

BLOMMORNAS FOLK

HISTORIEBOKEN

INNEHÅLL

Introduktion 4

Personligt förord 5

Om det här spelet 6

Om det kantonesiska språket 7

Regler 12

Hur du ska läsa det här spelet 13

Kampanjspel 15

En översikt över historien 16

Bakgrunder och reaktioner 17

Släkt och relationer 19

Önskningar och Rädslor 20

Scener och kapitel 21

Konflikter 23

Några kommentarer om spelstil och attityd 26

Kapok 30

Rök över Kanton 34

Röda turbaner 40

Gwongseuis tionde år 46

Den gula blommans kulle 48

Plommon 54

Staten och kapitalet 58

Krigets herrar 66

Generalissimus 72

Madame Wongs dynasti 78

Brödrakriget 84

Pion **90**

Hundra fängslade blommor 94

Revolutionens röda blod 100

Bauhinia **112**

Hongkong 1974 116

Den himmelska friden 118

Den siste guvernören 126

Hongkong brinner 136

Källförteckning **146**

Jag, författare till detta verk, avsäger mig härmed all upphovsrätt till textinnehållet samt kartorna, som jag gjort själv. Jag har försökt att försäkra mig om frånvaron av upphovsrätt till bilderna, men den som vill använda dem gör det på eget bevåg. Gör vad du vill med texten; den är fri att kopieras, bearbetas, översättas eller på annat sätt brukas och missbrukas. Jag blir lite missnöjd om spelet översätts till engelska, men jag tänker inte förbjuda något.

導移

INTRODUKTION

PERSONLIGT FÖRORD

Det här spelet har tagit mig lång tid att skriva. Jag är inte säker på när jag började, men jag kan se ett inlägg från rollspel.nu från februari 2014 om att det spelats. Men egentligen börjar spelets historia redan 2010 – eller kanske till och med ännu tidigare, när jag som tonåring tillsammans med min bästa kompis Kim trädde in i en skolgymnastiksal med lite nyfiket intresse för att träna kung fu. Jag hade aldrig varit mycket till atlet, men i de främmande formaliserade rörelsemönstren med underliga namn som ”gungbu” och ”tantöj” så fann jag något som resonerade med mig, och kampkonsten blev en viktig del av mitt liv, och förblev så under många år. Detta var min första kontakt med kantonesisk kultur, som tagit omvägen via Vietnam och Skåne innan den nådde en gympasal i Karlskoga, där jag stod och försökte hålla mina darrande lår horisontella i min pengma.

Detta ledde till mitt intresse för kinesisk kultur, och jag började under min universitetstid att lära mig mandarin, och till slut 2010 åkte jag till Kina för att träna kampkonst och studera språk. Jag hamnade dock Fatsaan i södra Kina, där huvudspråket inte är mandarin utan kantonesiska, och jag tillbringade ett år där och i Hongkong omgiven av det kantonesiska språket och kulturen. Jag tränade wing chun, jag gick på yam cha, jag såg på filmer med Donnie Yen, jag lärde mig låttexter av Sam Hui för att kunna sjunga ”Ngodei ni baan da gung djai” på karaoke, och jag fick mitt kantonesiska namn, 曦明 Hei-ming, av mästare Luk Baak-gwan.

Nu är det 15 år sedan jag kom hem från Kina, och mycket har passerat, men den där resan förändrade mitt liv och ligger till grund till mycket av vad jag ser som min identitet idag. Så det här spelet är min hyllning till kantoneserna. Till deras språk, deras kultur, och allt de givit mig. Jag hoppas att jag lyckas förmedla ett eko av det jag upplevt till dig som läser och spelar det här spelet, och väcka ett litet intresse för den kantonesiska kulturen, som alltför ofta döljs i ett generiskt ”Kina”.

Till en början skulle kampanjens final vara protesterna i Hongkong 2014, men projektet drog ut på tiden och betydligt mer dramatiska protester bröt ut i Hongkong 2019, så det blev därmed den nya slutpunkten. Jag har spelat ungefär ett scenario om året med mina kära vänner och speltestare, vilka jag är enormt tack skyldig: Kim Nolemo, Lukas Sernlind, Anders Bohlin, Fredrik Sergler, Anders Hällzon, samt Anne Svensson som hoppade in och räddade en gång när vi var lite få för att få ihop det. Deras feedback och intresse har varit ovärderligt för spelets kvalitet och för den energi det krävts för att slutföra det här enorma projektet. Stort tack också till Henrik Lau Eriksson för hjälp med korrektur. Ett extra tack går också till min flickvän Natália Santos da Sousa, som givit mig uppmuntran och energi under nästan hela processen. Tack!

OM DET HÄR SPELET

Blommornas folk är ett spel om kantoneserna, folket från ”blommornas stad”, som är Kantons poetiska namn på kantonesiska. Det är ett spel som tar er genom 180 år av historia, från Opiumkriget på 1840-talet till protesterna mot utlämningslagen i Hongkong 2020. Det kan användas för att spela enskilda historier som utspelar sig under den här tiden, eller som mastodontkampanj, som följer en släkts berättelse genom historien.

Huvudpersonerna i dessa berättelser kommer att vara människor som genomlever historiens kriser och omvälvningar. Människor som drabbas av och deltar i krig, revolutioner, politiska rörelser och ideologiska konflikter. Förhoppningen är att ge spelarna en gripande och intressant berättelse, och samtidigt skapa lite kunskap och intresse i den historia och kultur som berättelserna badar i.

Det är viktigt att påpeka att tanken är att spela igenom just historien, det som verkligen skedde. Det här är inte ”Opiumkriget fast med tentakelmonster”, och det är inte alternativhistoria. Historien, de stora penseldragen, det som står i historieböckerna, det ligger fast. Det går utmärkt att spela personer i motståndsrörelsen mot Japan under ockupationstiden, men det kommer inte att gå att frita staden. Det går att interagera med Lam Djak-cheui som kommer till Kanton för att få slut på opiumhandeln, men det går inte att lönnmörda honom eller övertala britterna att inte förklara krig. Det finns spel som handlar om hjältar som skapar historia, som formar världens öde med sina händer. Det här är inte ett sådant spel. Det är, som sagt, ett spel om de som genomlever historien. Ett spel om vanliga människor.

Närma er spelet med den attityden, så kommer ni att bli mindre frustrerade av den låsta historien. Historien påverkar rollpersonerna, men rollpersonerna påverkar inte historien. Men det betyder inte att berättelserna är färdigskrivna och att ni bara kommer att följa med scenariot. Tvärtom, de stora skeendena är bakgrund och ingångsvärden, men berättelsen handlar om människorna. Du kanske inte kan besegra japanerna, men du kan ha en förbjuden romans med en japansk soldat. Du kanske inte kan lönnmörda Lam Djak-cheui, men du kan ha ett gräl med din opiumberoende son och försöka skydda honom från att bli arresterad. Du kanske inte kan stoppa kulturrevolutionens galenskaper, men du kan vara fjorton år med ett gevär i handen och tveka när du uppmanas av dina klasskamrater att skjuta er lärare, som alltid gav dig uppmuntran för din goda engelska. Det är detta spelet handlar om, och om du tycker att det låter kul så har du fått tag på rätt spel!

OM DET KANTONESISKA SPRÅKET

Den här kampanjen handlar om det kantonesiska folket, och en essentiell del av detta är det kantonesiska språket. För att gestalta världen så att säga ”inifrån”, från det kantonesiska perspektivet, så har jag valt att hålla så mycket som möjligt av namn på personer och platser på kantonesiska. Detta ställer till med en del problem.

Ett sådant problem är att många namn som dyker upp är kända i Sverige från mandarin, den moderna ”rikskinesiskan”. Många har kanske hört talas om Mao Zedong och Shanghai, men kommer inte att känna igen deras kantonesiska namn, Mou Djaak-dung respektive Seunghoi. Det här fenomenet inträffar eftersom den kinesiska kulturen är fast förankrad i skriftspråket, och mandarin och kantonesiska delar i mångt och mycket samma tecken, men har olika uttal för dem. Det är alltså så att om en person pratar kantonesiska så kommer hen inte att säga ”Mao Zedong”, eftersom det är hur tecknen 毛澤東 uttalas på mandarin, inte på kantonesiska. Det är alltså inte så att nordlänningar har namn på mandarin och kantoneser på kantonesiska. Detsamma sker åt andra hållet, där en person som är känd under sitt kantonesiska namn, som Sun Yatsen, kommer att kallas ”Sun Yishen”på mandarin. (Eller egentligen kallas han ”Sun Zhongshan”, eftersom personer traditionellt i Kina haft flera namn, och namnet han är känd under i väst inte är samma namn som man använder om honom i Kina.) Det här kan få ännu större konsekvenser med japanska namn, som ofta är byggda med kinesiska tecken men uttalas på japanska med inhemskt japanskt uttal, som är helt skilt från både mandarin och kantonesiska. Men eftersom jag vill hålla en konsekvent linje och ett konsekvent kantonesiskt perspektiv så kommer jag att använda de kantonesiska namnen överallt, med risk för att vissa inte kommer att kunna göra kopplingen mellan personer som dyker upp i spelet och de namn de är kända under i Sverige.

Tyvärr är problematiken inte slut bara för att jag valt att använda kantonesiskt uttal för alla namn. Till skillnad från mandarin (åtminstone på fastlandet) så finns ingen väl etablerad standard för transkribering av kantonesiska. De två dominerande för lingvister, studenter och ordböcker är Yale- och Jyutping-systemet. Med Yale skulle Mao Zedong till exempel bli ”Mòuh Jaahk Dùng” och på Jyutping Mou4 Zaak6 Dung1. Inget av dessa system är dock använt utanför kretsar där en exakt transkribering av ljuden i kantonesiskan är viktigt. De namn som fått större spridning och används i andra språk, som *Hongkong*, *chow mein*, *Jeet kune do* och *dim sum*, har ett sammelsurium av olika transkriberingar. Här vill jag gärna använda de namn som finns, just för att man ska känna igen den kantonesiska kulturen och språket när man stöter på den. Den mest utbredda transkriberingen i namn som dykt upp i texter här i väst är Hongkong-transkriberingen. Detta är den transkriberingsmetod som används för plats-

namn i Hongkong, och generellt även av personer i Hongkong när deras namn ska transkriberas.

Hongkong-transkriptionen är inte alltid helt systematisk, och den är heller inte helt entydig. Flera olika ljud kan ofta transkriberas med en och samma bokstav. Till exempel brukar både plosiva och ickeplosiva varianter av samma konsonant transkriberas likadant, så där Yale och Jyutping skiljer mellan 'ba' och 'pa', så tenderar Hongkong-transkriberingen att använda 'pa' för dem båda (eftersom det egentligen är två ljud som ligger närmare engelskt 'p' än 'b'). Detta kan ses redan i namnet "Hongkong", som på Yale skrivs "Hèung Góng" med ett ickeplosivt 'g' snarare än ett plosivt 'k'. Det är dock inte alltid helt konsekvent, speciellt bland ord som inte är "officiellt" transkriberade, som *dai pai dong, där vi ser det ickeplosiva 'd' transkriberas med just 'd'*. Där kan man å andra sidan se ett annat fenomen, att man inte skiljer mellan långa och korta vokaler ("daaih pàaih dong"). Men detta gör man ibland i andra ord, som "chaa chan teng" (som har två långa 'a', varav endast ett transkriberas med dubbeltecknad vokal). Hongkong-transkiribering brukar också lägga på ett avslutande "r" när en stavelse avslutas med långt "a", vilket kan kännas naturligt för en britt som inte uttalar finalt "r", men vilket blir underligt för en svensk som gärna tar med det. Det här kan man till exempel se i namnet på regissören Wong Kar-wai ("Wòhng Gàa Waih").

Med allt detta i åtanke har jag bestämt mig för att använda något av en blandning av Yale och Hongkong-systemet, ignorera tonerna, och ändra 'j' till 'dj' för att hjälpa svenskar på traven med att få rätt uttal. Ord som redan har en etablerad kantonesisk transkribering kommer jag ofta men inte alltid att använda som de är. Jag tänker till exempel skriva "pai gow", men jag kommer att skriva "dim sam" och inte "dim sum", till exempel, eftersom jag hört så många uttala ordet med ett u-ljud, vilket det inte ska ha. Det är en jäkla röra, helt enkelt, men jag har gjort mitt bästa för att få till en transkribering som inte ska bli alltför svårtolkad som svensk, samtidigt som den känns hyfsat kantonesisk.

Nedan följer en lista på några bokstäver och deras ungefärliga uttal, i de namn och ord som jag har transkriberat själv, snarare än använt existerande skrivsätt. Notera att det inte är viktigt att ni har korrekt uttal när ni spelar! Det här är bara för de nyfikna, som tycker att det är kul.

Initialer

b	/p/	Tonlös bilabial klusil – som svenskt p, utan aspiration.
p	/pʰ/	Aspirerat tonlöst bilabialt p – tydlig luftstöt.
m	/m/	Tonande bilabial nasal – som svenskt m.
f	/f/	Tonlös labiodental frikativa – som svenskt f.
d	/t/	Tonlös alveolar klusil – som svenskt t, utan aspiration.
t	/tʰ/	Aspirerat tonlöst alveolart t – tydlig luftstöt.
n	/n/	Tonande alveolar nasal – som svenskt n. I modern Hongkongkantonesiska dock som svenskt l.
l	/l/	Tonande alveolar lateral – som svenskt l.
g	/k/	Tonlös velar klusil – som svenskt k, utan aspiration.
k	/kʰ/	Aspirerat tonlöst velart k – tydlig luftstöt.
ng	/ŋ/	Tonande velar nasal – som ng i svenskans sång.
h	/h/	Tonlös glottal frikativa – som svenskt h.
gw	/kʷ/	Tonlös velar klusil med läpprundning – k följt av kort w.
kw	/kʷʰ/	Aspirerat k+w – med tydlig luftstöt.
w	/w/	Tonande labiovelar approximant – som engelskt w.
dj	/ts/	Tonlös alveolar affrikata – som ts i *tsar*, fast utan luftstöt. Alternativt som engelskans j, men otonat.
ch	/tsʰ/	Aspirerat ts – med tydlig luftstöt. Alternativt som engelskans ch.
s	/s/	Tonlös alveolar frikativa – som svenskt s.
y	/j/	Tonande palatal approximant – som svenskt j i *ja*.

Finaler

a	/aː/	Långt öppet främre a, som i *fasiken*.
aai	/aːi̯/	Långt a som glider mot i.
aau	/aːu̯/	Långt a som glider mot u.
aam	/aːm/	Långt a följt av m.
aan	/aːn/	Långt a följt av n.
aang	/aːŋ/	Långt a följt av velart ng.
aap	/aːp̚/	Långt a följt av oexploderat p.
aat	/aːt̚/	Långt a följt av oexploderat t.
aak	/aːk̚/	Långt a följt av oexploderat k.
ai	/ɐi̯/	Kort centralt öppet a som glider mot i/j, som i *aj*.
au	/ɐu̯/	Kort centralt öppet a som glider mot u, som i *auto*.
am	/ɐm/	Kort a följt av m, som i *lamm*.
an	/ɐn/	Kort a följt av n, som i *fann*.
ang	/ɐŋ/	Kort a följt av ng, som i *pang*.
ap	/ɐp̚/	Kort a följt av oexploderat p.
at	/ɐt̚/	Kort a följt av oexploderat t.
ak	/ɐk̚/	Kort a följt av oexploderat k.
e	/ɛː/	Långt öppet främre e, nästan ä.
ei	/ei̯/	e som glider mot i, som *ej*.
eng	/ɛːŋ/	Långt öppet e/ä följt av ng.
ek	/ɛːk̚/	Långt öppet e/ä följt av oexploderat k.
i	/iː/	Långt slutet i – som svenskt i.
iu	/iːu̯/	Långt i som glider mot u.
im	/iːm/	Långt i följt av m, som i *team*.

in	/iːn/	Långt i följt av n, som i *lin*.
ing	/ɪŋ/	Kortare och något öppnare i följt av ng.
ip	/iːp̚/	Långt i följt av oexploderat p.
it	/iːt̚/	Långt i följt av oexploderat t.
ik	/ɪk̚/	Kortare, något öppnare i (nästan e) följt av oexploderat k.
o	/ɔː/	Långt öppet bakre rundat å.
oi	/ɔːɣ/	Långt å-liknande ljud som glider mot y.
ou	/oʊ̯/	å som glider mot u.
on	/ɔːn/	Långt öppet å följt av n.
ong	/ɔːŋ/	Långt öppet å följt av ng.
ot	/ɔːt̚/	Långt öppet å följt av oexploderat t.
ok	/ɔːk̚/	Långt öppet å följt av oexploderat k.
u	/uː/	Långt slutet rundat u.
ui	/uːɣ/	Långt u som glider mot y.
un	/uːn/	Långt u följt av n.
ung	/ʊŋ/	Kortare och något öppnare u, nästan ett kort å, följt av ng.
ut	/uːt̚/	Långt u följt av oexploderat t.
uk	/ʊk̚/	Kortare, öppnare u/å följt av oexploderat k, som i *lock*.
eu	/œː/	Långt öppet främre rundat vokalljud, ganska nära långt ö.
eui	/ɵɣ/	Centralt rundat vokalljud som glider mot y, som i *böj*.
eun	/ɵn/	Centralt rundat vokalljud följt av n, som i *lönn*.
eung	/œːŋ/	Långt öppet främre rundat vokalljud ö, följt av ng.
eut	/ɵt̚/	Centralt rundat vokalljud följt av oexploderat t, som i *blött*.
euk	/œːk̚/	Långt öppet främre rundat vokalljud ö följt av oexploderat k, som i *kök*.
yu	/yː/	Långt slutet främre rundat y – som svenskt y.
uen	/yːn/	Långt y följt av n, som i *syn*.
uet	/yːt̚/	Långt y följt av oexploderat t.
m	/m̩/	Stavelsebildande m – m fungerar som hela stavelsen.
ng	/ŋ̩/	Stavelsebildande ng – ng fungerar som hela stavelsen.

規範

REGLER

HUR DU SKA LÄSA DET HÄR SPELET

Varför består det här spelet av två böcker, istället för att samla allt i en? Anledningen är för att det finns material som varje spelare behöver tillgång till vid samma tillfälle. När ni ska skapa era rollpersoner så kommer ni att behöva läsa lite bakgrundstexter för att förankra rollpersonerna i tid och plats. Detta gör ni alla samtidigt, så det är praktiskt om alla har en egen kopia. Men spelets regler och varje scenarios historia behövs det inte flera kopior av, så detta har jag brutit ut i en egen bok. För att spela behövs det alltså bara ett exemplar av Historieboken, men det är praktiskt om alla deltagare har ett varsitt exemplar av Kulturboken. Förhoppningsvis har det framgått om du har köpt det här spelet!

Om du inte har tillräckligt med exemplar av Kulturboken för att ge en till varje spelare, oroa dig inte! PDF-versioner av böckerna finns gratis på min hemsida www.simonpettersson.com, så i värsta fall kan en eller alla spelare använda sin mobiltelefon för att läsa texten där.

Men okej, med all denna text, uppdelad i två böcker, vad behöver du egentligen läsa? För att kunna spela spelet är det egentligen bara en sak du behöver läsa: Det här kapitlet om regler. Här beskrivs allt du behöver veta innan ni ska börja spela. Resten kan ni ta när ni väl sitter vid bordet och har ett specifikt scenario framför er. På riktigt, du behöver inte läsa mer.

Men med det sagt så OM du eller ni vill läsa på lite mer så är det inte fel, och kan ge ett mer mustigt spel och även kanske lite bättre självförtroende. För jag vet att det här spelet kommer att få många att känna sig obekväma. Den allra första tanken de flesta får när man presenterar det här spelet för dem, oavsett om de säger den högt eller inte, är ”Men jag vet ingenting om kantonesisk kultur och historia”. Och det är en obekväm känsla! Hur ska man kunna spela ett spel som utspelar sig i 1800-talets Kanton om man inte har koll? Och för en del dyker också tankar upp om rasism och ”kulturell appropriering”. Tänk om jag spelar på rasistiska stereotyper? Det här gör många olustiga, och instinkten säger att det nog är lättare att bara spela ett spel som utspelar sig i New York eller viktorianska London, för det är alla bekanta med, och man kan inte vara rasist mot vita engelsmän.

Till dig som tänker så vill jag säga ett par saker. För det första: Jag tar på mig ansvaret. Jag har gjort mitt bästa för att skriva ett spel som inte är fullt av stereotyper, och dessutom ett spel som ska hjälpa dig att spela på ett sätt som är grundat i tid och plats och kultur. Om det skulle undslippa någon stereotyp runt bordet så är det mitt fel, okej? Du kan skylla på mig; det är lugnt.

För det andra: Den bästa lösningen på de otvetydiga problem som finns i att spela personer av en annan kultur än sin egen är inte att låta bli. Att hålla sig

till sina bekväma områden, att bara spela vita svenskar och angloamerikaner. Det är inte en lösning. Nej, genom att göra ett försök, och spela det här ärligt och försöka göra ett bra jobb, så kommer du att lära dig en massa om kantonesisk kultur, och det är ju en positiv sak! Jag vågar till och med påstå att även om du hasplar ur dig stereotyper eller missuppfattningar på löpande band så är det fortfarande bättre än att aldrig göra försöket alls. Om jag inte har katastrofalt misslyckats med det här spelet så kommer du att ha en mer nyanserad bild av kantonesisk kultur än innan du började spela.

Och för det tredje: Slappna av! Det är ingen fara. Det behöver inte vara perfekt. Spelet förstörs inte av att du säger att en av de kinesiska soldaterna har en katana, även om det är ett japanskt och inte kinesiskt svärd. Ni spelar det här spelet för att ha trevligt, så slappna av och låt spelet vägleda dig.

Men, som jag sade, om du är intresserad så är det inte fel att läsa på mer i förväg. Det finns inga hemligheter i det här spelet, så du kan läsa hur mycket du vill, och ju mer du läser, desto bättre förståelse får du, desto bekvämare kan du förhoppningsvis känna dig, och desto mer intressanta detaljer kan du krydda berättelsen med för att göra spelet roligare. Så om du nu vill läsa på lite i förväg, vad ska du läsa?

Först och främst: I den här boken behöver du verkligen inte läsa någonting mer än det här regelkapitlet. Allt det som kan vara intressant att läsa på i förväg har jag samlat i Kulturboken, för att alla ska ha en chans att göra det, om de vill. Det första jag skulle rekommendera är att läsa introduktionskapitlet för den delen som ni ska spela. Spelar ni från början, så börja med introduktionskapitlet till Plommon-delen. Där har jag samlat matnyttig information som är bra att känna till för att kunna gestalta en kantones på 1800-talet. Har ni bestämt er för att spela kulturrevolutionen (Revolutionens röda blod), läs introduktionskapitlet till Pion-delen, och så vidare.

Har du fortfarande tid och vill läsa mer, så kan du titta lite på de olika bakgrunderna i scenariot ni ska spela. Det finns inga hemligheter här, och ju mer av detta man känner till, desto fler detaljer om platsen och tiden ni spelar på kommer man att ha. Men det här är verkligen överkurs, och inget som är förväntat. Jag skulle säga att minimum är att någon har läst reglerna innan ni börjar spela, men ingen behöver ha läst mer än så. Rekommenderat är att ni läser introduktionskapitlet till den del ni ska spela, och vill man fördjupa sig mer än så, så kan man läsa bakgrunderna till scenariot också. Och gillar man verkligen att läsa om de här grejerna så kan man såklart läsa hur mycket man vill. Som sagt, det finns inga hemligheter här. Du kan läsa scenariorna i den här boken också, om du vill.

KAMPANJSPEL

Det här spelet kan spelas på två olika sätt. Du kan använda det för att spela enskilda scenarion, oberoende av varandra. Det är praktiskt om du vill spela det på konvent, eller om du inte har en fast grupp att spela med. När ni ska spela spelet, välj ett scenario ni är sugna på att spela, och kör. Det går alldeles utmärkt.

Men man kan också spela spelet som en längre kampanj. Då spelar man scenarion i följd; ett scenario per speltillfälle. Man kan spela en av delarna, eller spela igenom alla femton scenarion ett efter ett. Det är ett rejält åtagande, men alla deltagare behöver inte vara närvarande varje gång. I och med att dessa scenarion utspelar sig med många års mellanrum så är det ingen fara om någon spelare inte dyker upp någon kväll. Hen missar visserligen en del av historien, men det drabbar inte spelet negativt, eftersom det gått såpass lång tid att det säkerligen blir andra rollpersoner i alla fall. Förhoppningsvis gör det att det blir lite lättare att planera spelkvällarna.

Men även om det till stor del är nya rollpersoner varje gång ni spelar så är det inte nödvändigtvis alltid så. Om du spelar en 20-årig kvinna i Rök över kanton, som utspelar sig 1839, så kan du fortsätta spela henne i Röda turbaner, som utspelar sig 1854. Då det har gått 15 år är hon nu 35 år gammal, och en hel del kan ju ha hänt under den tiden, men det är fortfarande samma person.

Man kan också vilja spela en son eller dotter till en tidigare rollperson. Om jag spelade en familjefar med en tioårig son i Rök över Kanton så är han nu 25 år gammal och jag kan spela honom i Röda turbaner. Ett sätt att spela det här scenariot är att följa en familj genom historien, generation efter generation, hela vägen från Opiumkriget till protesterna i Hongkong 2019. Det kan bli en mäktig familjeberättelse, och om ni ritar ett släktträd så kan ni låta det växa under spelet. Ibland kanske det passar att göra en avstickare till en annan gren av trädet: ”Jag tänker att min rollperson är dotter till Ah-Leung, som vi såg förrförra gången.” Eller kanske en del av ett helt annat träd: ”Min rollperson är ättling till magistrat Ng, som vi såg för sextio år sedan.” Om ni spelar på det här sättet kan det vara bra att en del av rollpersonerna, eller kanske till och med alla, är familjemedlemmar, så att ni följer med släkten tillsammans. Men det går också bra att bara en av rollpersonerna är medlem av familjen, och de andra spelar rollpersoner i dennes liv. Ni kan turas om att vara den som spelar ”familjerollpersonen”, eller låta det vara samma spelare genom hela kampanjen. Glöm bara inte att rollpersonen behöver skaffa barn för att detta ska funka! Det är ganska vanligt att man, kanske av slentrian eller för att det ska vara färre namn att hålla reda på, spelar rollpersoner utan egentlig familj, men kineser, framförallt förr i tiden, hade stora familjer med massor av barn, och man bodde gärna flera generationer i samma hus.

Mellan speltillfällena kan ni prata om detta, diskutera vad som händer under perioden fram till nästa scenario, om det föds barn, om någon gifter sig, och så

vidare. Varför inte skriva lite korta berättelser för att fylla gapen, eller kanske brev som någon rollperson författar till en vän eller släkting? Om ni gör detta kan det dock vara bra att snegla lite på nästa scenarios bakgrunder för att ha ett hum om vilken typ av personer som passar in. Vi kommer till bakgrunderna i nästa kapitel. Men det påminner mig: Om ni är en grupp som spelar det här som en kampanj, och om du har flera exemplar av Kulturboken, dela gärna ut dem till dina vänner så att de får en chans att läsa på lite mellan sessionerna, om de vill. Som jag förklarade i förra kapitlet kan det fördjupa spelet och göra en mer bekväm, och det är ju inte bara du som kan ha nytta av det, inte sant?

EN ÖVERSIKT ÖVER HISTORIEN

Blommornas folk innehåller totalt femton olika scenarion, fördelat på fyra olika delar. Fördelningen är inte jämn, utan vissa delar har fler scenarion än andra. De fyra delarna är:

- Kapok (Kejsartiden)
- Plommon (Republikanska tiden)
- Pion (Kommunisttiden fram till 1967)
- Bauhinia (Hongkong från 1974 och framåt)

Varje del har, som jag nämnde tidigare, ett introduktionskapitel som ger en genomgång över platsen den delen utspelar sig på, för den tid den utspelar sig på. Den fokuserar dock på bakgrunden till det första scenariot, så den blir mindre aktuell när man kommer till de senare scenariorna i samma del. Den som bara ska spela Hongkong brinner, om protesterna 2019, har kanske begränsad nytta av introduktionskapitlet som förklarar hur Hongkong såg ut 1974. Spelar man igenom spelet som kampanj så är detta dock ett mindre problem, eftersom man hänger med i historien.

De tre första delarna utspelar sig alla i Kanton, medan den sista delen utspelar sig i Hongkong. Varför då? För att både Kanton och Hongkong är viktiga centrum för den kantonesiska kulturen, med Kanton som historiskt centrum och Hongkong som modernt, för att det händer mer intressanta saker i Kanton under perioden fram till 1970-talet, och mer intressanta saker i Hongkong därefter, och för att Hongkongs identitet fram till 1970-talet är mycket präglad av Kina. Innan dess såg sig de flesta i Hongkong som kineser, och staden var en tillfällig plats, inte ett hem, inte någonstans man egentligen ”kommer ifrån”. Detta förändrades på 1970-talet, och en känsla av en distinkt Hongkong-identitet utkristalliseras, vilket gör det intressantare att gestalta, tycker jag.

Detta innebär att om ni spelar spelet som en kampanj så behöver handlingen förflyttas från Kanton till Hongkong vid det skiftet, och följer ni en familj så

behöver någon i den familjen flytta till Hongkong. Historiskt är detta dock knappast svårt att motivera, då Kina såg en massiv emigrationsvåg under kulturrevolutionen, och Hongkong en massiv immigration.

En annan kommentar: Jag har valt att använda tidsangivelser i högläsningstexterna som motsvarar vad en kantones under den tiden hade använt. Så under kejsartiden så används kejsarens era-namn och regeringsår (Gwongseuis tjugonde år) samt traditionell kinesisk lunisolar kalender (tredje dagen i femte månaden), medan i republikanska tiden anges årtal som år efter republikens grundande, där 1912 är år 1.

BAKGRUNDER OCH REAKTIONER

Det första steget i att skapa sin rollperson är att välja sin bakgrund. Varje spelare ska välja en av de bakgrunder som finns listade i Kulturboken under det scenario ni ska spela. Ta en titt på innehållsförteckningen över de olika bakgrunderna som finns i början av varje scenario. Där ser ni bakgrundernas namn och en kortfattad förklaring om vad det handlar om. Försök att välja bakgrunder baserat på detta, för om ni börjar läsa igenom texterna för att välja så kommer detta att ta hela dagen.

Ovanstående gäller om ni sitter och väljer bakgrunder vid spelbordet. Spelar ni en kampanj så kan ni med fördel titta på nästa scenarios bakgrunder på förhand, och då kan ni läsa hur mycket ni vill. Det finns inget i dessa bakgrunder som är tänkt att vara hemligt, och ju mer man läser på, desto bättre känsla för den kulturella kontexten får man naturligtvis. Men det ska inte behövas att man läser mer än sin egen.

De olika bakgrunderna kommer i tre klasser baserat på hur tajt kopplade de är till händelserna i scenariot:

甲 Den svarta cirkeln betyder att bakgrunden kommer att placera rollpersonerna i händelsernas centrum. Många scenarior har en viss grupp av människor som centralt delaktiga i händelserna. Till exempel, om ni ska spela ”Den gula blommans kulle”, som handlar om upproret mot kejsarregimen 1910, så är bakgrunden om Tindei wui, Sun Yat-sens sammanslutning som ligger bakom upprorsförsöket, central för hela berättelsen.

乙 Den grå cirkeln betyder att bakgrunden har någon form av länk till händelserna i scenariot, men är inte central. Ni kommer inte att ”missa något” genom att inte ha med den här bakgrunden.

丙 Den vita cirkeln är för bakgrunder utan speciell koppling till händelserna i scenariot. Men de är såklart fortfarande givande och intressanta, och de är högst relevanta för perioden som scenariot utspelar sig under.

Som generell regel kan man säga att det oftast är bra att täcka upp de olika svarta bakgrunderna inom spelgruppen, åtminstone om ni inte spelat scenariot tidigare. Det är dock inte på något sätt obligatoriskt, men om ni inte har någon rollperson relaterad till dessa bakgrunder så kommer berättelsen ni spelar ut antagligen bli mer av en historia där de dramatiska händelserna utspelar sig i bakgrunden. Det är också en givande spelstil, men kan kräva lite mer av er som grupp för att själva driva dramat framåt, då ni inte får så mycket hjälp från scenariot. Därefter är det inte lika noga med de grå eller vita. Det kan vara kul att ha något som har en koppling till det som händer, och har ni ett scenario utan svarta så kanske ni vill se till att ha åtminstone ett par grå representerade.

När alla spelare valt sina bakgrunder sitter ni en stund i tystnad så att alla har en chans att läsa igenom och bekanta sig med texten. Efter detta gör ni i tur och ordning en liten snabb presentation, i egna ord, av de viktigare punkterna och de delar som man funnit speciellt intressant. Efter varje presentation sker reaktionerna.

Rektionerna är hur vi förvandlar generell bakgrundsinformation till faktiska rollpersoner. Vi börjar med att den som just presenterat sin bakgrund ger sin reaktion. Detta innebär att man förklarar hur spelarens egen rollperson är knuten till den här bakgrunden. Till exempel, om jag just läst upp en bakgrund som handlar om opium i Kina, så kan jag reagera genom att säga att min rollperson är opiummissbrukare, eller kanske opiumsmugglare, eller varför inte opiummotståndare? Reaktionen är helt fri och behöver inte handla om rollpersonens sysselsättning eller vara direkt det som bakgrunden handlar om. Bara för att du läser upp en bakgrund om tehus betyder det inte att din rollperson nödvändigtvis jobbar på eller driver ett tehus (även om det är en utmärkt reaktion). Det kan också handla om att hen har ett favorittehus som hen ofta besöker, är en handlare som säljer te till tehus, eller en av de blinda sångerskorna som var så populära på tehus på 1920-talet.

Efter att spelaren som presenterade bakgrunden givit sin reaktion är det de andra spelarnas tur. Alla måste inte reagera på alla bakgrunder, men varje spelare bör reagera på åtminstone någon av de andra spelarnas bakgrund. Reaktionen här kan handla om det som just lästes upp, alltså själva bakgrunden i sig, men kan också vara en reaktion på bakgrundsspelarens reaktion. Alltså, om jag reagerar på min egen bakgrund och säger att jag är en blind sångerska på ett tehus så kan du antingen reagera på tehus, eller så kan du reagera genom att säga att du är en beundrare av min sång och ofta kommer till tehuset för att lyssna på mig, eller kanske att du är min bror, som tycker att jag skämmer ut mig på tehuset, men som är beroende av min inkomst för att du själv inte kan behålla ett jobb, eller liknande. Båda typer av reaktioner är möjliga.

Var heller inte rädd för att låta flera rollpersoner ha samma reaktion på en bakgrund. Det skapar bra kopplingar mellan rollpersonerna, och i och med de andra reaktionerna kommer ni ändå att få olika rollpersoner i slutänden. Om jag har hakkafolket som bakgrund och reagerar genom att säga att jag är av hakka-börd, så är det ju utmärkt om någon annan eller några andra reagerar genom att säga att det är de också.

Gå alltså på detta vis bordet runt och presentera era bakgrunder i tur och ordning och reagera på dem, tills alla bakgrunder är presenterade och rollpersonerna har åtminstone två reaktioner vardera. Detta bör innebära att ni har en grupp rollpersoner med lite gemensamma knytpunkter som är förankrade i den tid och plats scenariot utspelar sig. Om ni behöver, ta en liten stund här för att diskutera igenom om det är något som behöver klargöras eller läggas till innan ni går till nästa steg.

Om ni spelar en kampanj och någon spelar samma rollperson som i förra scenariot, gör likadant. Välj fortfarande en bakgrund, reagera på det och reagera på de andras bakgrunder. Saker har hänt sedan sist, och rollpersonens liv ser annorlunda ut, så använd bakgrunder och reaktioner för att spegla detta.

SLÄKT OCH RELATIONER

Innan vi går vidare till nästa steg, fundera över och diskutera lite era rollpersoners relationer till varandra. En del har säkerligen redan utkristalliserats under den föregående fasen. Om någon diver en filmstudio och någon annan jobbar där så vet vi redan något om deras relation. Andra kanske inte har några relationer alls med varandra. Men en av de viktigaste relationerna är naturligtvis släktskapet, som är en central del i kantonesisk kultur, och framförallt om ni spelar en generationskampanj, men även i annat fall, är det lämpligt att spela rollpersoner som är släkt med varandra. Syskon, förälder, kusiner, makar, konkubinage, allt detta knyter rollpersonerna tajtare samman, förstärker potentiella konfliktytor och ger er enkla anledningar att sätta många scener tillsammans. Så diskutera nu lite vilka rollpersoner som är släkt med varandra och hur.

Fundera även lite på resten av familjen, utanför rollpersonerna. I traditionell kantonesisk kultur är en familj bland det viktigaste man gör i livet, och underlåtelse att föda en manlig avkomma som kan föra familjenamnet vidare är bland den mest otacksamma en människa kan göra mot sina föräldrar eller sin make. Stora familjer är ett tecken på framgång. Det är lätt hänt att skapa rollpersoner som är ogifta och utan barn, då man känner att man vill undvika att blanda in onödiga personer i dramat, men försök att motstå denna impuls. Det går naturligtvis bra att göra detta någon gång, får vissa rollpersoner, men ha för vana att låta rollpersoner ha familj, även om de inte dyker upp så mycket under spel, och var inte rädd att i de första delarna av kampanjen låta rollpersonerna ha fem, sju, till och med tio barn, om det är en framgångsrik familjefar med en eller flera konkubiner. Detta blir naturligtvis extra viktigt om ni spelar en generationskampanj, då framtida rollpersoner behöver föräldrar.

ÖNSKNINGAR OCH RÄDSLOR

Nästa steg i skapandet av rollpersoner handlar om era relationer till varandra. Förhoppningsvis har ni redan några direkta eller indirekta relationer som kommit fram genom det föregående steget, men här ska vi konsolidera ett par av dem och se till att ni har någon drivkraft att spela på. Detta sker genom att ni skriver Önskningar och Rädslor. Varje spelares rollperson ska ha åtminstone en Önskning eller en Rädsla riktad mot var och en av sina grannar, alltså rollpersonen som hör till spelaren till höger och till vänster, och en Önskning och en Rädsla till sig själv eller världen. Du kan alltså till exempel ha en Önskning till vänster, en Rädsla till höger och en till Önskning till dig själv. Detta är minimum, och det går utmärkt att ha fler. Du kan lägga till en extra Önskning till någon annan än dina grannar, eller varför inte ha både Önskning och Rädsla till samma person? Det kan ge djupare relationer. Men, som sagt, minst en åt vänster, en åt höger och en till dig själv eller världen.

En Önskning är något du vill förändra gällande den här personen, något du skulle vilja se. Det kan vara något positivt eller negativt. Till exempel kanske du vill att den här personen ska respektera dig, eller du vill ha den här personens pengar, eller du vill ligga med hen, eller straffa hen för någon oförrätt, och så vidare.

En Rädsla är tvärtom något du är rädd ska ske, något du oroar dig för. Återigen kan det vara för personens eller ditt eget bästa. Du kanske är rädd att den här personen ska lämna dig, eller att hen ska falla in i missbruk, eller att hen ska ge dig sparken, eller få en befordran (vilken hen såklart inte förtjänar), eller att hen ska gifta sig med den där idioten Ah-Wai, och så vidare.

Det är viktigt att både Önskningar och Rädslor handlar om förändringar. Du vill att status quo förändras på ett sätt som du skulle uppskatta, eller så är du rädd att det ska förändras i en riktning du inte skulle tycka om. Detta för att ge din rollperson drivkrafter. En Önskning är ett mål att sträva mot och en Rädsla är något att reagera på om det händer eller verkar vara på väg att hända. Andras Önskningar och Rädslor gentemot dig är också viktig input för dig i hur du ska spela din egen rollperson, så notera dessa. Om du fruktar att jag ska gifta mig med Ah-Wai så har ju jag potentialen till intressant drama om jag ser till att flörta med honom.

Som tidigare nämnts så ska du också skriva en Önskning och en Rädsla för dig själv eller världen. Var vill du själv i livet, oberoende av andra? Vad fruktar du för negativ händelse som skulle kunna drabba dig? Här kan du med fördel ta hjälp av din bakgrund och dina reaktioner för att få idéer. När jag säger ”eller världen” menar jag saker som ”Jag vill att Kanton ska bli självständigt” eller ”Jag fruktar att partiet ska falla sönder i fraktionsstrider”. Din egen Rädsla kan

vara lite mer abstrakt och behöver inte vara så tydligt riktad mot en förändring av status quo, om du vill. Något i stil med ”Jag fruktar ensamheten” fungerar utmärkt som drivkraft även om du redan är ensam.

Om ni vill kan ni diskutera ihop er lite mer om era rollpersoner och deras relationer till varandra, men försök att inte tillbringa för mycket tid här. Det är lätt att det drar iväg och tar tid innan man kommer igång med spelet, och mycket av rollpersonerna kan med fördel hittas på efter hand. Dessutom kommer saker och ting att hända som vänder upp och ned på allt. Det viktiga är mest att ni har någonting att utgå ifrån, att ta spjärn mot när berättelsen börjar. Sedan brukar det gå av sig självt när ni har händelser att bygga vidare på.

Om man vill ha lite idéer och inspiration så finns det listor på Önskningar och Rädslor i slutet på Kulturboken. Notera att de inte är tänkta som listor som man måste välja från, utan som exempel, men det går såklart utmärkt att välja från dem om man vill.

SCENER OCH KAPITEL

Varje scenario är uppdelat i ett antal kapitel, som alla har en högläsningstext som ska läsas upp för bordet. Dessa kapiteltexter finner ni i Historieboken. Förutom högläsningstexten finns även en lista på sex ”obligatoriska scener”. Slå en tärning och läs upp motsvarande scen från listan. Det som står där ska ni försöka få med i spelet innan det är dags för nästa kapitel.

När ni läst upp texten och slumpat den obligatoriska scenen så är det dags att sätta scener. Det finns ingen speciell turordning som måste respekteras för detta; vem som helst som har en idé kan säga ”Ja har en scen” och börja sätta den.

När jag säger ”sätta en scen” menar jag att börja beskriva den. Beskriv platsen scenen ska utspela sig på, vilka som är där, vad som håller på att hända. Såhär kan det låta när någon sätter en scen:

> Solen står högt på himlen över trädgården. Tjänaren som arbetar med att gödsla blommorna svettas ymnigt. Wong Gaai-sin sitter i en paviljong bredvid vattnet och dricker en kopp friskt grönt jasminte. Doften från rosenbuskarna och det ljuvliga teet blandar sig med lukten av avföring från tjänarens gödsling. En annan tjänare häller upp en kopp åt Wong och åt hans gäst, magistrat Ng.

Jag tycker som du märker om att brodera ut beskrivningarna lite, men det är helt upp till vars och ens preferens och förmåga. Det kan också låta såhär att sätta en scen:

> Okej, så jag sitter i trädgården och diskuterar med magistrat Ng.

Oavsett hur mycket du föredrar att beskriva, när du är klar och scenen påbörjas så är det som en radioteater eller ljudbok. Beskriv vad som händer och agera ut dialogen. Då kan det låta något såhär:

> ”Så vänligt av magistraten att göra sig besväret att besöka mitt enkla hem. Ni gör mig en stor ära, och jag hoppas att mitt te inte ska besudla era smaklökar.” Jag gör en gest åt tjänaren att hälla upp åt magistraten först, som ett tecken på respekt.

När det är rollpersoner närvarande i scenen spelas de naturligtvis ut av deras spelare. Om magistrat Ng i det här exemplet inte är en rollperson så är det upp till den som satte scenen att dela ut rollen till någon. ”Stina, kan du spela magistraten i den här scenen?” Samma person kan spelas av olika personer i olika scener, eller om ni tycker att Stina gjorde en väldigt bra gestaltning senast kan ni ju alltid låta henne fortsätta, åtminstone så länge inte hennes egen rollperson behöver interagera med magistraten.

På det här sättet agerar ni nu ut konversationer, beskriver händelser, hittar på personer och platser, och helt enkelt spelar spelet, tills den som satte scenen känner att det är lagom att avsluta. Man kan då säga något i stil med ”Vi klipper där” för att avsluta scenen och låta någon annan sätta en ny.

Det är upp till er hur många scener ni vill ha innan ni börjar med nästa kapitel. Ni bör ha haft med den obligatoriska scenen ni slumpade fram (som naturligtvis inte behöver vara en egen scen, utan kan inkluderas i valfri scen ni ändå vill sätta), och det är ofta en bra idé att se till att allas rollpersoner har fått vara med i åtminstone en scen, men det kan ni känna efter lite själva. När ni är redo så läser du upp nästa kapitels högläsningstext, och så fortsätter ni.

Två saker är viktiga att uppmärksamma här:

- För det första så har kapitlen noteringar om när nästa kapitel börjar. Det är bra att ha i åtanke, så att ni inte av misstag sätter en scen som utspelar sig två veckor efter den förra, när nästa kapitel ska börja om en vecka, eller tvärtom att ni är mitt inne i något och nästa kapitel spolar fram ett halvår, så att ni aldrig får se hur det avslutas. Om jag sätter en scen där min rollperson gör något din rollperson skulle bli upprörd över så kan det kännas lite underligt om vi sedan hoppar fram ett halvår och din rollperson agerar som om det just har hänt, och fortfarande är arg. Det där får ni känna efter, och har ni inte spelat spel med långa tidshopp förut så kan det vara lite ovant i början.
- Den andra saken jag vill att du ska notera är att olika scenarion har olika antal kapitel. Det betyder att tiden ni tillbringar i varje kapitel behöver kunna variera lite. Vill ni hinna klart på fyra timmar så kan ni inte tillbringa en timme per kapitel om det finns sju kapitel i scenariot. Så håll lite koll på klockan och använd kapitlen för att få en känsla för var ni är i scenariot. Har ni spelat hälften av kapitlen så är ni nog ungefär halvvägs genom scenariot; hur stämmer det med hur länge ni spelat och hur länge ni har kvar? Behöver ni snabba upp lite, eller kan ni ta det lugnt? Var gärna tydlig med detta i början av tillfället, och säg ”Det här scenariot har fem kapitel totalt”, så vet folk vad de har att orientera sig kring.

När de gäller de olika kapitlen så har vi två som är lite speciella: *prologen* och *epilogen*. Prologen, det första kapitlet (ja, kapitlet före ”Kapitel 1”) är till för att ge en bas att stå på innan saker börjar eskalera. Det är en introduktion, med en högläsningstext där generellt inget speciellt händer. De scener ni sätter under prologen är inte tänkta att vara speciellt spännande eller intressanta, utan handlar främst om att introducera och visa upp era rollpersoner. De kan med fördel vara korta, för att spara tid till de mer matiga kapitel som kommer. Några få minuter räcker gott. Visa upp rollpersonen i en vardagsscen, kanske ensam, kanske i interaktion med en annan rollperson, och klipp sedan scenen. Man kan till och med sätta en scen helt utan interaktion med andra spelare. En kort beskrivning av någon av rollpersonens vardagliga sysselsättningar. Visa hur mäster Luk går runt och påtar i trädgården och undrar om det kommer att regna. Berätta hur Fru Mui går ned till Jockeyklubbens lokalkontor för att köpa en Luk hap choi-lott och satsa lite pengar på *Gryningens springare* i loppet på onsdag. Beskriv hur Hung Dung sitter förtrollad på kommunistpartiets kampsessionsmöte där en lokal taoistpräst kritiseras av folkmassan. Prologen har dock fortfarande en obligatorisk scen, så se till att få in den där någonstans.

Efter prologen kommer de huvudsakliga, numrerade kapitlen, där historiska händelser skakar om rollpersonernas vardag. Det är anledningen till att vi introducerade denna vardag i prologen, så att vi kan skaka om den nu. Det är här den huvudsakliga berättelsen sker. Efter dessa kapitel, mot slutet av spelet, kommer till sist epilogen. Den har ingen obligatorisk scen, och är till för att visa var er rollperson hamnar, vad som blir hens nya vardag. Liksom prologen är den tänkt att vara kort, och den som vill kan nöja sig med att berätta lite om vad som händer med rollpersonen framöver. ”Ah-Leung repar sig aldrig från förlusten av sin älskade, och söker sig allt djupare in i opiumdimman. Hans syster tar hand om honom, men han blir mest en belastning, och till sist säger hennes make att hon inte får träffa honom längre.”

Tänk dock på att om ni spelar dessa scenarion som en kampanj, där ni följer en familj genom den kantonesiska historien, så kan ni vilja ta hänsyn till när nästa scenario påbörjas, utifall att ni vill spela samma rollperson igen femton år senare, eller om ni vill spela en ättling till rollpersonen.

KONFLIKTER

Under spelets gång kan det uppkomma situationer där ni känner er frestade att slå en tärning. Detta är en naturlig impuls, och även om jag finner att tärningsslag för att avgöra ”hur det går” inte är något som behövs i alla spel, är detta spel ett där det mycket väl kan behövas ibland. Spelets berättelser äger rum i kaotiska tidevarv. Rollpersonerna finner sig mitt i krig, revolutioner och katastrofer, där deras liv eller framgång kan ligga i vågskålen i kritiska moment. Någon försöker fly från förföljare, besegra sina fiender, hitta mat för dagen eller för den delen etablera ett framgångsrikt företag eller finna en lämplig hustru åt sin son. I situationer där ni känner att ni behöver eller vill ha input från en

utomstående källa, när det inte känns rätt att bara bestämma vad som sker, så kan ni använda en tärning. Ibland kan det hända att två rollpersoner befinner sig i en konflikt med varandra, och det blir svårt att ”opartiskt” bestämma vem som får överhanden. Så kan det också vara praktiskt att ta fram en tärning.

Det här spelet använder en vanlig sexsidig tärning i ett enkelt system. Grundprincipen är nedanstående tabell:

- ⚀ Det går jättedåligt.
- ⚁ Det går dåligt.
- ⚂ Det går något sämre än förväntat.
- ⚃ Det går något bättre än förväntat.
- ⚄ Det går bra.
- ⚅ Det går jättebra.

Viktigt att påpeka här är att utgångspunkten är det *förväntade utfallet*. Skalan är centrerad kring hur en rimlig utgång skulle kunna se ut. Om jag ensam springer för att slåss mot fyra beväpnade banditer så betyder inte en fyra att jag besegrar dem. Det förväntade utfallet är att jag förlorar, skadas allvarligt eller kanske till och med dör. Här kanske man skulle kunna tolka skalan såhär:

- ⚀ Jag slås ihjäl på fläcken.
- ⚁ Jag misshandlas gravt och hamnar på sjukhus med permanenta men. Jag kanske förlorar en arm eller ett ben.
- ⚂ Jag slås ned och hamnar på sjukhus men utan permanenta men annat än ett fult ärr.
- ⚃ Jag slås ned, men de lämnar mig med ett fult sår och jag kommer i övrigt oskadd därifrån.
- ⚄ Jag lyckas besegra en eller två av dem innan jag måste retirera.
- ⚅ Jag lyckas besegra en eller två av dem och driver de andra på flykten.

Vi kan se att även om jag slår en femma, så måste jag fortfarande fly från fajten, helt enkelt eftersom det är såpass osannolikt att jag skulle kunna besegra fyra beväpnade motståndare. I vissa situationer kanske till och med en sexa innebär förlust, eller till och med en etta innebär framgång, eftersom alternativet vore så osannolikt att vi inte behöver ta hänsyn till det.

Notera att det inte finns några fasta regler för hur ni ska tolka detta, utan det är upp till er att avgöra i varje enskild situation. Det gör att ni kan ta hänsyn till allt. Om rollpersonen är hungrig och utmattad så kanske det förväntade resultatet är sämre. Eller om hen har ett stärkt självförtroende på grund av uppmuntrande ord från en älskad och respekterad person så kanske det förväntade utfallet går upp. Det är upp till er att avgöra, med utgångspunkt från tabellen ovan, och ni behöver inte stolpa upp alternativen innan ni slår, utan slå först och tolka. Som utgångspunkt är det den som försöker göra något som slår, och också den som tolkar resultatet.

Känn er också fria att plocka in slumpmässiga händelser utifrån för att få resultatet att verk rimligare. Även med en sexa kanske resultatet att jag jagar fyra beväpnade banditer på flykten känns föga realistiskt. Då kan vi hitta på att några soldater råkar befinna sig i närheten och det är de som räddar mig och jagar banditerna på flykten. Eller att en av banditerna visar sig vara en släkting till mig och stoppar sina kamrater från att slå ihjäl mig. Eller någon annan händelse som får ett resultat som är mycket bättre än det förväntade, helt utan att det är min egen förtjänst. Slaget avgör alltså *hur det går*, inte *hur bra jag lyckas*. Det är en viktig skillnad. På samma sätt kanske jag är en gudabenådad marknadsförare, men slår jag dåligt på tärningen så lyckas jag ändå inte sälja de importerade armbandsur jag köpt in, eftersom en politisk skandal gör att hela Kanton bojkottar Schweiziska varor, eller den lokale magistraten bestämmer sig för att min import är olaglig och konfiskerar dem.

Notera också att tärningen är tänkt som ett verktyg, inte som en tvingande mekanik. Om ni hellre hittar på resultatet så hitta på det. Tärningen finns där för när ni antingen inte känner er bekväma med att bara bestämma själva (två rollpersoner slåss; vem bestämmer hur det går?) eller för när ni vill ha lite inspiration eftersom det gör spelet lite intressantare. Jag kan däremot tycka att väljer man att slå tärningen så ska man följa resultatet, men jag kan såklart inte tvinga er.

NÅGRA KOMMENTARER OM SPELSTIL OCH ATTITYD

Nu har jag gått igenom allt du behöver kunna för att spela det här spelet. Det här avsnittet innehåller inga regler, och är du en van rollspelare som har spelat den här sortens strukturerad spelledarlös friform förr så kanske du inte finner något nytt här, men jag vill ändå inkludera några ord om hur jag tänker mig att man ska angripa det här spelet. För inspiration, låt oss titta på Kinas tre stora visdomskällor: buddhismen, konfucianismen och taoismen.

諸苦所因，貪欲為本

Källan till allt lidande är begäret.
Lotussutran

Det här är inte ett spel där du ska få det att gå så bra som möjligt för din rollperson. Det är inte ett spel där du löser problem och besegrar fiender och där du som spelare ”lyckas” om din rollperson når sina mål. Om du angriper det här spelet med en sådan attityd så kommer det att falla platt.

Det här är ett spel där vi som grupp tillsammans skapar en berättelse, där vår framgång som spelare kommer av hur gripande, intressant och i allmänhet givande den berättelsen är. Och här menar jag ”berättelse” i den allra vidaste bemärkelsen. Jag inkluderar inte bara de händelser som sker i fiktionen, utan även hur de beskrivs, hur de gestaltas, till och med vad som sker i den lilla bit regelmekanik som spelet tillhandahåller. Att Ah-Leung hade kunnat dö där när soldaterna hittade honom, men jag slog en sexa, och han överlevde mirakulöst, det är också en del av berättelsen. Men återigen, det är inte min roll att försöka få Ah-Leung att överleva. Dramatisk död är lika mycket framgång som dramatisk överlevnad. Det enda misslyckandet är en fadd och färglös berättelse.

Det här betyder att du kommer att behöva försätta din rollperson i svåra situationer. Det finns ingen som helst utmaning när det gäller att ”vinna” här. Du kan sätta en scen där din rollperson precis har fått allt hon ville ha. Det är helt inom reglerna, det är enkelt, ingen utmaning, och därmed kommer det inte heller att leda till en tillfredsställande berättelse. Den tillfredsställande berättelsen kommer när du accepterar rollpersonens lidande och inte försöker fly från det. Sätt din rollperson i svåra omständigheter, omfamna hennes lidande. Men distansera dig inte från henne. För att berättelsen ska kunna kännas behöver du hysa empati med din och andras rollpersoner. Då kan den blomma ut, som den rena lotusblomman som växer ur gyttjan, drar näring från den men utan att låta sig nedsmutsas av den.

大天而思之，孰與物畜而制之！
從天而頌之，孰與制天命而用之！
望時而待之，孰與應時而使之！
因物而多之，孰與騁能而化之！

Att kontemplera himlen, vad är det jämfört med att samla och bemästra tingen?
Att följa himlen, vad är det jämfört med att behärska himlaordningen och nyttja den?
Att vänta på tiden, vad är det jämfört med att svara och använda den?
Att förlita sig på tingen, vad är det jämfört med att bruka sin skicklighet och förändra dem?
Seun-dji

Ovanstående citat är från en av de stora konfucianska filosoferna och belyser en viktig princip i det här spelet: Vänta dig inte att spelet ska leverera dramat. Det är lätt hänt att dessa scenarion med högläsningstexter blir passiviserande. Att man sitter och väntar på att dramat ska ske genom input från scenariot. Det är inte hur det här spelet bör spelas. Scenariots händelser är stora och generella. Det är sådant som sker i staden, i politiken. Men det säger ingenting om vad som händer med era rollpersoner. Precis som i andra dramaspel är det upp till er som spelgrupp att skapa dramat. Bygg konflikter, osäkerhet, kärlek, sorg, förtroliga samtal, skamliga hemligheter, djärva planer, segrar och nederlag, allt som gör ett bra drama. Det som rör rollpersonerna måste komma från er själva. Med input från scenariot, absolut, men det personliga skapas av er.

Använd gärna rollpersonernas Önskningar och Rädslor för detta. Gör dem konkreta och låt rollpersonerna sträva efter dem. Använd dem för att få saker att hända. Och tveka inte att hitta på ny information. Bara för att det inte är påhittat från början betyder det inte att din rollperson inte kan ha en rik bror som nu erbjuder ett lukrativt jobb, eller att hon har suttit i fängelse för spionage, eller att familjen är i skuld. Du kan till och med hitta på saker som involverar de andra spelarnas rollpersoner om ni alla är okej med det! Dramat är i era händer och det är ni som måste göra något med det; spelet kommer inte att göra det åt er.

Det betyder såklart inte att det måste vara explosivt och melodramatiskt, fullt av våld och förräderi och gråt i regnet. Det kan vara en tragisk berättelse om vänner som lider tillsammans under svåra tider, eller en hjärtvärmande historia om kärlek trots svåra omständigheter. Det är upp till er vad ni vill göra av det. Förvänta er bara inte att spelet kommer att göra dramat åt er. Spelet levererar input i from av bakgrundsskeenden i staden, men vad som händer med era rollpersoner är det ni själva som bestämmer.

Men samtidigt behöver vi också lyssna på visdomen hos taoismens grundare Lou-dji:

人之生也柔弱
其死也堅強
萬物草木之生也柔脆
其死也枯槁
故堅強者死之徒
柔弱者生之徒

En levande människa är mjuk och följsam.
En död är stel och hård.
Alla växande ting är mjuka och motståndskrafiga när de lever.
Och hårda och bräckliga när de dött.
Därmed är stel styrka dödens följeslagare.
Och mjukheten och svagheten är livets.

Dou dak-ging

Det vi kan lära oss av taoismen är att acceptera det som kommer och inte kämpa mot det, utan istället anpassa oss själva. Vi behöver hålla våra idéer med en lätt hand, och släppa taget om dem när berättelsen förändras och de inte passar in längre. Undvik att ha en planerad bana för din rollperson, och att planera långt i förväg. Det kommer att hända saker i berättelsen, både på grund av de historiska skeenden som rollpersonerna kastas in i och på grund av andra spelares idéer och deras rollpersoners handlingar, som kullkastar dina idéer. Den som hårdnackat trycker in sina idéer oavsett vad som händer i berättelsen kommer att knäcka berättelsen. Istället, anpassa dem. Antingen hittar du nya idéer när du reagerar på vad som händer, eller så ändrar du lite på dina idéer så att de passar in i den nya kontexten. En stor del av tjusningen med att få extern input i form av högläsningstexter och framslumpade obligatoriska scener är att de tvingar oss att anpassa våra planer. Det gör kanske spelet lite svårare, men också intressantare. Omfamna detta och låt din rollperson reagera starkt på det som händer. Gör det viktigt; gör det personligt.

Det händer också att någon annan introducerar något i berättelsen som du känner inte passar in, eller som du tycker inte var rätt beslut. I vissa fall kan man bara ignorera det. I andra fall är det bästa att ta den idén och jobba med den för att göra något bra av den. Det är nästan aldrig en bra idé att kämpa mot den. Andras idéer har lika mycket rätt att vara en del av berättelsen som dina, trots allt. Hela gruppen behöver spela tillsammans och anpassa sig till varandra.

En god spelare behöver helt enkelt vara både lite konfuciansk – ta kontrollen över berättelsen och styra den – och taoistisk – acceptera det som sker och ändra riktning när omständigheterna förändras. Det är i samspelet mellan detta som riktigt bra rollspel sker.

Det finns dock en viktig sak som både Buddha, Konfucius och Lou-dji är eniga om:

而菩薩應生佛性孝順慈心，常助一切人生福生樂。

Bodhisattvan bör hysa ett sinne av vördnad och medkänsla och ständigt hjälpa alla människor att skapa lycka och välgång.

Brahmajāla-sutran

子曰。人而不仁、如禮何。

Konfucius sade: Om man saknar medkänsla, vad betyder då regler?

Analekterna 3:3

我有三寶，持而保之。
一曰慈，二曰儉，三曰不敢為天下先。

Jag har tre skatter som jag håller fast vid och bevarar: den första är medkänsla, den andra återhållsamhet, den tredje att inte sätta sig själv främst i världen.

Dou Dak-ging

Det viktigaste, oavsett allting, är såklart att ni behandlar varandra med respekt och medmänsklighet. Den regeln går före alla andra här.

Det här blir viktigt när vi närmar oss känsliga och kontroversiella ämnen. Det här spelet tar upp ämnen som våld, sex, prostitution, rasism och i vissa scenarion (framförallt Madame Wongs dynasti) till och med tortyr och sexuellt våld. Var tydlig med att varna de andra spelarna och hör med dem hur bekväma de är med dessa ämnen. Om någon helst vill tona ned eller exkludera någon (”Inget våld mot barn, tack”) så kan ni göra detta, eller i vissa fall kanske besluta er att spela något annat scenario eller till och med ett annat spel. Var även uppmärksamma när ni börjar närma er känsliga saker. Kolla att folk fortfarande är okej med detta. Känn dig fri att fråga under spel: ”Det här börjar närma sig sexuellt våld. Är alla okej med att det sker här?”

Om ni känner att ni vill använda formella säkerhetsverktyg, sök efter information om detta. Men ofta räcker det med en medvetenhet och en respekt för varandra för att det här ska gå smärtfritt.

DET VAR ALLT!

Mer än så var det inte, när det gäller spelets upplägg och regler. Förhoppningsvis har du nu allt du behöver veta för att kunna börja spela. Resten av den här boken består av de olika scenariornas högläsningstexter, och sedan hänvisar jag till Kulturbokens texter för bakgrunder samt namnlistor och exempel på Önskningar och Rädslor. Lycka till, och ha det så roligt!

木棉

KAPOK

木棉

徐擡珊

花開天暖未為奇，花落天寒可製衣。
無補民生花萬種，春來空自斗芳菲。

Kapok, av Cheui Djeun-saan

Kapokens sommarblomster är inget speciellt,
Men fallna vinterblommor kan spinnas om till plagg.
Nyttolösa blommor finns det tiotusen av,
Som till våren fåfängt tävlar i prakt och ljuv fragrans.

INNEHÅLL

Rök över Kanton: Kanton, Gwongdungprovinsen, Kina, 1839. Den enda kinesiska hamn som är öppen för handel med utlänningar. Trots kejsarens förbud lossas skeppslast efter skeppslast med opium av och fraktas vidare inåt landet för att säljas till hugade missbrukare över hela Kina. Handeln har gjort många utländska handelsmän mycket rika, och även många kineser. Medan det kinesiska folket sjunker djupare ned i opiumdimman lever stadens köpmän gott på Kantons handelsmonopol. Men tiderna är på väg att förändras. Kommisarie Lam Djaak-cheui, känd för sin rättrådighet och effektivitet, är på väg till Kanton, utsänd av kejsaren för att sätta stopp på opiumhandeln en gång för alla. En stormig period väntar, som vänder upp och ned på allt som Kina och Kanton känt till i tusentals år.

Röda turbaner: Kanton 1854. Kina skakas av det blodigaste inbördeskrig världen någonsin skådat, efter att en misslyckad student fått visioner om att han är Jesus lillebror och samlat ihop en enorm armé för att kasta de djävulska manchurierna ur kejsartronen och upprätta Den yttersta fredens himmelska rike. Kaos, plundring och svält sveper över landet.

Kanton har dock undkommit arméernas skövlingar. Inom murarna pågår en jakt på sympatisörer till de hatade rebellerna, och det verkar som att man lyckas hålla locket på. Men i landsbyggden utanför rör sig Himmelens och jordens sällskap, en samling förbjudna hemliga organisationer som lever i skuggorna. De känner vittring av regimens svaghet, och bestämmer sig att det är dags att slå till. De tar på sig svärd och röda turbaner och tågar mot Kantons stadsmurar …

Gwongseuis tionde år: Kanton 1884. Efter många års krig, först mot utlänningar, sedan mot upprorsmakare, och till sist mot sin egen etniska minoritet, har lugnet till sist lagt sig över staden. Förvisso är ett nytt krig i antågande, mot fransoserna över vassallstaten Vietnam. Men det är långt borta från Kantons handelshamn. Trots detta ligger spänningen i luften. Kejsarregimen har visat sig svag och illusionen om det stora och oövervinnerliga Kina har krossats. Man försöker låtsas som om ingenting har hänt. Den manchuriske kejsaren sitter fortfarande på tronen. Ambitiösa studenter memorerar fortfarande tvåtusen år gamla verk för att klara den kejserliga examen. Folk går fortfarande till Stadsgudens tempel för att lära sig om sitt öde och köpa en talisman mot onda andar. Men man känner att saker inte är hållbara. Folket lever sina liv, tacksamma över en stunds andrum för att försöka återfå någon sorts vardag. Man vet aldrig när saker kan komma att blossa upp igen.

Den gula blommans kulle: Kanton 1910. Landet är på bristningsgränsen. Förluster och förödmjukelser kommer på löpande band. Den sittande kejsarregimen, styrd av ett tvåårigt barn, verkar oförmögen att rädda landet. Det försök till modernisering som gjordes drogs tillbaka på grund av hovpolitiken. Folket har fått nog. En man vid namn Sun Yat-sen reser runt i omvärlden och samlar stöd hos exilkineser för en revolution. Och han planerar en folkresning i Kanton.

RÖK ÖVER KANTON

PROLOG

Vintern i Dougwong-kejsarens artonde år (1839).

En tjock rök har lagt sig över det stolta kinesiska riket. Den söta, rökelseaktiga doften av opium belägrar gator och torg, slingrar sig ut från opiumhålor, från privata hem, från överklassens residens och från soldaternas baracker. Runt en fjärdedel av Kinas manliga befolkning är beroende av drogen. Värst är det i söder, i och runtom Kanton, den enda hamn där utlänningarna tillåts anlägga och sälja sina varor. Opium är uttryckligen förbjudet i kejserlig lag sedan långt tillbaka, men en kombination av hög efterfrågan och korrupta tjänstemän innebär att genomströmningen är hög.

Orsaken är i mångt och mycket en annan, oskyldigare växt: teplantan. Européer, speciellt engelsmän, tycks lika beroende av te som kineserna är av opium. 10 % av brittiska regeringens intäkter kommer från tehandeln och hushåll lägger i genomsnitt 5-10 % av sin budget på te. Andra kinesiska varor som silke och porslin möter också en outtömlig efterfrågan på europeiska marknader. Länge var Storbritanniens handelsunderskott enormt gentemot Kina. Stora mängder silver skeppades hit för att köpa varor, men européerna lyckades inte hitta marknader för sina egna varor i Mittens rike. De hade helt enkelt inget som kineserna ville ha.

Tills de hittade opiumet. Över tid har handelsbalansen jämnats ut och vänts, och enorma mängder av den svarta drogen skeppas in för att möta hugade kinesiska köpare. De brittiska handelsmännen blir rika på handeln, och mellanhänderna i Kantons hamn bygger även de upp enorma förmögenheter på grund av sitt monopol på handel med utlänningar. Tiderna är goda, affärerna blomstrar, och som ordspråket säger: ”Himlen är hög och kejsaren är långt borta”.

Obligatorisk scen:

- Någon beger sig in i en opiumhåla för att hämta någon som befunnit sig där i flera dagar.
- En lyxig måltid, med sköldpaddssoppa, grönt lung djeng-te och en god dos av opium i en snidad jadepipa.
- En handelsman mutar hamnvakten för att se åt ett annat håll när opium lastas av.
- En portugisisk präst behandlar sjuka med västerländsk medicin i de europeiska kvarteren på Shameen.

- Ett älskande par delar en opiumpipa tillsammans.
- En slavtjänare som rökt opium agas av sin ägare.

Första kapitlet börjar den första månaden i Dougwongs nittonde år.

KAPITEL 1

I den första månaden i Dougwongs nittonde år anländer Lam Djak-cheui i Kanton. Han är speciellt utsänd av kejsaren för att få ett stopp på opiumhandeln – en formidabel byråkrat känd för sin kompetens och sin kompromisslösa moral. Hans ankomst blir en kalldusch för alla inblandade i opiumhandeln, både köpare och säljare. Inom några månader har han arresterat över 1 700 kinesiska opiumhandlare och konfiskerat över 70 000 opiumpipor. Mängder av opiumrökare tvingas in i rehabiliteringsprogram. Officerare, soldater och magistratens personal delas upp i femmannagrupper som har ansvar för varandra, och där hela gruppen straffas om någon av dem röker opium utan att det rapporteras av övriga. Han ger hårda straff till den som röker, inklusive i vissa fall dödsstraff, och delar ut rejäla belöningar till informanter. Etablissemang och handlare som handhar drogen ges ännu strängare straff än brukare.

Den resolute tjänstemannen skriver också ett brev till drottning Viktoria av Storbritannien där han vädjar till hennes moral och menar att handlarna i hennes namn beter sig omoraliskt, men brevet kommer dock aldrig fram.

Snart ger han sig på även västerlänningarnas varuhus, och med den kejserliga armén bakom sig belägrar han dem i en och en halv månad. När de till slut tvingas ge upp måste europeiska handlare lämna över 1 200 ton opium, värt en ofattbar summa pengar, motsvarande runt 1/6 av det samlade brittiska imperiets militära utgifter på ett år. Med början den tredje juni 1839 arbetar 500 arbetare i 23 dagar för att förstöra den svarta drogen genom att blanda den med kalk och hälla ut den i havet. Inspektör Lam komponerar en dikt med ursäkter till havsgudarna för att han förorenar deras rike.

Historisk person

Kommisarie Lam är en historisk person som utför sitt uppdrag åt kejsaren. Ingenting kan få honom att ändra kurs, varken hot eller övertalning, och han kan inte dödas. Däremot finns inget som säger att han inte kan fås att göra undantag.

Obligatorisk scen:

- En tjänare som tagit sig ur belägringen av varuhuset söker förnödenheter.
- Ett opiumetablissemang tvingas stänga.
- Offentlig bestraffning av några opiumbrukare som blir slagna med påkar.
- En smugglare skriver en ursäkt och lovar dyrt och heligt att hädanefter syssla med hederligt arbete.

- En dyrbar last med opium i ett lager, nu nästan omöjlig att flytta utan att den upptäcks.
- En opiummissbrukare med våldsam abstinens, kallsvettig och febrig.

Nästa kapitel påbörjas i fjärde månaden.

KAPITEL 2

Fjärde månaden i Dougwongs nittonde år.

Efter chocken från de många arresteringarna och tvångsöverlämningen av opiumet börjar vardagen lägga sig tillrätta igen. Lam Djak-cheui gör sitt bästa för att etablera en ny ordning. Rasande över att inte en enda överträdelse registrerats under många år som passerat sedan opium förbjöds inrättar han nya lagar. Varje handelsman, skeppskapten och tjänsteman måste signera ett kontrakt på att de inte för in kontraband in i Kina och att brott mot detta kommer att straffas med döden.

Britterna protesterar mot detta och vägrar att skriva under. Handeln minskar och priset på opium skjuter i höjden. Lockade av de enorma vinsterna fortsätter vissa Cohong-handelsmän med opiumsmugglingen, med fara för sina liv. Den brittiske överintendenten Charles Elliot ser konfiskeringen av opiumet som en möjlighet att eskalera frågan och skriver hem till London att han lovat handlarna att kronan ska ersätta deras förlust. Detta förvandlar incidenten till en diplomatisk angelägenhet mellan stater.

Obligatorisk scen:

- En hemlig privat tillställning med opium.
- En brittisk handelsman letar efter en smugglare villig att riskera livet för en massiv belöning.
- En laglig last med textiler förstörs när skeppet genomsöks efter opium.
- En bön vid templet till Tin hau, sjöfararnas beskyddargudinna.
- En diskussion över middag om britternas styrka jämfört med Kinas, där vissa anser utlänningarna svaga och andra fruktar dem.
- En portugisisk präst som predikar mot opiumbruket och prisar Lam Djak-cheuis arbete

Nästa kapitel påbörjas i femte månaden.

KAPITEL 3

I femte månaden dricker sig en grupp brittiska sjömän berusade på risbrännvin i Kowloon och under ett fyllebråk slår de ihjäl Lam Wai-hei (林維喜), en bybo från närliggande Tsim Sha Tsui. Kapten Elliot beordrar sjömännens arrest och betalar ut kompensation till Lams familj och by. En begäran om att sjömännen ska lämnas ut till den kinesiska rättvisan vägras dock, och en rättegång hålls istället på ett krigsfartyg till havs. De kinesiska auktoriteterna bjuds in för att övervaka och kommentera rättegången, men denna inbjudan nekas. Sjömännen döms till straffarbete och skickas hem till Storbritannien (där de senare släpps fria av en brittisk domstol).

Rasande över detta brott mot Kinas suveränitet beordrar kommisarie Lam hem alla kinesiska arbetare från Macao och förbjuder försäljning av mat till britterna, och rykten sprids att man förgiftat de brunnar i regionen som traditionellt använts för att fylla på främmande skepps vattenreserver. Efter en incident där ett brittiskt opiumskepp ryktades ha blivit överfallet av kineser beordrar Elliot samtliga brittiska skepp till havs, och samtidigt förbjuder portugiserna i Macao britter från att lägga till i hamnen, på kommisarie Lams begäran. I slutet av augusti guppar över 60 brittiska skepp och 2 000 personer utanför den kinesiska kusten, oförmögna att skaffa sig mat eller vatten …

Obligatorisk scen:

- En driftig fiskare försöker smuggla mat ut till britterna.
- Ett svenskt fartyg i hamnen försöker kränga sina varor till tveksamma handlare som är oroliga för att de ska misstas för att ha handlat med britter.
- Någon försöker köpa opium, som nu stigit ofantligt i pris.
- En släkting till Lam Wai-hei orerar upprört över britterna som tror att de kan göra som de vill i Kina.
- Ett bråk med en nederländsk sjöman som riskerar att eskalera saker än mer.
- En föreläsning om britternas primitiva kultur.

Nästa kapitel börjar den 27:e dagen i sjunde månaden.

KAPITEL 4

Tidigt den 27:e dagen i sjunde månaden skickar Överintendent Elliot två skepp för att köpa proviant från kinesiska bönder. Men den kinesiska befälhavaren i Kowloon vägrar att låta befolkningen handla med britterna och beordrar samtliga bybor att dra sig tillbaka in i fortet. Elliot ger ett ultimatum om att han kommer att öppna eld om inte britterna tillåts inhandla förnödenheter. Klockan tre går tidsfristen ut och brittiska skepp öppnar eld mot de kinesiska djonker som ligger i hamnen. Strider fortgår till nattens intåg, och de kinesiska skeppet drar sig tillbaka. De brittiska skeppen börjar handla från bönder runt kusten med hjälp av korrupta kinesiska ämbetsmän, och befälhavaren i Kowloon skriver en falsk rapport om hur britterna fördrivits, två krigsskepp skjutits i sank och 40-50 britter dödats.

I oktober försöker ett brittiskt skepp seglat av kväkare som på religiösa grunder inte handlar med opium att segla till Kanton och lossa sin last. Då de är villiga att signera avtalet där de lovar att inte handla med opium, och förhandlar med Kantons guvernör om att skepp som inte lyder Elliots order kan lossa sin last på 穿鼻 Chuen-bei, en ö en bit utanför Kanton.

För att förhindra att andra brittiska skepp följer kväkarnas exempel beordrar Elliot en blockad som ska hindra alla brittiska skepp från att segla in i Pärlflodens delta. I början av november försöker ett brittiskt skepp bryta blockaden för att få sälja sina varor, och brittiska flottans skepp öppnar eld mot sina egna landsmän. Kinesiska djonker kommer till undsättning för handelsskeppet och efter en strid drar sig båda sidor bort från området. Fyra kinesiska djonker har sänkts, och inget brittiskt skepp. Den officiella rapporten till kejsaren proklamerar ännu en strålande seger för det stora Kina mot de främmande barbarerna. Britterna drar sig tillbaka och lägger an vid den sparsamt befolkade ön Hongkong, en bit till öster om Kanton.

Obligatorisk scen:

- En kejserlig tjänsteman hyllar de kinesiska trupperna och skrattar åt de veka främmande djävlarna.
- Militära sjömän posterade i Kanton röker opium för att lugna nerverna och fira att de överlevt efter ett nederlag mot britterna.
- Ett brev från en eller flera handelsmän adresserat till kejsaren med klagomål över inspektör Lams dåliga hantering av konflikten.
- Ett vapenlager som ska användas visar sig vara tomt, då någon sålt vapnen i hemlighet.
- En opiumsmugglare deklarerar över en kopp risbrännvin att det har blivit för farligt och förbereder sig för att lämna staden.
- Någon blir våldsamt utskälld eller bestraffad för att ha pratat om hur de kinesiska djonkerna är lätta byten för de överlägsna brittiska fregatterna.

Epilogen påbörjas i femte månaden av Dougwong-kejsarens 20:e år.

EPILOG

I Storbritannien går debattens vågor höga. Vissa är upprörda över att drottningens flotta ska bruka våld för att försvara något så odiöst som opiumhandeln, speciellt medan man försöker förhindra opiummissbruk i sitt eget land. Andra hävdar att det är en fråga om imperiets stolthet, och att man måste visa kineserna den brittiska övermakten. Den avgörande faktorn visar sig vara kapten Elliots försäkran till opiumhandlarna om att de skulle bli kompenserade för förlusten av deras enorma och värdefulla last. Storbritannien har inte de resurser som behövs för att utan vidare betala dessa enorma summor, och därmed måste man kräva pengarna av Kina. Under stor press från handelsförbund och lobbyistgrupper deklarerar Storbritannien krig mot Kina och börjar förberedelserna.

Det ska komma att bli ett brutalt uppvaknande för Ching-regimen, som avfärdat Storbritannien som en liten avlägsen önation utan egentlig makt. Under kriget vinner britterna seger efter seger, och lyckas till slut inta och ockupera Kanton, och därmed forcera återupptagandet av handeln. Kejsaren mottar rapport efter rapport om hur fienderna besegras och förnedras och ber om förlåtelse, men ändå fortsätter kriget. Seunghoi plundras och britterna ockuperar flodmynningar och hotar hela det kinesiska transportsystemet. Till slut går det inte längre att dölja de kinesiska truppernas underlägsenhet för kejsaren.

Efter ett förödande nederlag skrivs 24:e dagen i sjunde månaden i Dougwong-kejsarens 22:a år Fördraget i Naamging, det första av vad som ska komma att kallas de ”ojämlika fördragen”. Hongkong ges över till britterna, Kanton-systemet avskaffas och ön Shameen lämnas över till utlänningarna som koncessioner, där de har full extraterritorialitet, fem kinesiska hamnar öppnas för handel och Kina tvingas betala ett enormt skadestånd för förstörelsen av opiumet. Detta påbörjar vad kinesisk historieskrivning ska komma att kalla ”förnedringens århundrade”.

RÖDA TURBANER

PROLOG

Våren Haamfung-kejsarens fjärde år (1854).

Ibland har små handlingar stora konsekvenser. I en liten stad i Gwongsai-provinsen, granne till väster om Gwongdung där Kanton ligger, hölls i Dougwong-kejsarens sjuttonde år lokala kejserliga examineringar. Examinatorn läste igenom en uppsats skriven av den unge hakka-mannen 洪秀全 Hung Sau-chuen, född och uppvuxen i Kanton. Han fann att den inte höll måttet, och underkände den unge mannen. Denna lilla handling, till synes obetydlig i det vidsträckta riket, lade grunden till det blodigaste inbördeskrig mänskligheten någonsin skådat. Den unge Hung, som redan misslyckats två gånger innan, och på vars axlar familjens hopp vilade, kollapsade i ett nervöst sammanbrott och under lång tid låg han sjuk och yrade. Han såg underliga visioner och feberdrömmar, han upplevde sig stiga upp i himlen och där upptäcka en annan, himmelsk familj, som välkomnade honom som en av dem.

Först sex år senare, efter att ha misslyckats en fjärde gång, insåg han betydelsen av dessa visioner. Han undersökte kristna pamfletter han fått av sin kusin och kände igen alla personerna i det kristna budskapet: Den himmelske fader han träffat i sina visioner är ingen annan än Gud fader själv, hans bror är Jesus Kristus, och han själv är av samma gudomliga stoff, sänd till världen för att utrota den manchuriska regimen, som bokstavligen styrs av djävlar och demoner, och etablera ett nytt himmelskt rike, kallat 太平天國 Taaiping tin-gwok: Den yttersta fridens himmelska rike.

Det är nu Haamfungs fjärde år, elva år senare och Hung Sau-chuens revolt har spridit sig som en löpeld över landet. Miljoner har flockats till hans fana och anammat hans budskap och religion. Enorma strider mot en regim som redan är försvagad av Opiumkriget har lett till stora förluster, massförstörelse och svält. I stora områden över landet råder sådan hunger att människor hänfaller till kannibalism. Rörelsen har lyckats erövra 南京 Naamging, den gamla Ming-dynastins huvudstad, och utropat den till 天京 Tinging, den himmelska huvudstaden i det himmelska riket.

Och Kanton? Den stora armén drog förbi norr om staden, och stridigheterna har skonat dess innevånare. Men opåverkad är den såklart inte. Staden har alltid levt på handel och behöver importera sin mat, vilket är svårare än någonsin i dessa tider, och många är utarmade och går hungriga. Dessutom driver guvernören in mer och mer skatter för att finansiera kampen mot Taaiping-rebellerna. De hemliga sällskap som verkat länge i staden, kallade 天地會 Tindeiwui, ryktas ha samröre med rebellerna, kallade ”långhåringar” eftersom de

vägrar bära hårpiska. Och staden har länge varit hem till utlänningar och därmed missionärer. Alla som misstänks ha samröre med kristna eller hemliga sällskap avrättas utan nåder. Nå, utom utlänningarna själva, som man så klart inte vågar röra. Européerna i staden vet själva inte hur de ska känna: Glädje över en kristen revolt, eller fasa över den kätterska läran om att Jesus har en bror?

Staden surrar av rykten och misstankar, och en känsla av att Ching-regimen håller på att falla är påtaglig. En legend säger att vart femhundrade år framträder en man av extraordinär talang, på vars axlar nationens hopp vilar. För femhundra år sedan reste sig Ming-dynastin och Kina kastade av sig oket från det mongoliska styret. Nu är det nästa främmande styre som ska falla och det kinesiska folket ska resa sig igen. Varje dag i Kantons förorter rapporteras det om stora samlingar av hundratals människor som samlas och sedan skingras för vinden. Det är samlingar för de hemliga sällskapen som initierar nya medlemmar.

Obligatorisk scen:

- Någon försöker rekrytera till ett hemligt sällskap som försöker kämpa mot Ching-regimen.
- En massavrättning på torget, med hundratals kroppar som ligger och ruttnar i solen.
- En förbjuden kristen skrift.
- Någon börjar yra om Gud och himlen i ett opiumrus.
- En släkting eller barndomsvän till Hung Sau-chuen, anklagad för att vara del i upproret.
- En flykting från Taaiping-upproret, utan familj eller kontakter i Kanton.

Nästa kapitel börjar i femte månaden.

KAPITEL 1

I femte månaden i Haamfungs fjärde år tar det fart. En Tindeiwui-ledare i byn 石龍 Sek-lung, smugglaren 何六 Ho-luk, gör uppror och tar kontroll över den lilla orten. Genast leder han sin trashanksarmé mot distriktshuvudstaden 東莞 Dung-gun ett trettiotal kilometer öster om Kanton, som han erövrar och raserar utan större svårigheter. Alla rebellerna bär röda huvuddukar för att identifiera sig, och snabbt sprids nyheterna om ”De röda turbanerna”, som rebellerna kommer att kallas. Detta är ett drag med starka historiska implikationer. Många rebelliska rörelser i Kina, sedan de ”gula turbanerna” under slutet av 100-talet, har identifierat sig via färgade turbaner, inte minst de röda turbanerna som omkullkastade den mongoliska dynastin på 1300-talet och grundade Ming-dynastin. Genom att ta på sig röda turbaner signalerar rebellerna att de var en del av samma historiska rörelse: Att göra slut på den främmande ockupationen och (åter)etablera Ming-dynastin.

Ho-luks seger blir startskottet för en flodvåg av liknande uppror runtom i provinsen, där stad efter stad faller för de inte längre så hemliga sällskapens arméer. Det är oorganiserat och kaotiskt, utan något centralt ledarskap. Varje sällskap har sin egen ledare, men alla agerar mot samma mål: Ta över landsbygden runt Pärlflodens delta och döda alla Ching-lojalister. Snart kryllar det av rebellfästen runtom i provinsen, på alla sidor om Kanton.

De lokala makthavarna står handfallna. Inuti staden finns inte mycket mer än 5 000 manchuriska soldater. Den större etniskt kinesiska så kallade ”gröna armén” vågar styret inte hålla koncentrerad, så den är utspridd över hela provinsen. Det gör den svår att sammankalla när staden är omgärdad av rebeller, och stora delar av denna armé har dessutom redan gått över till de röda turbanerna.

Man gör ett försök att använda bou-gaap-systemet, som grupperar hushåll för att tillhandahålla säkerhetspatruller och miliser, med blandad framgång. I staden darrar de rika och manchurierna, och bävar inför vad som ska komma härnäst.

Obligatorisk scen:

- ⚀ En kines som arbetat för manchurierna lyckas fly in till Kanton.
- ⚁ Ett möte av ett hemligt sällskap i staden.
- ⚂ Någon hamnar i svårigheter för att ha haft på sig en röd huvudbonad.
- ⚃ Någon tvångsrekryteras till delta i försvaret av staden.
- ⚄ En manchurier misshandlas på öppen gata.
- ⚅ En manchurisk soldattrupp patrullerar genom staden, och spänningen mellan dem och befolkningen är påtaglig.

Nästa kapitel börjar i sjätte månaden.

KAPITEL 2

Det är sommar: sjätte månaden i Haamfungs fjärde år.

En ledare för rebellerna börjar visa sig: 陳松 Chan Sung, en man av okänd härkomst med känd bland provinsens många Tindeiwui-sällskap. Rörelsen är dock alltför decentraliserad för att tillåta något effektivt ledarskap, och lokala celler agerar till stor del självständigt.

Trots detta lyckas man organisera fyra arméer, en i varje väderstreck från Kanton, och snaran runt staden börjar dras åt. 20:e dagen i sjätte månaden sker ett stort nederlag: Fatsaan, en stor stad precis till väster om Kanton, faller för rebellerna, som nu befinner sig mer eller mindre vid portarna. Chan Sung deklarerar en ny historisk era: Detta är första året i Daai-ning-eran (大寧), och Chan proklamerar sitt mål att störta Ching-dynastin och återupprätta Ming-dynas-

tin, den sanna, etniskt kinesiska dynastin, som föll för de invaderande manchurierna för tvåhundra år sedan.

Man plundrar statens egendomar och tillgångar och distribuerar delar av rikedomarna till folket, vilket vinner än mer stöd från de tidigare hårt beskattade människorna. I sin proklamation garanterar han säkerheten hos alla som ger upp utan motstånd, inklusive ämbetsmän och officerare.

De som gör motstånd råkar värre ut, och många städer och byar raseras helt, byggnader sätts i brand och vapenföra män tvingas att ansluta sig till rebellerna om de inte vill bli avrättade på stört.

Konflikten börjar också få en etnisk dimension. Bland lojalister i Kanton ryktas att många av rebellerna är av hakkafolket. Detta är inte så konstigt, då hakka är kraftigt diskriminerade, och ledaren för Taaiping-upproret Hung Sau-chuen är av hakka-släkt. Sanningen är dock den motsatta: extremt få av rebellerna är hakka, och dessa ser sina byar anfallas av rebeller och kämpar tillbaka. Faktum är att organiserat motstånd från hakka-miliser är en anledning till att rebellerna ännu inte tagit sig fram till och erövrat Kanton.

Obligatorisk scen:

- En person av hakkafolket arresteras på ett svepskäl och hotas med avrättning.
- Klotter på en vägg dyker upp över natten som hyllar Chan Sung och demoniserar manchurierna.
- Ett hus i stadens utkant plundras av okända förövare.
- En folksamling skanderar skällsord men skingras av soldater.
- En samling flyktingar från den omgivande landsbygden lever i armod på gatan.
- Guvernören besöker ett lokalt tempel för att be gudarna om hjälp samt visa sin legitimitet i den kinesiska kulturen.

Nästa kapitel börjar framåt hösten.

KAPITEL 3

Alla väntar på att rebellerna ska omringa Kanton och inta staden, men de verkar inte riktigt lyckas samla ihop sig och agera som en enad trupp. Allteftersom sommaren övergår i höst börjar den tidigare till synes ostoppbara flodvågen att tappa fart. På landsbygden börjar lokala miliser, organiserade av rika landägare runtom i provinsen, att bjuda motstånd, och till sist börjar trupper anlända från angränsande provinser, som varit motvilliga att offra sina egna mannar för att rädda Kanton. Rebellerna är generellt otränade och oorganiserade, lyckas inte väl mot professionellt motstånd, och klarar inte att upprätthålla en belägring. Svagheter börjar synas i deras led.

I åttonde månaden lyckas regimen få tag på och arrestera Chan Sung, och rebellerna tvingas omgruppera sig i Dung-gun, där två nya ledare, 李文茂 Lei Man-mou och 陳開 Chan Hoi utses. Rörelsen är ingalunda besegrad, och på landsbygden råder fullständigt kaos, men rebellernas till synes oundvikliga seger tycks nu vara osäker. Till vissas glädje, och andras förfäran.

Obligatorisk scen:

- En avhoppare från ett hemligt sällskap som fått kalla fötter.
- Chan Sungs offentliga avrättning.
- En rik magnat som samarbetat med manchurierna får sin verksamhet plundrad.
- Flertalet medlemmar av Tindeiwui-sällskap arresteras i Kanton och rädsla sprids om att de ska avslöja sina medkonspiratörer.
- Någon anklagar sin granne för att vara rebell i hopp om att kunna köpa dennes tillgångar när de beslagtas.
- Härföraren för en hakka-milis som vunnit en stor seger mot rebellerna hyllas i en ceremoni av guvernören, under hatiska blickar från de lokala kantoneserna.

Epilogen tar vid till vintern.

KAPITEL 4

På vintern i slutet av Haamfung-kejsarens fjärde år har rebellerna till sist helt omringat Kanton och är redo att inta staden. Men ett problem uppstår: européerna. Brittiska och amerikanska beslutsfattare är oroliga för att handeln med Kanton ska lida av upproret, och sänder sina kanonbåtar upp på floden. De håller sig neutrala, trots provinsregeringens böner om att de ska rensa bort rebellerna. Men deras närvaro är tillräcklig för att hålla floden öppen, och tillsammans med beslutet att låta kinesiska skepp mellan Hongkong och Kanton bära brittisk eller amerikansk flagg gör det att de röda turbanerna inte vågar anfalla dem. Detta gör att staden lyckas hålla uppe sin försörjning av mat och vapen, och rebellernas belägring förlorar sin udd.

En stark milisstyrka kallad ”De nittiosex byarna” har organiserats och etablerat sig mellan Kanton och Fatsaan, vilket gör att en stor del av de röda turbanerna inte lyckas ta sig fram till staden. Till slut görs ett försök att inta Kanton, men det misslyckas. Rörelsens lösa organisation håller inte riktigt, och olika delar av rebellerna sprider sig på landsbygden och plundrar de byar och städer de kommer åt under ett par månader.

Till sist, på våren i den första månaden av Haamfungs femte år återtas Fatsaan av miliser och regimstyrkor och därifrån har regimen tydligt övertaget och påbörjar utrensningen av rebellerna. Hämnden är bitterljuv, och en massiv slakt på alla som misstänks haft samröre med rebellerna inleds. Uppskattningsvis en

miljon människor dör i den ”vita terrorn”, och provinsguvernören själv skryter med att vara personligt ansvarig för hundratusen avrättningar. Under två veckors tid sker mer än 200 offentliga avrättningar om dagen.

Obligatorisk scen:

Det här kapitlet bör alla slå ett slag för hur det går för dem under den vita terrorn. Tolka tärningen med utgångspunk från rollpersonens samröre eller upplevda sympatier med rebellerna, kristna och med de hemliga sällskapen.

Epilogen tar vid till sommaren.

EPILOG

Rebellerna flyr från Kanton med omnejd. Vissa drar norrut och försöker ansluta sig till Taaiping-upproret. Chan Hoi drar västerut, erövrar några större städer och utropar sitt eget kungarike. Ett par andra liknande riken utropas i närheten, och dessa områden fortsätter att vara en nagel i ögat för regimen. De sista resterna av upproret rensas inte upp förrän Haamfungs elfte år, och Taaiping-riket faller i Tungdjis tredje år, efter att en ny kejsare satts på tronen.

Men folket glömmer inte, och våld föder våld. Framförallt de etniska konflikterna väller fram till ytan. Kantoneserna minns hur hakkafolket anföll byar och städer och hjälpte regeringen att slå ned upproret, och en ny våg av etnisk konflikt börjar rasa i provinsen – ett blodig krig som ska komma att fortgå i flera år och driva ned hakkafolket från att vara en femtedel av befolkningen till några ynka procent.

De enda segrarna från det förödande upproret är godsägarna, som genom sina miliser räddat provinsguvernörens skinn och lyckas få många koncessioner som utökar deras makt. I många områden tillåts de att driva in skatt från områdena runtomkring för att finansiera sina milisstyrkor och etablerar sig således som rena feodalherrar.

Och de hemliga sällskapen i Kanton? De sjunker återigen ned under ytan, besegrade men inte döda. De slickar sina sår, förbannar det manchuriska styret och de rika och mäktiga, och återgår till sina aktiviteter: smuggling, droghandel, olagliga spelhålor, plundring av regeringens egendom, och hjälp och stöttning för sina medlemmar: de fattiga, de utstötta, de besegrade.

Nästa scenario utspelar sig 30 år senare.

GWONGSEUIS TIONDE ÅR

Året är 1884, och det är Gwongseui-kejsarens tionde år. Det här scenariot cirkulerar inte kring några specifika historiska händelser. Istället fokuserar det helt och hållet på rollpersonerna, deras liv och relationer. Det betyder att det är upp till er som spelare att driva berättelsen. Skapa rollpersoner som vanligt, med bakgrunder, Önskningar och Rädslor. Se till att det finns tillräckligt med drivkraft i era Önskningar och Rädslor, att rollpersonerna har saker att kämpa för, att de har mål. Medan ett scenario med externa händelser kan hjälpa er med ständigt nya händelser är detta scenario helt upp till er själva att driva framåt. Bygg in konflikter och frustrationer och låt dem blomma ut i kännbara konsekvenser för rollpersonerna.

DEN GULA BLOMMANS KULLE

PROLOG

Efter första Opiumkriget och det brutalt blodiga Taaiping-upproret, samt ytterligare ett opiumkrig mot Storbritannien och Frankrike, var Kina svagare än någonsin. Flera hamnar öppnades för utlänningarna, missionärer tilläts ströva fritt genom landet och opiumhandeln legaliserades.

I Gwongseui-kejsarens tjugonde år sker ett uppror i Korea, Kinas vasallstat, som gör att både Kina och Japan sänder trupper till halvön. Upproret slås ned, men Japan vägrar att dra tillbaka sina trupper, och intar palatset i Seoul och sätter en Japan-vänlig regim på tronen. Kriget är ett faktum. Men sedan Meijirestaurationen i Tungdjis sjunde år där en konstitutionell monarki etablerats i landet har Japan satsat helhjärtat på modernisering, och deras trupper besegrar Kina och fråntar dem territorium, däribland ön Toiwaan.

Nederlaget mot Japan sänder chockvågor genom hela Kina. Japan var traditionellt en tributstat till Kina och att till och med detta lilla land nu är starkare än Ching gör att ingen längre kan argumentera att landet inte behöver moderniseras.

Nästa chock i landet blir Boxaruppproret i Gwongseuis tjugosjätte år, där bönder upprörda över missionärernas intrång och aktioner i landet reser sig för att kasta ut utlänningarna. Med andebesvärjelser och hemliga kung fu-tekniker tror de sig osårbara och kastar sig orädda mot utlänningarnas trupper. Änkekejsarinnan ställer sig på boxarnas sida och förklarar krig mot i stort sätt alla västliga makter på en gång och än en gång tränger europeiska makter in i Bakging och visar vem som bestämmer.

Ett ytterligare bevis på landets svaghet kommer när Japan besegrar Ryssland i det rysk-japanska kriget i Gwongseuis trettionde och trettioförsta år. Detta är första gången en asiatisk makt besegrar en europeisk, och hela världen noterar den historiska händelsen. Detta ses också av många kineser som ett bevis på att en konstitutionell monarki som den japanska är överlägsen en absolut monarki som den ryska. Eller den kinesiska, för den delen. När den gamla änkekejsarinnan 慈禧 Chi-hei och kejsaren 光緒 Gwong-seui båda dör i hans trettiofjärde år och lämnar den tvååriga 溥仪 Pou-yi (kejsarnamn 宣統 Suentung) på tronen är regimen svagare än någonsin.

Tionde månaden i Suentung-kejsarens andra år (1910).

Kanton och Kina förändras och rör sig in i moderniteten. Men det konservativa manchuriska kejsarstyret stretar emot. Ett försök till reform gjordes av kejsare Gwong-seui, men avbröts av änkekejsarinnan och den gamla eliten som såg sin makt hotad. Känslan av att Kina är ohjälpligt fast i det förflutna sprider sig genom landet och i Kanton, där kontakten med och öppenheten mot omvärlden är starkare än i resten av landet, är agget mot kejsarfamiljen och drömmen om en republik starkare än någonsin. På ytan är staden lugn och trivsam, men därunder bubblar upproriska tankar, och många upprorsmakare i exil i närbelägna Hongkong, såsom den respekterade doktor Sun Yat-sen, pumpar in pamfletter och propaganda till staden.

Obligatorisk scen:

- ”Medicinska universitetsskolan i Kanton, Kina”, ett medicinskt universitet efter amerikansk modell, grundat av missionärer. Traditionella kinesiska metoder göre sig icke besvär.
- En gammal man som examinerat sig i den gamla kejserliga examen blir ersatt av en ung man som studerat utomlands.
- En kvinna publicerar en skandalös bok, som sprids i hemlighet då den snabbt förbjuds.
- En ny fabrik ska öppnas, som ska tillverka skeppsmotorer, och allt från investerare och ingenjörer till grovarbetare och administratörer efterlyses.
- En manchurisk ädling tar över en plåtverkstad genom korruption och tvång.
- En antimanchurisk pamflett.

Första kapitlet börjar i tolfte månaden.

KAPITEL 1

Vinter, tolfte månaden i Suentung-kejsarens andra år.

En hisnande nyhet sprids genom rebelliska led. Doktor Sun-Yat-sen och hans organisation Tungmangwui planerar ett nytt uppror i Kanton. Det förra, för femton år sedan, misslyckades kapitalt. Konspirationen uppdagades och mängder av revolutionärer arresterades och avrättades. Men nu planeras en ny. En större. Doktor Sun har installerat sig i Penang i Malaysia och i ett stormöte för Samfundet beslutat att satsa allt på att kullkasta provinsguvernören över Gwongdung och Gwongsai och etablera ett fotfäste för en ny kinesisk republik i södra Kina. Hans nära vän och medkonspiratör, 黃興 Wong Hing, är just nu på väg till Hongkong för att påbörja förberedelserna.

Länge har revolutionära tankar och skrifter cirkulerat bland regimens egna arméer i söder, där kejsarens kontroll är svag. I söder är även de hemliga sällskapen starka; med sina traditionella kopplingar till revolutionära rörelser är de beredda att slåss för att störta regimen. De gamla minns ännu de röda turba-

nernas misslyckade uppror för snart 60 år sedan. Doktor Sun har samlat sina allierade, talat med samfundets alla provinsiella organisationer, samlat pengar hos regimkritiska kineser i Malaysia, Förenta staterna, Japan och andra länder, korresponderat, planerat, och etablerat en komplicerad plan med inte mindre än tio olika styrkor som koordinerat ska anfalla fyra olika mål i staden vid samma tidpunkt. Detta är samfundets största operation någonsin. Doktor Sun samlar alla sina styrkor och spenderar alla sina resurser på ett gigantiskt anfall. Datumet är satt till den fjärde dagen i tredje månaden. Detta är stort. Detta är början på revolutionen. Nu ska regimen falla. Och allt börjar här i Kanton.

Obligatorisk scen:

I det här kapitlet måste minst en rollperson höra talas om upproret och på ett eller annat sätt engagera sig i operationen.

Nästa kapitel börjar i tidig vår, i tredje månaden i Suentungs tredje år.

KAPITEL 2

Tredje månaden i Suentungs tredje år.

Medan vårvärmen tar ett fastare tag om Kanton greppas revolutionärernas hjärtan av en tilltagande iskyla. Doktor Suns planer har inte gått i lås. Vapenleveranser från Japan är försenade. Förberedelser har gått dåligt. Dessutom har en hetlevrad grupp revolutionärer iscensatt ett misslyckat mordförsök på amiral 李準 Li Djeun, vari en högt uppsatt general blivit dödad. Detta har gjort regeringen och hela staden vaksamma på uppror. Tidplanen skjuts framåt, men situationen förbättras inte. Information om det planerade upproret läcker ut och Tungmangwui tvingas skicka iväg mycket av sin personal för att rädda dem undan regeringens agenter. Den militära erövringen av staden förvandlas till en mindre ambitiös plan att anfalla guvernörspalatset och mörda guvernören. De tio attackvägarna minskas till fyra, då tillgänglig personal är kraftigt förminskad.

Den 25:e dagen i tredje månaden anländer Wong Hing, högt uppsatt revolutionär och nära vän till doktor Sun, till Kanton för att organisera anfallet, och den 28:e skickar han ett kodat telegram till de revolutionärer som väntar i Hongkong: Anfallet mot guvernörspalatset kommer att genomföras imorgon, kom genast. Men ledarna i Hongkong motsätter sig. Med mindre än hälften av den planerade styrkan finns inga möjligheter för upproret att lyckas. Upproret måste skjutas på framtiden. Men Wong Hing menar att om de avblåser operationen tappar rörelsen all trovärdighet, och de sviker alla sina investerare och medlemmar. Allting förgäves, pengar bortkastade, förtroendet för samfundet raserat.

Men tre av de kvarvarande fyra styrkorna vägrar att fortgå med planen. Från originalplanens tio grupper är nu endast en kvar, ett hundratal unga män, till stor del studenter och idealister, mot guvernörens samlade styrkor av tränade

soldater. De beslutsamma revolutionärerna börjar samlas i Kanton. Vissa från Malaysia, många från Fukkien-provinsen, andra från byar omkring Kanton. Man hälsar varandra med sorgblandad glädje. Alla vet vad de ger sig in på. Vissa skriver avskedsbrev till sina nära och kära.

Obligatorisk scen:

I det här kapitlet måste minst en scen utspela sig i huset i närheten av guvernörspalatset från vilket operationen kommer att fortlöpa under morgondagen. I slutet av kapitlet måste alla som är inblandade med rebellerna ta ett beslut: Ge sig av mot guvernörspalatset eller stanna kvar i säkerhet.

Nästa kapitel börjar den 29:e dagen (dagen därpå).

KAPITEL 3

Eftermiddag, den 29:e dagen i tredje månaden i Suentungs tredje år. Revolutionärerna rustar sig med de vapen man har till hands. Man delar ut sprängämnen. Vissa spänner dem runt midjan. För att känna igen varandra klär sig alla i svarta skor och binder vita band runt armarna. Sedan tågar man ut ur huset och längs gatan mot guvernörspalatset, centrum för de två provinsernas administration och makt. Den är vaktad, naturligtvis, men den största delen av personalen är inte soldater utan ämbetsmän. Klockan 17:25 stormar man porten. Vakterna äter middag när revolutionärerna stormar palatset och blir fullständigt överrumplade. Lyckan verkar le mot frihetskämparna. De tar sig snabbt in. Kaos och larm utbryter. Skottlossning. Man genomsöker byggnaderna efter guvernören, och skjuter de som står i vägen. Alla vet att det är en kamp mot klockan. Så snart de soldater som är utposterade i olika delar av staden får reda på att något händer så kommer tiden att vara ute. Innan detta händer måste guvernören dödas.

Men guvernören lyckas fly via taket till en angränsande byggnad. Wong Hing sätter eld på palatset och skriker åt alla att fly. På gatorna utanför väntar tränade soldater i formation. Striderna väller ut bland gränderna, när olika smågrupper bryter sig loss och försöker undkomma, jagade av soldater och ofta inträngda i hörn under desperat kamp. Några lyckas fly med livet i behåll. De allra flesta gör det inte.

Obligatorisk scen:

Alla spelare visar vad deras rollpersoner gör under de timmar som operationen varar. Rollpersoner som inte deltar i aktionen hör skottlossningen, känner chockvågorna från explosionerna, ser röken och kanske en del av striderna på håll. Rollpersoner som deltar bör slå minst ett tärningsslag för att se hur det går för dem. Risken att dö är överhängande.

Epilogen tar vid dagarna efter upprorsförsöket.

EPILOG

Upproret är ett komplett nederlag. Guvernören undkommer med livet i behåll, och även om stor skada åsamkats den administrativa apparaten är kejsarens makt knappt rubbad i södra Kina. Wong Hing kommer undan med två förlorade fingrar tack vare de som offrade sina liv för att täcka hans reträtt. Nästan hela den anfallande styrkan har dukat under för armén. 31 personer har blivit tillfångatagna och förhörs och avrättas. Totalt ett hundratal döda, varav 72 kan identifieras. Endast en handfull revolutionärer överlever. Hela staden sätts under undantagstillstånd. Militär och polis söker igenom hela staden efter misstänkta revolutionärer, som skjuts på plats utan rättegång.

En kinesisk republik verkar längre bort än någonsin, och inom Samfundet råder dysterhet och sorg. Men i det kinesiska folket har aktionen väckt sympati och kämparglöd, och det dröjer inte mer än ett halvår innan nästa uppror blossar ut i Moucheung i norr. Denna gång brister dammarna, och innan Suentung-kejsarens tredje år är slut har regimen fallit. Över tvåtusen år av kejsarstyre i Kina är över. De fallna i upproret i Kanton hyllas som martyrer och ges en hedersbegravning vid ett monument på Den röda blommans kulle, där de slagits och dött. Kullen döps om i deras ära till Den gula blommans kulle, och deras monument står än idag i parken som byggts upp omkring det. Upproret i Kanton var den första gnistan som sprängde kejsardömet.

Med det var fler än de identifierade 72 martyrerna som slogs och dog den dagen.

梅花

PLOMMON

梅花

崔道融

數萼初含雪，孤標畫本難。
香中別有韻，清極不知寒。
橫笛和愁聽，斜枝倚病看。
朔風如解意，容易莫摧殘。

Plommonblomster, av Cheui Dou-yung

Foderbladen håller ännu snö; dess stolta prakt kan inte fångas i en målning.
Doften har en annorlunda skönhet; en grace som inte fruktar vinterkylan.
Flöjten spelar en sorgsen melodi; skeva grenar gripna som av sjukdom.
Nordanvind, om du känner hennes hjärta, skada inte tanklöst blomman mer!

INNEHÅLL

Not om Krigsherretrilogin: Det finns decennier när inget händer, och år när decennier händer. Under perioden 1923-1926 händer det otroligt mycket i Kanton, och av den anledningen finns här tre scenarion (Staten och kapitalet, Krigets herrar samt Generalissimus) som alla utspelar sig tätt inpå varandra. Om ni spelar *Blommornas folk* som en kampanj så kommer ni antagligen att behålla en hel del rollpersoner från ett scenario till ett annat. Det går utmärkt att någon eller några byter rollperson mellan scenarion, och det är oroliga tider, så inte oväntat om någon rollperson avlider. Men om ni spelar dessa tre scenarion och vill behålla någon rollperson till nästa så behöver ni inte skapa om hen som en ny rollperson, som man vanligtvis gör, utan kan gott spela vidare med samma bakgrund som innan. Däremot kan det vara vettigt att se över sina Önskningar och Rädslor, speciellt om det dyker upp en ny rollperson, och reagera gärna på nya rollpersoners bakgrunder för att hjälpa till att knyta in dem.

Staten och kapitalet: Ända sedan den kaotiska revolutionstiden har Handelsförbundet hållit ordningen i Saigwaan och hamnkvarteren med sin styrka beväpnade vakter. De är populära hos befolkningen, men Sun Yat-sen och nationalistpartiet har ett ont öga till dem. Det fungerar inte att ha en beväpnad styrka i staden som inte är under regeringens kontroll. När Sun ska stoppa en vapenleverans till förbundet väcker han dock en björn som kanske borde lämnats sovande.

Krigets herrar: Whampoas militärakademi är platsen där Kinas militära framtid utbildas, grundbulten i Sun Yat-sens nationella revolutionära armé som ska återta landet från krigsherrarnas gissel och återigen ena Kina under ett styre. Men det är många strider som ligger framför dem. I öster den populäre general Chan, som fram tills nyligen styrde i Kanton. I väster drogsmugglarkungen general Tong, rival till Whampoas rektor Chiang Kai-sheks plats som partiets näste överhuvud. Och dessutom är hela staden full av legoknektar som Sun använt för att återta den, och som nu går omkring som om de äger stället.

Generalissimus: Sun är död, och Chiang Kai-shek är nationalistpartiets obestridde mästare. I slutfasen av Suns dröm om att ena Kina står han på toppen av pyramiden, men det är en sak som fortfarande gnager honom. Sprickor börjar synas i alliansen mellan nationalister och kommunister. Det är bara en tidsfråga innan den brister, och bättre att förekomma än att förekommas …

Madame Wongs dynasti: Spänningarna mellan Japan och Kina har ökat alltmer, och Chiang Kai-shek har försökt skjuta på det oundvikliga kriget tills han är redo, men till slut smäller det och när det mäktiga och moderniserade Japan invaderar ett försvagat Kina tvingas Chiang dra sig tillbaka allt mer. I de ockuperade områdena begår Japan omänskliga vidrigheter. Även Kanton ockuperas, men här hamnar en kinesisk kvinna vid makten. Hatad av kineserna och respekterad av japanerna styr hon den ockuperade staden med fiendens goda minne.

Brödrakriget: Under Andra världskriget tvingades kommunister och nationalister begrava stridsyxan och enas i kampen mot en fiende de hatade till och med mer än varandra. Men så fort Japan besegrats grävs den upp igen, och inbördeskriget återupptas. Alla förväntar sig att Chiang Kai-shek ska göra processen kort med Mou Djak-dungs kommunister, men de visar sig vara starkare än han räknat med.

STATEN OCH KAPITALET

PROLOG

Sommaren i Republikens trettonde år (1924).

Efter att ha kastat ut kejsaren håller Kina på att slita sig självt i stycken. Landet kontrolleras av lokala krigsherrar som i kontinuerligt krigar med varandra om herravälde i en kamp utan vinnare med med miljoner förlorare.

Under revolutionen i Suentung-kejsarens tredje år var landet i kaos och lag och ordning åsidosatt. För att försvara sina intressen bildade handelsmännen i Kanton en organisation, kallad *Kantonesiska handelsmäns förbund för allmän säkerhet*, eller bara *Kantons handelsförbund*. Denna sammanslutning organiserar en frivilligstyrka för försvar och säkerhet för handlarna, då de inte kan lita på polisen när landet faller sönder runt dem. Allt eftersom revolutionen går över till krigsherreeran är det tydligt att en säker centralstat fortfarande inte kan garantera skydd och rättvisa för handeln i staden, så man behåller organisationen.

I januari i Republikens tolfte år besegras hakka-generalen Chan Gwing-ming, en tidigare allierad till Doktor Sun och nationalistpartiet Gwok man dong som kommit i konflikt med honom och som regerat Kanton under en tid, och han drivs ut ur staden. Doktor Sun tar över, men medan han tidigare lovat att styra staden under den gamla konstitutionen väljer han att driva igenom en värnpliktslag för att bygga upp partiets armé, som ska genomföra hans vision om att återta Kina. För att finansiera sin nya armé konfiskerar han egendom från många av stadens tempel, och trycker nya pengar, vilket resulterar i en galopperande inflation. För att driva in mer pengar legaliseras opium och hasardspel, som varit förbjudet under general Chan, så att man kan driva in skatt från spel- och opiumhålorna. Dessa åtgärder gör honom impopulär i staden, inte minst eftersom general Chan varit relativt omtyckt.

Obligatorisk scen:

- Någon söker oroligt sin försvunna vän eller släkting i en av opiumhålorna.
- En av general Chans allierade arresteras av regeringen.
- En äldre person försöker köpa mat, men hens sparade pengar har blivit värdelösa av inflationen.
- Någon anländer till Kina efter att ha bott utomlands sedan kejsartiden.
- Handelsförbundets vakter patrullerar i hamnområdet och stannar någon misstänkt för utfrågning.

- En telefon installeras i en myndighet eller ett rikt hushåll. Det finns ännu inte så många att ringa till, men det är en viktig symbol för moderniteten!

Nästa kapitel påbörjas i juni i republikens trettonde år.

KAPITEL 1

12 juni år 13 hålls det kinesiska kommunistpartiets tredje nationalkongress i Kanton, och representanter från hela landets kommunistiska partiorganisationer kommer till staden för att bestämma partiets linje. I januari, samtidigt som general Chan Gwing-ming drevs från staden och Kanton föll i Suns och nationalistpartiets händer, tillkännagavs Sun-Joffe-manifestet som officiellt proklamerade Sovjetunionens stöd för Sun Yat-sens regering och vision om att återerövra Kina. Det kinesiska kommunistpartiet behöver naturligtvis ta ställning till Sovjets stöd, och på kongressen beslutas att man ska samarbeta med Sun och hans parti. Samtidigt fördömer man ”köpmannastyret” i Kanton och talet om ”provinsernas självstyre”. Kongressen avslutas med att man sjunger internationalen vid Den gula blomans kulle, monumentet som hyllar martyrerna som dött i upproret mot kejsarregimen i Kanton.

Redan under slutet av förra året inträffade en händelse där kommunistpartiet visade sitt stöd för doktor Suns regering. När Sun vägrade att skicka vidare inkomsterna från förtullningen av utländska varor i Kantons hamn vidare till regeringen i Bakging, som han ansåg illegitim, bröt ett diplomatiskt storbråk ut där de europeiska stormakterna samt Japan och Förenta staterna ställde sig på Bakgings sida och skickade kanonbåtar till Kanton för att tvinga Sun att ge med sig. Sun blev rasande och kommunistpartiet tog hans sida i konflikten, och ordnade protester och bojkotter mot utländska varor och verksamheter. Till slut lyckades Sun driva igenom sin linje och fick behålla tullintäkterna, vilket blev en stor moralisk seger för hans regerings självständighet.

Men Suns allians med kommunistpartiet och stöd från Sovjetunionen oroar de kantonesiska handelsmännen, som fruktar att han planerar att införa kommunism i Kanton, vilket skulle innebära konfiskering av deras egendomar och ett slut för staden som handels- och affärscentrum. När regeringen inför ännu en ny ”vägavgift” blir det för mycket, och strejker börjar blossa upp i staden. Inte av arbetarna, utan av köpmännen. En nedläggning av hela stadens handel skulle bli fatal för ekonomin och skatteintäkterna, och strejkerna tvingar Sun att dra tillbaka sin nya skatt.

10 augusti år 13 dyker fartyget Harvard upp i Kantons hamn, lastat med vapen som Handelsförbundet köpt från Danmark. 9 000 gevär, 40 kulsprutor och tre miljoner rundor ammunition, inköpt från ett brittiskt företag. Handelsförbundet har redan fått godkännande för vapeninköpet, men Suns närmste man Chiang Kai-shek beslutar ändå att stoppa fartyget, eventuellt eftersom vapnen håller bättre kvalitet än regeringens egna. Man hävdar att både mängden vapen och ankomstdatumet inte stämmer med vad som uppgetts av gillet, och att

mängden vapen vida överstiger behovet av självförsvar. Man misstänker samröre med Chan Gwing-ming, krigsherren som just drivits ut ur staden och som väntar på en möjlighet att återta den. Som svar marscherar runt tusen man ur handelskåren den 12:e augusti till doktor Suns kontor och kräver att lasten släpps. Sun vägrar. Tre dagar senare marscherar man igen, och igen vägras man.

Som svar kallar gillet till strejk i hela provinsen.

Obligatorisk scen:

- En butik som håller stängt på grund av strejken vandaliseras av kommunister.
- Någon försöker rekrytera någon till kommunistpartiet.
- Ett oväntat möte under Handelsförbundets protestmarsch.
- Skatteindrivare möter motstånd.
- En ödslig gata i det vanligtvis myllrande shoppingdistriktet i Saigwaan, när alla butiker är stängda i strejken.
- Åskådare har samlats för att se på de europeiska kanonbåtarna i hamnen.

Nästa kapitel påbörjas 20 augusti.

KAPITEL 2

20:e augusti annonserar Handelsförbundet att hela Saigwaan, det rika området fullt av handelskontor och butiker, tas över av förbundet. Strejken utvidgas och nästan alla butiker i staden stänger för att visa stöd för förbundet, som ses som garanten för säkerhet och frihet från den korruption som präglar Suns regering. En väpnad konflikt undviks med nöd och näppe när Sun skickar soldater mot närbelägna Fatsaan, där handlare har tagit över staden och stängt butiker. Förbundets soldater drar sig tillbaka från staden och till Saigwaan i Kanton. Men strejken breddas, ekonomin stänger ned och människor delar ut flygblad med slagord mot regeringen. Städer i hela provinsen ser sin ekonomi lamslås av strejker, och nio av tio butiker i Kanton är stängda som stöd för Handelsförbundet.

24:e augusti utfärdar Sun utegångsförbud i staden, och beordrar att 陳廉伯 Chan Lim-baak, Handelsgillets ordförande, ska arresteras under misstanke om samarbete med fienden (Chan Gwing-ming). Hans egendomar i Kanton beslagtas. Handelsförbundet anklagas för att ta efter från Mussolini i Italien och kallas ”fascister” av regeringen och av kommunistpartiet. Personal i 32 distrikt i provinsen går ut i strejk i protest, som stöd för Handelsförbundet. Inom regeringen är åsikterna delade, och bland annat 汪精衛 Wong Djing-wai, hjälte från revolutionen och någon många ser som Suns naturlige efterträdare, uttalar sig kritiskt om dennes hårdhänta medel. 廖仲愷 Liu Djung-hoi, civilguver-

nör av Gwongdung och arkitekten bakom alliansen med kommunistpartiet, stöder policyn men tvingas avgå av motståndarsidan.

Samtidigt trissas konflikten upp på internationell nivå. Sun hotar att beskjuta Saigwaan med kanonbåtar, vilket får Storbritannien att protestera kraftigt. I Saigwaan ligger ön Shameen, med de utländska koncessionerna, som skulle riskera att skadas vid beskjutning av området. Man kallar det en ”barbarisk handling” och säger att man kommer att hålla regeringen ansvarig om utländsk egendom eller liv skadas. Medan västeuropeiska makter uttalar sitt stöd för Handelsförbundet stöder Moskva regeringen och kommunisterna. Regeringsförespråkare anklagar Handelsförbundet för att vara ett verktyg för brittisk imperialism. Britterna är rädda för Sun Yat-sens regering och försöker störta honom, sägs det.

4:e september reser Sun till Siugwaan i norra Gwongdung för att förbereda sin ”Norra expedition” för enandet av landet, och under hans frånvaro lyckas Chan Lim-baak övertala den del av regeringen som motsatt sig Suns hårda linje att Handelsförbundet inte söker kullkasta regimen. Hans arresteringsorder dras tillbaka, en del av de konfiskerade vapnen släpps, och ett spänt lugn lägger sig över staden.

Obligatorisk scen:

- En tidningsreporter fiskar efter ett scoop.
- På en barrikad i Saigwaan blir någon stoppad, misstänkt för att vara regeringsagent.
- En middag med en europé från de utländska koncessionerna, där politiken diskuteras.
- Ett bråk eskalerar till dödligt våld.
- Ett länge planerat firande blir en spartansk historia, när festmat och dryck inte går att få tag på på grund av strejken.
- Den avsatte civilguvernör Liu talar ut om Suns drakoniska metoder.

Nästa kapitel påbörjas 7 oktober.

KAPITEL 3

7:e oktober anländer ett sovjetiskt fartyg med en last vapen till regeringen, som direkt använder dem för att beväpna och mobilisera sina armékadetter i den nygrundade militärakademin i Whampoa, strax utanför Kanton. Gevär, kulsprutor, kanoner och granatkastare lastas av i mängd.

10:e oktober, nationalistregeringens nationaldag, hotar Handelsförbundet med en ny strejk, då de resterande vapnen fortfarande inte återlämnats och förhandlingarna mellan parterna gått i stå. Man hotar även med att sluta betala in skatt till regeringen som en proteståtgärd. Man kräver nu även att Suns regering ska

häva de nya höga skatterna, att egendom från tempel och privata medborgare som beslagtagits ska återlämnas, och att de självstyrande organ i provinsen som regeringen upplöst ska återinrättas. Samtidigt rapporterar tidningarna att Chan Gwing-ming, den demokratiskt lagde krigsherren, påbörjat anfall för att återta provinsen från sin tidigare bundsförvant Sun, och att han har stöd av Handelsförbundet.

Detta blir droppen för kommunistpartiet, som stödjer regeringen. Handelsförbundet representerar borgarklassen och kapitalismen, och att de ska ha en egen vapenstyrka är farligt. Det nybildade partiet organiserar fackliga organisationer som inrymmer 50 000 man till att gå ut i strejk. En ung kommunist vid namn 周恩來 Djau Yan-loi, kadett vid militärakademin i Whampoa, ger en offentlig varning till Handelsförbundet. Efter mötet håller kommunistpartiet en demonstration, där man skanderar ”Slå ned Handelsförbundet, döda Chan Lim-baak, och stötta den revolutionära regeringen”. Protesttåget stöter ihop med Handelskårens trupper och våldsamheter utbryter. Över 20 personer dör och hundra skadas. Handelsförbundet sätter upp försvarspositioner i det välbärgade Saigwaan-distriktet i Kantons västra delar. Man sätter upp affischer som lyder ”Sun Yat-sen bör avgå” och ”Kullkasta Suns regim”.

Kommunistpartiet organiserar samtidigt sin egen väpnade styrka, kallad Arbetar- och bondearmén. Den beväpnas så gott man kan, och partiet argumenterar för att alla Handelsförbundets illegalt insmugglade vapen bör tillfalla denna armé. Det finns nu tre beväpnade styrkor i staden, och Handelsförbundets medlemmar blir allt mer övertygade om att Kanton kommer att försättas under kommunistiskt styre, med hejarop från Moskva. Den enda utvägen är att ”stå upp och försvara sig”. Flygblad och affischer som kritiserar Sun sprids över hela staden, och Handelsförbundet barrikaderar sig i Saigwaan.

Under ett möte under natten beslutar Handelsgillets ledning att samla sina trupper i Saigwaan och vid gryningen den 15:e oktober ta över regeringsbyggnader.

Obligatorisk scen:

- ⚀ Européer i de utländska koncessionerna uttrycker sitt stöd för Handelsförbundet.
- ⚁ Kommunister som ogillar Sun protesterar mot kommunistpartiets samarbete med den diktatoriska regimen.
- ⚂ Kaos och död när protesttåget och Handelsförbundets soldater drabbar samman.
- ⚃ En entusiastisk kommunist försöker rekrytera arbetare till Arbetar- och bondearmén.
- ⚄ En handelsman som inte vill delta i strejken utsätts för påtryckningar.
- ⚅ Någon klistrar upp affischer med Suns ansikte, rivet i två bitar och satt uppochned.

Nästa kapitel påbörjas under natten mot 15:e oktober.

KAPITEL 4

För att hantera situationen i Kanton bildar Sun Yat-sen en revolutionär kommitté av nationalister och kommunister. Han beordrar Handelsförbundets upplösning och ber Chiang Kai-shek att hämta sina kadetter från Whampoa och driva bort Handelskårens trupper från Saigwaan. Chiang samlar sina kadetter, tillsammans med andra trupper och sovjetiska militära rådgivare, och gör sig redo att marschera mot Saigwaan. Samtidigt organiserar kommunistpartiet arbetare och bönder i förorterna och beväpnar dem för att låta dem ta del av de kommande stridigheterna. När trupperna kommer för att tillkännage förbundets upplösning möts de av barrikader, kanoner, patruller och människor som skriker ut slagord mot regimens förtryck. Med sig har man militärpoliser, kadetter från militärakademin, kommunistpartiets arbetar- och bondearmé och militära styrkor från flera allierade runtomkring, i en imponerande uppvisning av militär kraft. Handelsförbundet är i extremt numerärt underläge.

Klockan fyra på morgonen utfärdar den revolutionära kommittén order om anfall. Handelsförbundet besvarar elden i nattmörkret och Saigwaan, Kantons rikaste område, badar i eld och blod.

Striden bland Saigwaans arkadförsedda byggnader blir dödlig. Handelsförbundet använder sina barrikader och regeringsstyrkorna försöker övermanna dem med sitt numerära överläge. Man använder bensin för att bränna barrikader och kanoner för att beskjuta de vackra kei-lau-byggnaderna från vilkas fönster förbundets otränade trupper beskjuter dem. Husen i Saigwaan står tätt och de flesta är i trä, och snart står hela området i brand. Regeringstrupper på hustak i byggnader runtomkring skjuter vilt på flyende människor utan att bekymra sig om huruvida det är kombattanter eller civila. Runt klockan 14 på eftermiddagen ger Handelsförbundet upp bland brinnande byggnader och blödande lik. Branden fortsätter i två dagar.

På regeringens sida har ett hundratal människor dött, och bland Handelsförbundets sida kanske det dubbla. Runt 1 800 civila har omkommit i stridigheterna och bränderna. Stora delar av Saigwaan har brunnit ned eller sprängts, och över 2 000 hus och butiker är ödelagda. Ett antal utländska medborgare från Japan, Frankrike, Portugal och Tyskland, samt utländsk egendom, är också förlorad, vilket leder till vidare diplomatiska problem. Chan Lim-baak flyr till Hongkong. De ekonomiska förlusterna i ödeläggelsen är enorma. Chiang kräver därefter beskyddarpengar från handelsmännen i staden. Om man inte betalar kan han inte garantera att soldater och opportunister inte plundrar ens ägodelar i kaoset. Alla gillets vapen konfiskeras, och alla deltagare som inte redan dödats måste betala en böter på 200 Hongkongdollar (då den lokala valutan är närmast värdelös på grund av inflationen).

Obligatorisk scen:

Under det här kapitlet måste minst en scen utspela sig i det brinnande Saigwaan-området.

Epilogen tar vid en kort tid efter massakern.

EPILOG

Efter massakern i Saigwaan faller ett spänt lugn över staden. Näringslivets företrädare blir alltmer övertygade om att Sun ska införa kommunism i Kina, misstankar som stärks då han konfiskerar butiker på båda sidor av järnvägen i Saigwaan. I Hongkong talar den i exil drivne Chan Lim-baak med Chan Gwing-ming om att fortsätta sitt samarbete och försöka kullkasta Suns regering. ”Om Suns regering får sitta kvar, finns snart inga kantoneser”, säger krigsherren.

Arbetar- och bondearmén upplöses och dess medlemmar skingras, men många av dem går över till regeringsstyrkorna, vilket stärker kommunisternas makt inom armén. Samtidigt får kommunistpartiet tillåtelse att bilda en egen väpnad styrka.

De första kadetterna från Whampoa-akademin tar examen bara några dagar efter blodbadet de varit med om, och många av dem stannar kvar på akademin som instruktörer eller ingår i stationerade styrkor associerade med akademin.

Bland utlandskineser och kineser i Kanton med utländskt medborgarskap minskar stödet för Suns regering radikalt. De som en gång varit kärnan i hans revolutionära rörelse vänder honom nu ryggen, och många med utländskt medborgarskap, rädda för repressalier av regeringen i Kanton, flyr till Seunghoi, Hongkong eller tillbaka utomlands.

Nästa scenario börjar i december i Republikens trettonde år, bara några månader senare.

KRIGETS HERRAR

PROLOG

December i Republikens trettonde år (1924). Livet i Kanton är relativt lugnt, för första gången på länge. Staden och provinsen har lidit under de konflikter mellan krigsherrar som slitit landet itu det senaste decenniet, och Saigwaan är fortfarande i ruiner efter konflikten mellan regeringen och stadens Handelsförbund. Sun Yat-sen har insett att militär makt är det enda sättet att ena landet och försvara sin makt, och efter att kadetterna från Whampoa-akademin utmärkt sig i striden mot Handelsförbundet ser han dem som bärare av landets framtid.

Akademin ligger på ön Cheung-sa, mitt emot den lilla hamnstaden Whampoa någon timmes båtfärd från Kanton, och har fått sitt namn från denna. Startad endast för något år sedan har den bara utbildat en årskull soldater, och den andra årskullen har studerat i några månader.

Kina är i upplösningstillstånd och sliter sig självt i stycken. Över hela landet regerar krigsherrar genom vapenmakt och nya allianser och nya krig blossar upp varje år. Med kejsardömets fall har alla traditioner vänts uppochned och landet letar efter en ny identitet. Kanton är välsignat i att det styrs av politiker och inte militärer, men alla är väl medvetna om vad som händer när de två drabbar samman. Politik, nationalism, kommunism, krig och diplomati är i allas tankar och på allas läppar.

Obligatorisk scen:

- En lokaltillverkad pistol av västerländskt mönster med mystiska symboler som sägs ge kraft till vapnet (serienumret från en tysktillverkad pistol).
- En last opium från Gwongsai anländer i hemlighet, för att undvika beskattning.
- En sångerska från Seunghoi underhåller på en nattklubb i stadens södra distrikt.
- En sovjetisk instruktör som arbetar på militärakademin.
- En spion från en krigsherre uppdagas.
- Ett exemplar av Karl Marx *Das Kapital* i originalspråk.

Första kapitlet börjar i januari år 14.

KAPITEL 1

I januari år 14 reser Sun Yat-sen till Bakging för att bli undersökt. Han har lidit av buksmärtor och diagnostiseras med cancer av en amerikansk doktor. Han tillbringar sin sista tid med att skriva ett ”politiskt testamente” i vilket han säger att hans tre principer för folket – demokrati, nationalism och välfärd – ska vara grunden för landets politik.

Men kadetterna på Whampoa har inte tid att sörja landsfadern. 陳炯明 Chan Gwing-ming, den demokratiivrande hakka-generalen som krigat med Sun och som stöttade Handelsförbundets uppror härom året, förbereder en ny attack mot staden och nationalisterna bestämmer sig för att testa sina kadetter och slå till i förväg. I februari ger man sig ut på en östlig expedition för att tränga tillbaka krigsherren, och kadetterna drar återigen ut i strid. Kampanjen är framgångsrik, kadetternas politiska utbildning och disciplin gör att de inte plundrar eller tvångsrekryterar befolkningen och de vinner stort beröm och respekt hos det kinesiska folket. Kadetterna är stolta, general Chiang är lyrisk och hyllar samarbetet mellan nationalister och kommunister, och kadetterna vinner en stor respekt för sin rektor. När de återvänder till Kanton i mars är dock Sun död, och en ceremoni hålls för landsfadern, där Chiang gråter öppet, och snart gråter hela kåren.

Samtidigt tornar krig upp sig även i väster. Sex dagar efter Doktor Suns död utropar 唐繼堯 Tong Gei-yiu, militärguvernör (läs: krigsherre) av Wannaam-provinsen, medlem av nationalistpartiet och nära samarbetspartner med doktor Sun, att han är den avlidne revolutionärens rätte arvtagare och den nye ledaren för partiet. Han har varit revolutionär sedan kejsartiden, krigat mot Yuen Sai-hoi som ville bli kejsare, och kämpat tillsammans med Sun mot dem som försökt fördriva honom. Men partiledningen ställer sig bakom 胡漢民 Wu Hon-man, som varit Suns vice-generalissimus.

Arg och förolämpad samlar general Tong ihop sina arméer och beger sig mot Gwongdung och Kanton. Wu ber om hjälp från sina allierade krigsherrar i Gwongsai i väster, och ännu ett inbördeskrig tar sin början.

Obligatorisk scen:

- ⚀ En protest mot partiledningen till förmån för general Tong.
- ⚁ Ett par kadetter super sig fulla och ställer till med bråk.
- ⚂ En kommunist sprider flygblad och bjuder in till möten.
- ⚃ Den kommunistiska tidningen *Kantons dagblad* publicerar en artikel om korruption inom nationalistpartiet.
- ⚄ En spion från general Tong försöker organisera ett sabotage.
- ⚅ Ett giftermål mellan en uttalad kommunist och en tjänsteman av nationalistpartiet Gwok man dong.

Nästa kapitel börjar i maj.

KAPITEL 2

Maj år 14. Kina håller på att koka över. Ännu ett krig i norr har bytt ut regeringen i Bakging. Den tidigare regeringen, kontrollerad av krigsherrar lierade med Europa och Förenta staterna, har blivit utkastad till förmån för en krigsherre lierad med Japan, medan en annan, lierad med Sovjetunionen, fortsätter att kontrollera delar av norra Kina. I efterdyningarna av Sun Yat-sens död är nationalismen och känslan av kinesisk enighet starkare än någonsin och avskyn för krigsherrarna och deras imperialistiska allierade ger upphov till protester bland folket.

Den 30:e maj smäller det. Efter en studentprotest där 15 ungdomar arresterats i den internationella delen av Seunghoi samlas en folkmassa utanför polisstationen och kräver deras frigivning. Brittiske poliskommissarien Edward Everson ropar på seunghoinesiska medan folkmassan tränger sig in mot ingången ”Om ni inte stannar så skjuter jag!” och strax därefter avlossar han sin revolver. De närvarande poliserna, främst sikher och kineser, avlossar sina egna vapen in i folkmassan. Fyra dör direkt, och fem avlider senare på sjukhus. Händelsen, som blir känd som 30 maj-incidenten, ger upphov till en folkrörelse över hela landet. Massiva protester blossar upp mot utlänningar generellt, och mot britterna specifikt.

Samtidigt, när Kanton håller på att få förstärkningar utifrån, passar regeringen på att avskeda alla legotrupper från Wannaam och Gwongsai som hållit staden gisslan och kontrollerat dess opium, hasardspel och prostitution, inte minst då Wannaam-soldaterna har band med general Tong, som nu är en fiende. De svarar med att besätta telefon- och telegrafstationer och befästa en position öster om staden, med barrikader mot floden. Den 6:e juni börjar striderna, och regeringens kanonbåtar lyckas inte bryta igenom. Men 1 000 kadetter från Whampoa, med röda bindlar på armarna och under ledning av en sovjetisk rådgivare, korsar floden under natten och ger dem ett fotfäste. Striderna fortsätter tills den 12:e juni, då legosoldaternas generaler flyr till Hongkong. Återigen hyllas kadetternas dådkraft och Chiangs stjärna stiger ytterligare.

Obligatorisk scen:

- ⚀ En protestmarsch som kräver att utlänningarna kastas ut ur Kina.
- ⚁ En kantones som arbetar för britterna blir misshandlad.
- ⚂ Legosoldater tar någon till fånga som gisslan.
- ⚃ Eldstrid mellan legosoldater och kadetter eller reguljära regeringstrupper.
- ⚄ En blöt fest för att fira kadetternas seger.
- ⚅ En utländsk författare som bor i Kanton behöver gömma sig för att hen är orolig för att bli anfallen.

Nästa kapitel börjar 21 juni.

KAPITEL 3

21 juni år 14 utlyser arbetare i Kanton och Hongkong en strejk i protest mot 30 maj-incidenten i Seunghoi. 23 juni vandrar en samling av över 100 000 människor i protest mot Shameen, ön där de utländska koncessionerna ligger. Brittiska och franska soldater, som tror sig beskjutna, avfyrar sina vapen in i folkmassan, samtidigt som brittiska kanonbåtar skjuter mot Shameens kust. 52 människor dör, däribland en kvinna och fyra barn, samt 23 kadetter från militärakademin. 170 skadas.

I Kanton utlyses i juni en allmän strejk mot britterna. Strejken har stöd av nationalistregeringen, och slår enormt hårt mot Hongkong. En kvarts miljon kineser lämnar kolonin under den närmaste månaden och beger sig till Kanton. Hongkong reduceras till en spökstad och har svårt att ens förse sina kvarvarande innevånare med vatten och elektricitet. De som sympatiserar med britterna hotas, och facken hindrar alla från att ta sig till över gränsen till Hongkong från Kina. Européerna är instängda i Shameen och vågar sig inte ut på gatorna, och många rika kinesiska familjer har följt med dem, och tillbringar några nätter på ön under europeiskt beskydd.

Dessa enorma mängder strejkare kräver dock uppehälle i Kanton, som ser sig fullkomligt översvämmat. Strejkledarna tar över opiumhus och spelhålor för att husera folket, och regeringen ska ge dem kompensation, men pengarna tar snabbt slut. Volontärarbete organiseras, bland annat en väg från Kanton till Whampoa. Strejken har också önskad effekt, och britterna ser sin kronkoloni totalt lamslagen med en kollapsad ekonomi. För första gången visar Kina att man kan stå upp mot britterna och sparka dem i penningpungen där det känns.

1 juli hålls en ceremoni där Kanton formellt utropas som huvudstad i en ny kinesisk republik. Vänsterledaren Wong Djing-wai väljs som ledare för det politiska rådet och Chiang Kai-shek som ledare för det militära. I samma ceremoni införlivas även Gwongsai-provinsen under Kantons regering. General Tong har besegrats av regeringens allierade i provinsen och han har tvingats dra sig tillbaka till Wannaam. Det är bara en tidsfråga innan han jagas bort även därifrån. Inte heller han kan stå i vägen för Chiang.

Obligatorisk scen:

- En opiumhåla tvingas husera massor av strejkare från Hongkong.
- Strejkare från Hongkong organiseras till ett lokalt arbetsprojekt.
- Sårade från massakern på Shameen anländer till ett sjukhus.
- En högtidlig ceremoni för Kantons utropande till huvudstad där Wong Djing-wai och Chiang Kai-shek håller tal.
- En utländskt ägd fabrik går i konkurs på grund av strejken och strejkare finner sig nu arbetslösa istället.
- Ett stort möte för kommunistpartiet rekryterar medlemmar.

Nästa kapitel påbörjas 6 september.

KAPITEL 4

6 september i Republikens fjortonde år. Sensommarsolen steker på de samlade kadetterna. 449 av dem har tagit sig igenom ett år av träning och utbildning, för att inte tala om skarp strid. De har lärt sig att skjuta, de har lärt sig militärhistoria, taktik, propaganda, politik. De har sett blod och krutrök. De har formats till soldater för fosterlandet, och nu är de redo att uppfylla sitt öde. De är inte längre kadetter, utan soldater, i general Chiang Kai-sheks nybildade Nationella revolutionära armé. Rektor Chiang håller tal. Soldaterna står stolta. Visst, de har sina skiljaktigheter. Vissa är inbitna kommunister, andra dyrkar den starke general Chiang. Men de binds av det broderskap som endast soldatbröst kan bära.

Kina är fortfarande i kaos. Strejken är ännu i full gång och Kanton svämmar över av sysslolösa och ideologiskt uppeldade Hongkongbor. General Tong är besegrad i Gwongsai, men måste jagas bort även från sin provins Wannaam, och Chiang själv för en allt viktigare roll i den konflikten. Snart bär det av norrut. Doktor Sun, deras ledstjärna, är död, men de ska uppfylla hans sista önskan: Att återta Kina, att ena landet, under en ny revolutionär ledning. Att ge folket sin stolthet, sin fred, och sin välfärd tillbaka. Att uppfylla det löfte som gavs när kejsardömet störtades, och som så grymt förnekats dem. Och det är dessa 449 människor, tillsammans med sina kolleger från de andra årskullarna, som kommer att utgöra kärnan i detta fälttåg. De kan omöjligt veta, men kanske känner de på sig, att många av de personer som kommer att avgöra Kinas framtid befinner sig här på fältet, uppställda i givakt.

Och de kommer inte att behöva vänta länge på att få göra nytta. Inte långt efter examen kommer ett nytt fälttåg att arrangeras. Man ska österut och en gång för alla besegra general Chan som vågat sätta sig upp mot Chiang och partiet. Landet ska enas, och det börjar nu.

Obligatorisk scen:

Det här kapitlet måste minst en scen visa kadetter som efter sin examen gör sig redo att dra ut i fälttåg som färdiga soldater och underofficerare.

Epilogen börjar några veckor senare.

EPILOG

Strax efter examen drar kadetterna ut åt öster igen för att en gång för alla jaga bort hakka-generalen Chan Gwing-ming, som ser sin armé skingras och tvingas fly till Hongkong, där han sätter upp ett eget federalistparti som alternativ till nationalisterna, men han lyckas aldrig igen bli en maktfaktor i kinesisk politik.

General Tong bjuder in skådespelare och regissör från Seunghoi och Hongkong för att spela in en romantisk krigsfilm med sig själv i en av huvudrollerna. Inte långt därefter tvingas han överge makten i provinsen och några månader senare dör han i sjukdom, med rykten om förgiftning.

Med de två södra krigsherrarna bär det av norrut, samma väg som Taaiping-rebellerna drog fram över landet för 70 år sedan. De är på väg att uppfylla doktor Suns dröm, att ena landet under en republikansk regering. Och lika skickligt som han utmanövrerar sina fiender på slagfältet, utmanövrerar Chiang Kai-shek sina fiender i partiet, stiger i rang och är snart dess ledare. Hans makt är ännu inte konsoliderad, och landet är ännu inte erövrat, men allting tycks gå Chiangs väg, och den enade fronten mellan nationalister och kommunister kommer snart att fullborda Suns dröm om ett enat Kina.

Nästa scenario påbörjas i februari år 15, ett halvår senare.

GENERALISSIMUS

PROLOG

Kinesiska nyåret i Republikens femtonde år (1926). Mycket har förändrats i Kanton de senaste årtiondena. Staden styrdes av den manchuriske kejsaren, sedan av krigsherrar, sedan av Sun Yat-sen, och nu av generalissimus Chiang Kai-shek. Makthavare kommer och går, men många traditioner består, och nu är det vårfestival, då man firar det nya året. Det ska bli tigerns år, en symbol för styrka, mod och ledarskap. Goda järtecken för ett år då Chiang hoppas ena hela riket under sitt styre.

Den norra expeditionen, doktor Suns dröm om att återförena landet genom militärmakt, är i full gång, och Chiangs trupper rör sig genom landet och erövrar stad efter stad, provins efter provins. Han besegrar krigsherrar och tvingar dem att svära lydnad till honom. Det verkar mest vara en tidsfråga innan landet är hans. Men ett spöke hemsöker hans sinne: kommunismen.

Under Suns tid samarbetade man med Sovjet och med kommunistpartiet. De stöttade honom i hans kamp mot Handelsförbundets uppror i Kanton. De hjälpte honom att bygga upp hans armé. Och Chiang har också dragit nytta av deras stöd. Whampoas militärakademi byggdes med hjälp av sovjetiska pengar och instruktörer, och många av kadetterna, liksom många i armén och inom nationalistpartiet i allmänhet, är medlemmar av kommunistpartiet. Sovjets hjälp var ovärderlig i återtagandet av Gwongdung-provinsen från den federalistiske krigsherren Chan Gwing-ming och den opiumsmugglande general Tong.

Men general Chiang misstror kommunisterna och Sovjet. En stark stat behöver stå enad, och kommunisterna uppviglar folket och motverkar landets säkerhet. Splittringar inom partiet börjar göra sig gällande, och Suns policy om att låta medlemmar av kommunistpartiet även bli medlemmar i nationalistpartiet Gwok man dong har gjort att kommunisternas ideologi sprider sig inom partiet och börjar utöva inflytande. Alltför mycket inflytande, till och med i partiledningen, och det hotar den maktposition Chiang skaffat sig under de militära kampanjerna för att ena landet.

För många i Kanton är detta blott politik, och man har annat att tänka på. Långväga släktingar kommer på besök, vissa från Hongkong eller ännu längre bort. Tempel ska besökas, festligheter ordnas, mat ska lagas, och små röda kuvert med pengar ska förberedas och delas ut till barn och ogifta unga. Men för andra hänger skuggan av ett hot över hela högtiden, och många undrar om det blir Chiang eller kommunisterna som tar steget och bryter den Enade fronten, samarbetet mellan nationalister och kommunister som smiddes under Suns le-

darskap, under deras gemensamma kamp mot Handelsförbundet, en strid som bara är två och ett halvt år gammal, men som redan känns som antik historia.

Obligatorisk scen:

- Huset städas några dagar innan nyåret, för att rensa ut allt det gamla så att det nya året kan komma in.
- Huset dekoreras med röda lanternor, röda tyger och tecknet 福 fuk för lycka och rikedom (fäst uppochned, så att lyckan rinner ut).
- En politisk diskussion vid matbordet. Chiang eller kommunisterna?
- En omgång Mahjong där pengar och skvaller utbyts.
- Ett besök hos ett tempel för att be om lycka och välstånd i tigerns år.
- Besök hos vänner, med gåvor och lyckönskningar inför det nya året.

Första kapitlet påbörjas 20 mars.

KAPITEL 1

Nationalistflottans stoltaste skepp, kallat *Djungsaan* efter ett av Sun Yat-sens andra namn, står under en kommunistisk kaptens befäl, och dess underliga manövrar, påståenden om att agera på Chiangs order, som han aldrig givit, samt misstänkta telefonsamtal som frågar om hans schema, gör att generalissimus Chiang misstänker en kommunistpartiets kupp mot hans person. 20 mars år 15 beordrar han utan förvarning undantagstillstånd i Kanton och stänger stadens telefonnätverk. Därefter hämtar han kadettrupper från militärakademin i Whampoa och ger sig ut för att övermanna sina motståndare. Flera högt uppsatta kommunister arresteras för kuppförsök och sovjetiska rådgivare och några i nationalistpartiets ledning vars lojalitet han inte litar på, däribland den vänsterorienterade Wong Djing-wai, hans främste rival om ledarskapet, får sina hus omringade och placeras i husarrest. Djau Yan-loi, framstående kommunist och instruktör på Whampoa-akademin, arresteras men släpps, och kommunistpartiets paramilitära gren avväpnas av kadetterna.

I ett slag har Chiang desarmerat det eventuella kuppförsöket och försvagat kommunisternas makt inom partiet. Sovjetunionen vill fortfarande hålla goda relationer med regeringen i Kanton och Chiang behöver deras stöd för den kommande expeditionen för att ena landet, och en kompromiss sluts där vissa sovjetiska rådgivare får stanna, medan namnlistor på kommunister inom partiet ges och kommunister förbjuds från att hålla toppositioner inom nationalistpartiet.

(Historiker är inte ense om huruvida ett kuppförsök faktiskt var planerat, om Chiang iscensatte hela operationen, eller om det handlade om ett missförstånd. I er berättelse kan ni avgöra själva vad sanningen är)

Obligatorisk scen:

- Någon får sitt hus omringat och försätts i husarrest.
- Ett vapenförråd hittas av militärkadetterna och en undersökning påbörjas om vem vapnen tillhör.
- Rykten går om någons tvivelaktiga lojalitet.
- Ett möte av kommunistpartimedlemmar om huruvida man borde ligga lågt eller göra något.
- Någon tvingas gömma sig, anklagad för delaktighet i den misslyckade kuppen.
- En fest för att fira Chiangs seger och den påstådda kuppens misslyckande.

Nästa kapitel påbörjas 12 april.

KAPITEL 2

Efter operationen i mars är slitningarna mellan kommunister och nationalister alltmer tydliga. Det finns fortfarande gott om kommunister inom partiet och inom regeringens väpnade styrkor, och Chiang vet att han är sårbar för en intern revolt från dem och från partiets vänsterfalang som är sympatiska till kommunisterna.

I Seunghoi, fortfarande under kontroll av en lokal krigsherre, genomför kommunisterna ett uppror och ett övertagande av staden. Bara dagar efter Chiangs kupp i Kanton tar partiet kontrollen över en av Kinas viktigaste och rikaste städer, medan nationalisternas trupper är på väg mot staden. När de kommer fram finner de en stad kontrollerad av kommunisterna, med undantag för de utländska koncessionerna, där kolonialmakterna börjar bli mycket oroliga över protester som kräver att de ska lämna tillbaka marken till Kina. Koncessionerna i Naamging har alldeles nyligen plundrats i ett liknande uppror och man ber Chiang om hjälp.

Wong Djing-wai, Chiangs främste rival inom partiet och ledare för dess vänsterfalang, reser till staden och utfärdar en kungörelse om nationalistpartiets stöd för och samarbete med kommunisterna, samtidigt som partiets centralkommissions ordförande tillkännager att kommunisternas revolt är antirevolutionär och utesluter dem från partiet. Splittringen är ett faktum.

Chiang proklamerar undantagstillstånd i Seunghoi och skickar i hemlighet ut order till provinsguvernörer under hans kontroll att rensa ut kommunister. Den 12 april år 15 påbörjas vad som ska komma att kallas ”Massakern i Seunghoi”. Med hjälp av Gröna gänget, Seunghois största organiserade brottsorganisation, söker armén rätt på tusentals kommunister i Seunghoi och avrättar dem kallblodigt i offentliga halshuggningar. Hundratals, kanske tusentals dödas och tusentals arresteras.

Ett par dagar senare faller samma öde på Kanton. Sent på kvällen stationeras polis på alla telegrafkontor och tidningar. Klockan två på natten drar nationalisternas armé ut på gatorna i Kanton för att söka upp kommunister och döda dem. De stänger ned fackförbund över hela staden. Morgonen därpå möts kadetterna i Whampoa av en samlad kår soldater som ber dem att peka ut vilka av deras klasskamrater som är kommunister. Dessa förs bort och fängslas. Liknande scener utspelas över alla områden i landet som kontrolleras av Chiang. Bara i Kanton dödas över 2 000 kommunister och fackmedlemmar.

Nationalistpartiet delas i två. Den ena regeringen, ledd av Wong Djing-wai och Sun Yat-sens änka 宋慶齡 Sung Hing-ling, fördömer massakrerna och proklamerar Chiang en förrädare till Suns arv, medan den andra regeringen, styrd av Chiang från Kanton, fortsätter sin antikommunistiska kamp.

Obligatorisk scen:

- Någon anländer från Seunghoi, på flykt undan avrättningarna.
- Någon anklagas för att vara anhängare av Wong Djing-wais ”avfällingsregim”.
- Någon knackar på mitt i natten och ber om att få gömma sig från patrullerna som vill döda hen.
- Någon har blivit angiven som kommunist av en anonym källa. Skyldig eller oskyldig?
- En offentlig avrättning genom arkebusering.
- En grupp fackanslutna arbetare vägrar lämna ut sina kamrater och planerar att göra väpnat motstånd.

Nästa kapitel utspelar sig i december år 16, ett och ett halvt år senare.

KAPITEL 3

Chiang har under året genomfört sin nordliga expedition och har erövrat stora delat av landet, bland annat Naamging, som han utropat till ny huvudstad. Den gamla huvudstaden 北京 Bakging döps om till 北平 Bakping, inte längre ”Nordliga huvudstaden”, utan istället ”Nordliga friden”.

Kommunistpartiet har under tiden organiserat uppror på olika platser i Kina. Vissa har lyckats, andra misslyckats. Planer smids för ett uppror på Chiangs hemmaplan. I Kanton. Det är en ambitiös och lite galen plan, men om den lyckas, om man kan ta Kanton från Chiang och hans parti, så undergrävs hans maktbas väsentligt. Flera inom kommunistpartiet är emot idén. De har inte tillräckliga styrkor, och framförallt inte tillräckligt med vapen. 20 000 soldater och arbetare i staden kan användas för upproret, men endast en tiondel av dem är beväpnade med skjutvapen. Har de verkligen en chans mot Chiangs trupper och militärakademins väldrillade och välbeväpnade kadetter? Men ordern kommer ändå, efter påtryckningar från Sovjetunionen: Ta över Kanton.

Klockan två på morgonen den 11 december år 16 tar därmed 20 000 kommunistsympatiserande soldater och arbetare de vapen de har, och ger sig ut för att ta över stadens regeringsbyggnader. De har överraskningsmomentet på sin sida. Inom några timmar är större delen av Kanton i deras händer, delar av staden står i brand med många civila offer. Man avrättar ”reaktionära element” och fritar politiska fångar. Länge leve Kantonsovjeten!

Obligatorisk scen:

Det här kapitlet måste minst en scen utspela sig i den nyligen utannonserade Kantonsovjeten, men sätt gärna scener under planeringen och under de nattliga striderna, också.

Epilogen börjar dagen därpå.

EPILOG

Kommunisternas uppror har lyckats att ta staden i besittning, men när trupperna runtom och kadetterna i militärakademin slår tillbaka får den stolta sovjeten ett hastigt och blodigt slut. Man barrikaderar gatorna bäst man kan, men bristen på beväpning gör att nationalisternas trupper bjuds på föga motstånd när de tågar in i staden, river barrikaderna och skjuter alla kommunister de ser. Inom kort är staden åter i nationalisternas händer, och de överlevande kommunisterna flyr. Den sovjetiska ambassaden stormas och konsuln förvisas. Händelsen blir känd i väst under namnet ”Kantonkommunen”, en referens till Pariskommunen 1871. Över 5 700 kommunister har förlorat livet och mängder av civila dödsoffer i staden är ett hårt pris att betala för en dags socialism i Kanton.

Chiang återtar sin militärkampanj genom landet, och trots motstånd från kommunister och krigsherrar lyckas han med det som Sun Yat-sen en gång drömde om: Han enar landet under en regering. 1928 intar han till sist Bakping (tidigare Bakging) och tar emot de sista krigsherrarnas kapitulation. Många av dem får behålla sina positioner, men nu under Naamging-regeringens kommando. Chiang Kai-shek, nationalistpartiets generalissimus, tidigare rektor av Whampoas militärakademi utanför Kanton, är nu ohotad ledare av hela Kina. Och flaggan han bär med sig i sitt erövringståg, och som kröner den nya regeringsbyggnaden, är inte republikens femfärgde flagga, symbolen för de fem folken, utan nationalistpartiets ensamma vita sol.

MADAME WONGS DYNASTI

PROLOG

Juli i Republikens tjugosjätte år (1937). Under åratal har en oundviklig konflikt byggts upp mellan Kina och Japan. Sedan några år tillbaka har Japan etablerat en klientstat i Manchuriet, styrd av Ching-regimens siste kejsare Pou-yi, som var fyra år gammal när han förlorade tronen. Provokationer och skärmytslingar sker regelbundet. Generalissimus Chiang Kai-shek, mannen som enat Kina och besegrat både krigsherrar och kommunister, har länge försökt förhala kriget medan han förtvivlat bygger upp landet ödelagt av så mycket krig, kolonialism och katastrofer. Men han har snart slut på tålamod.

Den 7 juli år 26, på en vacker gammal stenbro i norra Kina, i Europa kallad ”Marco Polo-bron” då den nämns i den italienske resenärens anteckningar, sker en mindre skärmytsling mellan japanska och kinesiska styrkor. Sådana sker regelbundet, och generellt lyckas de lokala befälen reda ut det hela. Så sker även denna gång, men nyheten har gått iväg till både Tokyo och till Chiangs sommarställe i Gwongsai-provinsen. Båda sidor bestämmer sig för att sätta hårt mot hårt. Resten av världen vet inte om det ännu, men Andra världskriget har precis börjat.

I Kanton sprider sig nyheten om incidenten och antijapanska protester sveper gatorna. När Japan mot slutet av månaden invaderar Bakping, den gamla kejserliga huvudstaden som förut hette Bakging, når kinesernas vrede ett crescendo. Parader, aktiviteter, pengainsamlingar till soldaterna i fronten. Hela Kina är i uppror, och nu ska man visa japanerna att Kina trampar man inte på.

Men under året som följer blir det alltmer tydligt att Kina inte har något att sätta emot Japans militära styrka. I oktober faller Seunghoi. I december faller Naamging, huvudstaden. Japanerna visar där prov på en fruktansvärd grymhet när de mördar och våldtar stadens civilbefolkning utan nåd, och till synes av rent nöje. Regeringen drar sig tillbaka till Kinas inland, i Chunghing.

Mycket av Gwongdungs trupper strider vid fronten och Kanton är mycket dåligt försvarat. Chiang tror att Japan inte ska våga anfalla Kanton på grund av europeiska och amerikanska intressen i staden. Chiang har fel.

12 oktober år 27 landstiger japanerna i 大亞灣 Daai-ngaa-bukten öster om Hongkong med 3 000 trupper av mekaniserat infanteri. Under striden blir staden kraftigt bombad av japanerna, vars plan flyger över den igen och igen och släpper sin förödande last över den nästan försvarslösa stadens hotell, kontor och hus. Stadens flygplats sprängs helt sönder. Planen kommer på natten, och hela staden släcks ned för att försvåra för fienden att finna sina mål. Himlen

lyses upp av artilleriets moteld och de unga och modiga tar sig upp på taken för att titta på flygstriden, medan de mer försiktiga söker skydd i stadens källare. Men staden bombas tills man inte längre kan göra motstånd, och klockan 14 den 21:a oktober, efter att ha tagit sig framåt via landsvägen, intar de japanska trupperna staden. Nationalisternas flyende trupper orsakar sedan än mer skada i försök att förstöra viktig egendom för att japanerna inte ska få den. Staden är söndersprängd och i chock. Många har flytt, men andra har inte kunnat, då det hela gått så fort. Kantons innevånare finner sig plötsligt leva under japansk ockupation.

Varje spelare berättar vad de gjorde när japanerna kom och varför de inte flydde från staden. Första kapitlet börjar i december år 27, ett drygt år efter Kantons fall.

KAPITEL 1

December år 27. Striden mellan Japan och Kina har fortsatt att rasa och skörda offer. Städer bombas, människor flyr, soldater stupar i blodblandad lera. En av de mer chockerande förlusterna hittills har varit branden i Cheungsa, som japanerna lystet haft sina ögon på. För att förhindra att japanerna kan nyttja staden om den skulle falla har Generalissimus Chiang Kai-shek beordrat en brandpatrull som spridit ut sig i hela staden, för att sätta eld på den om japanerna tågar in. Den 13 november klockan två på natten börjar ett militärsjukhus brinna. Det är oklart om order givits, men alla patruller ser det som en signal och staden sätts i lågor. Branden varar i fem dagar. Nio av tio byggnader brinner ned, 30 000 människor mister livet och 2 500 år gamla kulturskatter går under i lågorna när en stad som stått sedan Kinas tidiga historia bränns till grunden. Allt i onödan, då japanerna inte lyckas inta staden ens efter att den brunnit ned.

Den 31 december nås Kantons befolkning av två nyheter. Den ena är en kungörelse från stadens nyinstiftade kinesiska kollaborationsstyre. Vapeninnehav hos civilister är nu förbjudet, och befolkningen har 15 dagar på sig att lämna in alla vapen. Den som ertappas med vapen efter denna tidsfrist kommer att ses som bandit och straffas hårt. Den andra nyheten är mer chockerande. I Hongkong har ett telegram publicerats, skrivet av 汪精衛 Wong Djing-wai, tidigare instruktör på Whampoas militärakademi, en gång nationalistpartiets självklare ledare och Sun Yat-sens efterträdare, innan han blev utmanövrerad av Chiang Kai-shek. Han fördömer Chiang och allt onödigt lidande som kriget orsakar, och förordar förhandling med Japan för att få till stånd en fredsuppgörelse. Japan är för starkt och Kina kan inte vinna, och det är bättre att finna sig i detta och samarbeta. Wong själv har vid det här laget redan flytt till Hanoi för att undkomma repressalier för sitt ställningstagande. Strax därefter utesluts han ur nationalistpartiet.

Obligatorisk scen:

- En japansk kontroll misshandlar någon som inte visar tillbörlig respekt.
- Ett vapenlager anfalls av motståndsrörelsen.
- En överlevare från massakern i Naamging.
- Ett etablissemang där kantoneser med handen knuten i fickan tvingas betjäna odrägliga japanska soldater.
- En japansk soldat försöker göra rätt för sig och hjälpa den ockuperade befolkningen.
- En kantonesisk vaktkapten som nu jobbar för japanerna.

Nästa kapitel börjar i augusti år 28.

KAPITEL 2

Augusti i Republikens tjugoåttonde år.

Livet i Kanton har nått någon sorts stadigt förvärrande normalläge. Staden styrs av 彭東原 Paang Dung-yuen, som i sin tur styrs av den lokalt stationerade japanska armén. En stad som Kanton, som alltid levt av handel, har svårt att klara det totala handelsstopp det innebär att vara ockuperad, och svält, fattigdom och sjukdomar breder ut sig allt mer.

Utanför ockuperade områden fortsätter kriget att härja, och Chiang Kai-shek fortsätter sitt utdragna försvarskrig. Ingen sida lyckas få ett överläge. Kina har ingen chans att återta ockuperade områden, och Japan lyckas inte tränga in i Kinas inland. Vad de kan göra är att fortsätta att bomba, och den nya huvudstaden Chunghing utsätts för regelbundna anfall av japanska bombplan.

23 juli åker Wong Djing-wai och hans fru, kallad ”Madame Wong”, till sin hemstad Kanton för att förhandla med japanerna. 9 augusti sänds ett tal ut på radion till alla i provinsen. Det är Wong, som talar på kantonesiska. Han fördömer Chiangs brutala brända jorden-taktik och anklagar honom för att i onödan ha låtit mängder av oskyldiga lida och dö på grund av hans vägran att förhandla med fienden. Han pratar om hur Chiangs egna officerare förstört Kanton medan de flydde staden, utan hänsyn till dess innevånare. Wong erbjuder ett alternativ, en ”fredsrörelse”. Ett samarbete med japanerna, ett slut på onödig blodspillan, en lösning som tar form genom diskussion, inte genom blodsutgjutelse. Men Wong får inte det stöd han hoppats på bland militärerna i den icke ockuperade delen av Gwongdung-provinsen, och snart lämnar han staden och åker till Seunghoi.

Samtidigt förkunnar det lokala styret att de brittiska koncessionerna på Shameen-ön i Kanton ska stängas, och beordrar alla kineser som arbetar för brittiska företag att lämna sina arbeten. Japan och Kina står eniga i kampen mot den europeiska kolonialismen, heter det.

Obligatorisk scen:

- En gammal kantones talar om hur djupt Wong har fallit, han som en gång var revolutionshjälte och försökte bomba en manchurisk prins. Varför kämpar han inte mot japanerna som han kämpade mot manchurierna?
- Ett brittiskt företag ges till en kollaboratör.
- En last med förnödenheter anfalls av desperata och hungriga människor.
- En japansk officer erbjuder hjälp eller fördelar, men kräver något i utbyte.
- Madame Wong håller ett tal till stöd för sin makes fredsrörelse, men utan att tala väl om ockupationsmakten.
- En spontan protest blir brutalt skingrad.

Nästa kapitel börjar 29 mars år 29.

KAPITEL 3

29 mars år 29. Idag är det årsdagen för upproret på Den gula blommans kulle. Varje år hålls en minnesceremoni för de som offrade livet för att störta kejsardömet och tyrannin under den manchuriska regimen. Så även detta år. Alla rättrådiga medlemmar av Gwok man dong, nationalistpartiet som föddes ur de 72 martyrernas uppoffring, som grundades av Sun Yat-sen, mannen som organiserade upproret, kommer naturligtvis att delta. Och Wong Djing-wai anser sig vara en rättrådig nationalist och Sun Yat-sens sanne efterträdare.

En stor folkmassa är samlad, trots att himlen är mörk och ett kraftigt regn faller tungt. En flagga reses över martyrernas grav. Republikens flagga. Men den har ett tillägg: Ovanför den vanliga flaggan, en vit sol på ett blått fält i övre vänstra hörnet av en röd flagga, flyger en gul vimpel. På den står ”和平反共建國”, ”Fred, antikommunism, statsbygge”. Denna flagga, med sin vimpel, signalerar ett nytt kapitel, en ny regim. Ironiskt, då Wong Djing-wai en gång i tiden bröt med Chiang för att försvara kommunisterna, som Chiang ville döda.

Dagen därpå tillkännages den nya regeringen. Under det senaste halvåret har en ny maktfaktor långsamt etablerat sig i Kanton. Inte Paang Dong-yuens fraktion, och inte japanerna, utan en fraktion associerad med Wong Djing-wais hustru 陳璧君 Chan Bik-gwan, kallad ”Madame Wong” eller ibland till och med ”Herr Chan”. Madame Wong är en luttrad revolutionär med lika fläckfritt förflutet som sin make, och med ett rykte om att vara intelligent, ambitiös och aggressiv. Den nya regeringen kommer att ta sitt säte i Naamging, med Wong Djing-wai som ledare, men Kanton kommer att ledas av Madame Wong, som utses till Gwongdungs ”politiska direktör” med en närmast oinskränkt makt. Till och med japanerna ryktas vara rädda för henne och vågar inte sätta sig upp mot henne. Kantons styre får snart smeknamnet ”Madame

Wongs dynasti", ty här regerar hon som en kejsarinna. Den nya flaggan med den gula vimpeln flyger snart över alla officiella byggnader i staden. Även civilbefolkningen beordras använda den; en order som ofta ignoreras.

Obligatorisk scen:

- Ämbets- och tjänstemän, till och med japaner, byts ut mot Madame Wongs utvalda.
- Någon hissar den gamla flaggan, utan vimpel.
- Madame Wong dyker upp på ett etablissemang och får många fientliga blickar. Vågar någon utmana henne?
- Någon räddas undan en berusad japansk soldat genom Madame Wongs ingripande.
- Ett bråk mellan de som håller med och de som föraktar den nya regimen.
- Ett mord på en kollaboratör.

Nästa kapitel börjar mot slutet avår 30, ett och ett halvt år senare.

KAPITEL 4

Republikens trettionde år. I Europa står Tyskland, Japans allierade, i toppen av sin makt. Frankrike har fallit. I Kina kan inget slut ses på stridigheterna, bombardemangen eller, för de ockuperade områdena, Japanskt herravälde. Men Japan kämpar då Förenta staterna till slut börjat rucka på sin neutralitet och lagt ett oljeembargo på Japan, som fått 80 % av sin olja från amerikanerna. Den 7 december dyker deras flygvapen upp vid amerikanska militärbaser runt hela Stilla havet, däribland Pearl Harbor. Ingen förvarning ges och en krigsförklaring kommer först dagen efter. Förenta staterna och Storbritannien förklarar krig mot Japan, och efter över fyra års desperat och ensam kamp har Kina nu allierade i striden.

Men Japan tycks ostoppbart. Bara veckor efter attacken mot Pearl Harbor faller även Hongkong för kejsardömets attacker, och japanskt styre upprättas i den tidigare brittiska kolonin. Alla engelska platsnamn byts ut, japanska skolor instiftas och för att minska resursbehovet och risken för motståndskamp deporteras hundratusentals människor till Kina, däribland Kanton, som ser ett inflöde av människor medan de själva kämpar med ekonomisk kollaps.

Framåt våren sker en annan händelse som skakar motståndsrörelsen i Kanton. 吴勤 Ng Kan, den kommunist som organiserar motståndsrörelsen i staden, skjuts ned tillsammans med sin fru med maskingevärseld. Men ansvariga för dådet är enligt rykten inte japanerna utan 余漢謀 Yu Hon-mau, ledaren för den kinesiska motståndsrörelsen i södra Kina. Inte ens under fiendens ockupation kan fiendskapen mellan kommunister och nationalister kvävas.

I staden regerar Madame Wong mer eller mindre oinskränkt och ska göra Kanton till en modell för hennes och hennes mans fredsrörelse, men krig, embargo och ockupation är knappast bra recept på framgång, och hon är närmast universellt föraktad som Hon-gaan, förrädare mot den kinesiska rasen.

Vattenförsörjningen är nu så dålig att människor får köa för vatten.

Obligatorisk scen:

- ⚀ Bråk mellan deporterade från Hongkong och innevånare i Kanton.
- ⚁ Deporterade från Hongkong blir tvångsinhysta i eller nära en rollpersons boende.
- ⚂ En försändelse insmugglad av motståndsrörelsen från amerikanska allierade.
- ⚃ Invigningen av ett nytt varuhus, med en stolt Madame Wong som håller tal.
- ⚄ En japansk soldat förnedrar en kantones framför tysta åskådare. Säger någon ifrån?
- ⚅ En hämndaktion inom motståndsrörelsen mot de som mördade Ng Kan.

Epilogen påbörjas år 33 (1944).

EPILOG

I Republikens trettiotredje år dör Wong Djing-wai av komplikationer från en gammal skada från ett mordförsök fem år tidigare och undviker därmed att dömas för landsförräderi. 8 augusti år 34 rapporteras i en mindre notis i tidningarna att en mindre grupp amerikanska bombplan har gjort en räd mot två japanska städer och använt en ny sorts bomb, som ska ha gjort en hel del skada. Ingen verkar nämnvärt reagera på nyheten, och de flesta i Kanton rycker på axlarna om de alls hör talas om bombdåden. Men strax därefter rapporteras att Sovjet invaderar Manchuriet, vilket ger stor uppståndelse över hela staden. När Japan därefter kapitulerar firas det på gatorna i staden. Alla dessa år av krig är äntligen över!

Men många förbereder sig redan för en ny kamp. Nationalister och kommunister har varit i en spänd allians under ockupationen, och när den nu är över finns det inte längre någon gemensam fiende att ena dem. Alla vet att nästa krig kommer att vara ett inbördeskrig, och generalissimus Chiang skickar sina trupper i hast till Manchuriet för att ta emot japanernas kapitulation och därmed få deras överlämnade utrustning. Sovjet gör likadant och lyckas på så sätt komma över stora mängder japanskt krigsmateriel, som sedermera lämnas över till de kinesiska kommunisterna.

Madame Wong erbjuds i sista stund en evakuering till Japan, men hon vägrar, och rättegången som följer, där hon anklagas för landsförräderi, nekar hon rakryggat all skuld och menar sig ha räddat tusentals liv i Kanton genom sina handlingar. Hon kommer att tillbringa resten av sitt liv i fängelse, och när hon långt senare erbjuds frigivelse av kommunisterna om hon erkänner sitt brott, så fortsätter hon stolt att vägra. Madame Wong, Kantons hatade härskarinna, dör i fängelse 1959.

BRÖDRAKRIGET

PROLOG

Januari i Republikens trettioåttonde år (1949).

Efter andra världskrigets slut och Japans kapitulation hoppas Kina innerligt att det ska vara slut på förödelse och krig, men alla vet att det inbördeskrig som legat på paus snart ska blossa upp igen. Kommunister och nationalister kappas för att hinna ta över japanernas ockuperade områden och utrustning. Kommunisterna har stor hjälp av Sovjetunionen, som trots att de allierat sig med nationalisterna invaderar japanska Manchuriet och norra Kina och i skymundan lämnar över de tidigare ockupanternas vapen till kommunisterna, som får en stark ställning i norr.

Efter ett årtionde av motståndskrig mot japanerna är nationalisternas armé utmattad och svag, medan kommunisterna, som till stor del bidat sin tid, är redo att anfalla. Trots detta ser det till en början inte ljust ut för dem. Kommunisterna är i kraftigt underläge i både utrustning och manskap, men när de oundvikliga striderna påbörjas uppenbarar sig snart deras största styrka: ideologi.

Det nationalistiska Gwok man dong-partiets budskap är vagt och splittrat. I ett försök att hålla ihop alla falanger och splittringar inom partiet har Chiang Kai-shek varit över hela den politiska kartan, och alla sidor ser honom mest som en dålig kompromiss. De gamla har en nostalgi för ett förlorat land som aldrig riktigt hann byggas, och som de unga aldrig har sett. Kommunisterna, däremot, utlovar frihet och rättvisa för Kinas många fattiga bönder, och överallt där de drar fram gör de sig av med godsägarna och fördelar marken mellan bönderna, vilket vinner dem obrottslig lojalitet på landsbygden. Deras framgångar får många röster att resas mot Chiang och gör att denne plötsligt avsäger sig presidentskapet och låter sin vicepresident (och politiska motståndare) 李宗仁 Lei Djung-yan ta över istället, vilket kastar landet i än mer kaos när Chiang fortsätter att styra bakom kulisserna.

Snart fyra år har nu gått sedan japanernas kapitulation. Fyra år av krig, inte mot en främmande invasion, utan mot landsmän, mot bröder och systrar. Även Kanton är på väg att kollapsa. Ekonomin är krossad, inflationen astronomisk, landsbygden fientlig, och även många i staden är antingen arga eller desillusionerade. För ett halvår sedan lanserade regeringen en valutareform, där man ersatte den gamla valutan faat-bai med ”guld-yuen”, med en konverteringsfaktor på tre miljoner mot en, men under halvåret som gått har inflationen varit på tusentals procent och återigen gröpt ur allt värde ur pengarna.

Obligatorisk scen:

- ⚀ En Gwok man dong-partimedlem misstänks för samröre med kommunister och avrättas.
- ⚁ En arbetare får lön i stora buntar av sedlar som kräver en kasse för att bära hem.
- ⚂ En mahjong-omgång på en solbelyst terrass
- ⚃ En godsägare som flytt undan kommunisternas framfart
- ⚄ 29 mars, åminnelsedagen för martyrerna vid Gula blommans kulle, som offrade sina liv i kampen mot kejsardömet.
- ⚅ En korrupt tjänsteman kräver mutor för att göra sitt jobb

Nästa kapitel påbörjas i april samma år.

KAPITEL 1

April i Republikens trettioåttonde år.

Efter att landsbygden erövrats följer städerna i sin tur: Den gamla huvudstaden Bakping (tidigare Bakging) faller för kommunisternas bondearmé, därefter den nya huvudstaden Naamging, och sedan Seunghoi. Nationalisterna tvingas retirera allt mer, och flyttar sin huvudstad. Plötsligt ser sig Kanton, Sun Yat-sens hem och den plats där generalissimus Chiangs återtåg och erövring av Kina en gång började, återigen huvudstad. Men denna gång inte huvudstaden för ett nationalistparti på väg att erövra landet, utan för ett på väg att förlora det.

Under senvintern och våren flyttar allt fler departement och ministerier till Kanton, tillsammans med tjänstemän och högt uppsatta partitoppar, som tar in på stadens finare hotell. Till och med Sydkoreas ambassad flyttar in i lyxhotellet Oi kwan, medan den amerikanska ambassaden flyttar tillbaka till Shameen efter att ha övergivit det för elva år sedan. Även Nationalistpartiets underrättelsetjänst inrättar ett nytt huvudkontor i staden, och om staden var i spänt läge tidigare är den nu på bristningsgränsen. Kommunisterna vinner segrar, och deras agenter fruktas vara i staden redan.

24 april faller 太原 Taai-yuen, den sista hårt befästa nationalistpositionen, med över 100 000 försvarare, för kommunisternas armé efter ett halvår av artilleribombardemang och attacker. När staden faller tar över hundra officerare och högt uppsatta medlemmar av nationalistpartiet kollektivt självmord. Kriget har tagit en väldigt mörk vändning för republiken.

Samtidigt fortsätter det kalla kriget mellan Chiang Kai-shek, officiellt utan regeringspost men i hemlighet spindel i nätet, och Lee Djung-yan, officiellt landets president. Den senare vägrar att flytta till Kanton och hotar att dra sig tillbaka, men efter att Chiang gått med på att lämna ifrån sig stora summor

pengar som tillhör regeringen försöker han att bilda en ny regering i Kanton, medan Chiang fortsätter att ge order till armén bakom presidentens rygg.

Obligatorisk scen:

- En handelsman från Seunghoi berättar skräckhistorier om vad kommunisterna gör med kapitalister.
- En byggnad tas över av regeringen för att husera en av alla de myndigheter som nu flyttat till Kanton.
- En tyst minut hålls i repsekt för de 500 (antalet är antagligen rejält överdrivet) som tog sitt liv i Taai-yuen hellre än att vanhedras med kapitulation.
- Någon försöker sälja sitt hus i Kanton, men ingen verkar vilja köpa.
- Någon får nytt viktigt arbete i den nya administrationen i Kanton.
- En aktion mot sympatisörer till president Lei, initierad av Chiang-lojalister.

Nästa kapitel börjar 7 september.

KAPITEL 2

7 september i Republikens trettioåttonde år.

葉劍英 Yip Gim-ying, tidigare instruktör i Whampoas militärakademi, nu ledare för kommunisternas trupper i Gwongdung, samlar sina trupper i utkanten av provinsen. Kanton hålls ännu under nationalisternas kontroll, men de är redan i färd med att flytta huvudstaden till Chunghing. Chiang Kai-shek vägrar låta de trupper som är lojala till honom hjälpa till i försvaret av Gwongdung-provinsen, eftersom det skulle ställa dem under Lei Djung-yans kontroll. Försvarsarbetet omöjliggörs av konflikten mellan de jure-makten och de facto-makten.

Regimen i Kanton är i kaos. Storslagna proklamationer och grandiosa planer deklareras. Man ska ta itu med den svarta marknaden, prostitutionen, kriminaliteten, smugglingen, inflationen och de låga lönerna. Men ingen lyssnar och inget görs. Det är tydligt för alla att nationalisterna inte har någon egentlig makt, och stadens civilsamhälle har mer eller mindre kollapsat. Militären ser till att folk inte börjar plundra på gatorna, men ingenting fungerar som det ska, och människor behöver lösa sina egna problem, utan att kunna lita på staten.

Parallellt pågår en enorm av Chiang inledd förflyttning av trupper, människor och materiel, inklusive många av landets nationalskatter, till den lättförsvarade ön Toiwaan som just återtagits efter 50 år av japanskt styre. Där ska de vara säkra för kommunisternas härjningar. Det otänkbara håller på att hända. Det verkar som att kommunistarmén faktiskt vinner. Det verkar som att Kina håller på att falla.

Obligatorisk scen:

- En byggnad som använts för en av regeringens myndigheter töms, och papper, skrivmaskiner och kontorsmateriel lastas ombord på lastbilar.
- Vänner skiljs då en soldatfamilj ska förflyttas till Toiwaan.
- En familj bränner alla utländska och ”borgerliga” ägodelar, tillsammans med sina identitetspapper, för att kommunisterna, när de kommer, inte ska få reda på deras klassbakgrund.
- En opiumhåla är överfull av deprimerade människor som vill fly från verkligheten.
- Ett flygblad med kommunistisk propaganda sprids av hemliga händer.
- På marknaden samlas bönder som säljer sina varor. Här är ryktena om kommunisternas antågande inte blandade med skräck, utan med hopp om bättre levnadsvillkor.

Nästa kapitel börjar 28 september.

KAPITEL 3

28 september i Republikens trettioåttonde år.

I tågstationen i Wongsa, Kanton, har nationalisternas ”Nationella revolutionära armé” tagit upp försvarspositioner. Den 50:e arméns 107:e division, över 1 000 man stark. Under de senaste veckorna har kommunisterna tagit stad efter stad i provinsen, och nu har de börjat tränga in i de yttre delarna av Kanton. Nationalisternas trupper har stadigt retirerat och nu befäst sig här, där man planerar att försvara staden. Några män står på vakt vid ett brofäste som leder mot tågstationen.

Plötsligt hörs ljud i natten. Några otydliga skepnader rör sig i mörkret. Sekunder senare är området vid brofästet ett kaos av skrik, eldgivning, spring och krutrök. En division av kommunisternas armé har rört sig under natten och kommit fram till bron, ovetandes om nationalisternas position här. Striden tar fart, vakterna vid bron lyckas nedgöra ett antal fiender, men fiendetrupperna har med sig sprängmedel och maskingevär, och positionen vid brofästet blir svår att försvara. Samtidigt som man retirerar över bron skjuter försvarstrupperna på andra sidan vattnet upp lysraketer och natten blir till spöklik dag.

Man retirerar till tågstationen, och stridigheter bryter ut på omkringliggande gator. Kommunisterna tar position i en gränd i närheten, och nationalisterna tar position i stationsbyggnaden. Anfall och motanfall fortsätter under natten, men nationalisterna lyckas inte hålla sin position. När morgonen närmar sig har alla tusen man i 50:e arméns 107:e division antingen dött eller flytt. Kommunisterna börjar tåga in mot Kanton. Nationalistarmén drar sig tillbaka, några fler blodiga strider följer, men det blir mer och mer tydligt att staden kommer att falla. De få kvarvarande av nationalistpartiets funktionärer som

inte flyttat till Chunghing måste hastigt packa och fly. När Folkets befrielsearmé tågar förbi Den gula blommans kulle skjuter de en salut för martyrerna som offrat sina liv för att störta kejsardömet. Staden ligger dödstyst vid deras intåg. Folk stänger fönsterluckorna medan segerparaden går genom huvudgatan. Vissa är bedrövade, andra begeistrade, men de flesta är bara utmattade, och lättade över att staden fallit utan stridigheter i centrum.

I Bakping, nu återigen omdöpt till Bakging, deklarerar kommunisternas ledare 毛澤東 Mou Djaak-dung första oktober Folkrepubliken Kinas grundande. Lee Djung-yan flyr till New York, fortfarande officiellt Kinas president, men Chiang har nu fullständig kontroll över det lilla som finns kvar av republiken på Toiwaan.

Obligatorisk scen:

- Plundring i butiker.
- Deserterande soldater avrättas.
- Ett skepp i hamnen försöker hindra desperata människor utan biljett från att tvinga sig ombord.
- Från ett hus hörs människor sjunga Internationalen. Ingen verkar göra något åt det.
- En fattiglapp misshandlar en korrupt tjänsteman.
- Ett bibliotek töms på böcker som kommunisterna kan komma att ogilla, och de göms undan på säker plats.

Epilogen börjar några veckor därpå.

EPILOG

Efter att Kanton fallit fortsätter stridigheterna i landet och nationalisterna fortsätter att retirera. Huvudstaden flyttas till Chunghing, och en dryg månad senare till Singdou, och därefter till Toiwaan. Samtliga städer på fastlandet faller likt snårskog framför en bulldozer. Det sista fästet som faller är Hoinaam, den stora paradisön söder om Gwongdung. Men även där invaderar snart kommunisternas ostoppbara styrkor. Den sista båten med nationalistsoldater som lämnar piren ser sina kvarblivna vapenbröder bli nedmejade på piren bakom sig. Det enda som fortfarande är i Chiangs händer är Toiwaan och några småöar runtomkring. Dit retirerar han tillsammans med två miljoner soldater, för att planera sin återerövring av fastlandet.

Toiping på Toiwaan är den nya huvudstaden i den Kinesiska republiken, medan Folkrepubliken härskar ohotad på fastlandet, endast gäckad av enstaka ”banditer”, nationalistgrupperingar som fortsätter ett gerillakrig på landsbygden. Chiang får det legislativa rådet att avsätta Lei Djung-yan som president för hans misslyckande att försvara landet från kommunisterna, och svärs återigen in som president.

Kina har fallit till kommunismen. Över hela landet skallar ropen ”Ordförande Mou tiotusen år! Tiotusen år! Tiotusen tiotusen år!” I december håller Chiang ett tal från Toiping. ”Allt det förflutna är som dött igår, all framtid är som född idag. Under det gångna året har partiväsendet, politiken, ekonomin, militärväsendet, diplomatin och utbildningen fullständigt misslyckats och jag har drivits till hopplöshet.”

I Kanton tar kommunisterna över. Det blir en turbulent tid med lynchningar, beslagtagandet av egendom och andra bestraffningar för de som samarbetat med nationalistregeringen. De stora villorna i stadens rika kvarter beslagtas och delas upp, där olika fattiga familjer får flytta in i samma hus. Fabriker och industrier tas över av lojala kommunistpartimedlemmar. I ett slag har samhället förändrats i grunden. Enligt vissa till det sämre, men dessa är fiender till revolutionen och därmed till rättvisa och jämlikhet, så deras åsikter spelar mindre roll.

I landsbygden runtomkring fortsätter gerillakämparna under ett par år att motsätta sig kommunisternas makt, men snart tystnar även deras pipor, och Kina upplever fred för första gången på 30 år.

牡丹

PION

赏牡丹

刘禹锡

庭前芍药妖无格，池上芙蕖净少情。
唯有牡丹真国色，花开时节动京城。

Att betrakta pioner, av Lau Yu-sek

I parken luktpionen: skön men utan ryggrad,
I dammen lotusen: ren men känslokall.
Blott buskpionen äger mäktig skönhet,
När hon blommar skakas huvudstaden.

INNEHÅLL

Hundra fängslade blommor: Kommunismen har segrat, och Kanton är nu under socialistiskt styre. Tiotusen år leve ordförande Mou! Ingen vågar säga emot den nye diktatorn. Men Mou uppmuntrar kritik. Hur kan man bygga en bättre stat om inte fri dialog tillåts? Han ber landets alla intellektuella att tala ut, att inte vara rädda, att våga kritisera. Först tveksamt, sedan allt mer öppet, börjar förslag och kritik komma ut från landets intelligentia. Det ska visa sig vara ett ödesdigert misstag.

Revolutionens röda blod: Den första generationen född i det nya Kina. Vissa är frustrerade över att de inte får chansen att göra revolution och visa sin tapperhet och sin entusiasm för socialismen, som deras föräldrar fick göra. Men deras tid ska komma. När Ordförande Mou proklamerar Den stora proletära kulturrevolutionen kastas hela landet in i kaos, och i mitten av detta, eller till och med i ledarpositionen, är landets tonåriga mellanskolelever.

HUNDRA FÄNGSLADE BLOMMOR

PROLOG

Kanton 1956.

Revolutionen har lyckats. Efter inbördeskrig, ockupation, och sedan mer inbördeskrig, har Kina äntligen enats i fred och harmoni under det kinesiska kommunistpartiet och dess store ledare Mou Djaak-dung. Det har varit en tuff resa, och många är de som offrats, inte minst landägare och borgare som lynchats av kommunisternas mobbar. En tveksam frid lägger sig, tillsammans med en osäkerhet om hur livet ska te sig.

Den nya regimen sätter genast igång med en serie radikala förändringar av samhället. Kollektivisering, avveckling av privat egendom; det gamla systemets korruption och hierarkier ska rivas ned. De större villorna i Kantons rikare distrikt delas upp och de tidigare välbärgade familjerna tvingas plötsligt dela sina hem med främlingar. Efter två generationer av krig är landet sönderslitet och inflationen hejdlös, och genom att ta kontroll och börja om vinner den nya regimen en hel del stöd från stora delar av folket. Den första femårsplanen lanseras och premierar industriell verksamhet, vilket stöttar Kantons ekonomi. Många tror på socialismen och revolutionen och en optimism och arbetsvilja sprider sig genom staden.

Och det nya Kina är starkt! Folkrepubliken drar sig ur internationella samarbeten och fokuserar på självständighet. Äntligen, säger man, har landet tagit sig ur förödmjukelsens århundrade som började med Opiumkriget. Man stöttar kommunisterna i Koreakriget och etablerar den Demokratiska folkrepubliken Korea i norr, trots motstånd från FN och Förenta staterna. Man invaderar Tibet, som förklarat sig självständigt när kejsardömet föll 1912, och införlivar det i den nya kinesiska staten. Man närmar sig Sovjetunionen och Stalin hjälper landet med ekonomiskt stöd. Sovjetiska texter och propaganda flödar genom Kina.

Men alla är inte glada över det nya systemet. Partiets kontroll är överallt. Fabrikerna i Kanton organiseras i arbetslag under statlig regim med partimedlemmar som högsta befäl. Land i byarna omkring staden konfiskeras och omfördelas. Även egendomar som tillhör förrädare, byråkratkapitalister och de stora republikanska familjerna konfiskeras. Inga invändningar tillåts, kontrarevolutionärer ska spåras upp och skickas till ”omskolningsläger” där de används som slavarbete, och med dem medlemmar i hemliga sällskap och religiösa grupper.

Först attackeras partimedlemmar som är för nära kapitalisterna, sedan kapitalisterna själva, och sedan universiteten, som behöver ”reformera sina tankar”. Konst och litteratur censureras om den inte är i linje med den officiella partilinjen. Alla går omkring i blågrå arbetskläder eller gråbruna partiuniformer, som om alla färger försvunnit från landet. Dessutom börjar det råda matbrist på grund av den första femårsplanens fokus på industrin framför jordbruket, och ransonering av mat och förnödenheter införs.

Kina reser sig, starkt och pånyttfött. Det är inte längre ett kuvat land. Men det är mer än någonsin ett kuvat folk.

Obligatorisk scen:

- En pampig villa som tillhört en affärsman som flytt till Toiwaan, nu bebodd av flera fattiga familjer.
- Någon från ett omskolningsläger tillåts komma hem till familjen under det kinesiska nyåret (30-31 januari).
- En dikt från Tong-dynastin:

Bortanför bergen var jag utan nyheter
Vinter efter vinter, vår efter vår
När jag närmar mig hembyn blir mitt hjärta oroligt
Vågar inte ställa en enda fråga

- En veteran från Koreakriget.
- En tjänsteman med tillgång till utländsk litteratur säljer den i utbyte mot personliga tjänster.
- En arbetsenhet ordnar en aktivitet för sina medlemmar, där mönsteranställda hålls fram som exempel för de andra arbetarna att efterleva.

Första kapitlet börjar i februari 1957.

KAPITEL 1

27 februari 1957 håller ordförande Mou ett tal där han uttrycker de bevingade orden ”låt hundra blommor slå ut, låt hundra skolor disputera”. Med detta uttrycker han sitt stöd för intellektuell frihet och öppenhet. Kommunistpartiet ska tillåta öppen diskussion och kritik mot ledarskapet i syfte att korrigera misstag och stärka staten. Enligt Mous uppskattning är endast tre procent av landets intellektuella egentligen fientliga mot kommunistpartiet, medan de andra inser att kommunismen är överlägsen. Därmed kan man också få de intellektuellas hjälp med att korrigera mindre misstag som har gjorts under etableringen av kommunism i landet.

Parallellt med detta pågår Chrusjtjovs avstalinifiering av Sovjetunionen. Ett år tidigare gav han sitt chockerande tal till den 20e kongressen, ”Om personkulten och dess konsekvenser”. Samtidigt pågår revolter mot sovjetstyret i Polen

och Ungern. Är det dags för Kina att öppna upp, likt Sovjetunionen håller på att göra? Det ungerska upproret i slutet av 1956 visar på riskerna med att hålla för hårt på förtrycket.

Ängsliga kommunister frågar hur man skiljer blommor från ogräs, och Mou svarar att även ogräset måste tillåtas växa, och kommunister måste vara tålmodiga och toleranta. Varje ny sanning börjar som kätteri, och man måste ge kätteriet tid att bevisa sig. Marxismen måste kämpa för sin överlägsenhet mot andra ideologier och bevisa sig. Om marxism kan kullkastas av kritik så är den inte vetenskaplig sanning, och därför värdelös.

Men ännu så länge är det få som vågar lita på initiativet. Små diskussioner kommer igång om mindre lokala och ofarliga ämnen, bland människor som ska följa Mous kommando utan att rikta någon egentlig kritik mot kommunistpartiet. I tidningar och publikationer kommer ett fåtal mindre kritiska artiklar som är noga med att understryka marxismens överlägsenhet och som endast kritiserar oviktiga detaljer. Då inga riktlinjer finns om vad som egentligen är tillåtet kommer mycket av diskussionen att handla om hur man skiljer mellan goda marxister och dåliga högeranhängare.

Obligatorisk scen:

- ⚀ En samling förbjudna böcker, undangömda för att inte partiet ska finna dem.
- ⚁ En polis är osäker på huruvida någon borde arresteras för vad de just sagt.
- ⚂ En bild på Ordförande Mou, bredvid mindre bilder på Marx, Lenin och Stalin.
- ⚃ En oroad kommunist som undrar vad kampanjen ska tjäna till.
- ⚄ Ett brev från ett omskolningsläger, med hopp om att få komma hem.
- ⚅ En festmåltid lagad med månadens sparade matkuponger.

Nästa kapitel börjar i maj 1957.

KAPITEL 2

I maj 1957, efter enträgna försök och försäkringar från Mou och från sekreteraren av Gwongdungs provinskommitté om att ingen kommer att straffas för sina åsikter så börjar till sist proppen lossna. Ledande akademiker skriver kritiska artiklar. Människor skickar in brev till regeringen om allt från bussförseningar till ordförande Mous personliga beteende. Mycket av den starkaste kritiken kommer från universitetsstudenter, som är upprörda över den totalitära kontrollen över de intellektuella, över bannlysningen av utländsk litteratur, korruption och privilegier bland partieliten och andra ämnen. Affischer med stora målade tecken som kritiserar regimen dyker upp på skolor och på andra platser runtom i staden. ”Det priviligierade partiet äter sig fett medan folket hungrar”,

heter det. Folk går ut på gatorna för att demonstrera, något som hade varit otänkbart ett par månader tidigare. Till och med satiriska och regimkritiska filmer börjar spelas in och visas.

All möjlig sorts kritik kommer fram. Bönder klagar på kollektiviseringen, arbetare på obetald övertid och dåligt lönesystem, vissa säger att det var bättre under nationalistregimen och en del yrkar till och med på separatism, att etniska minoriteter eller hela södra Kina ska bryta sig loss och skapa en egen stat. Det juridiska systemet och bristen på transparenta och rättvisa rättegångar blir hårt kritiserat av många advokater och andra inblandade, och många klagar på styret från Bakging och på de nordländska kader som styr och ställer i söder.

Möten hålls, vissa i hemlighet, andra öppet, där politik och reform diskuteras. Hur borde Kina styras? Hur kan partiet bli mer rättvist och mindre korrumperat? Vilka lokala eller till och med nationella partidignitärer borde avsättas?

Stämningen bland de intellektuella som i åratal levt under partiets tankeförtryck blir alltmer hoppfull. Det känns som att saker håller på att förändras. Det känns som att partiet är öppet för förändring. Konkreta åtgärder görs i staden för att öka yttrandefriheten, straffa arrogans och maktmissbruk från kadern och öka incitmenten för gott arbete. Och även om det hela är ett trick, kommer de verkligen att kunna stoppa tillbaka anden i flaskan? Nu när folks verkliga tankar och åsikter är ute i det fria, kommer de verkligen att kunna påstå att folket är på deras sida?

Obligatorisk scen:

- ⚀ En vän eller familjemedlem ber någon att låta bli att offentliggöra sina tankar.
- ⚁ Affischer med stora målade tecken anklagar en lokal ämbetsman.
- ⚂ En pjäs som handlar om en korrupt partitjänsteman.
- ⚃ Ett forum för en viss yrkesgrupp, organiserat av partiet, där kritik, problem och åsikter explicit efterfrågas, med diskussioner i små grupper.
- ⚄ En översättning av Nationernas välstånd av Adam Smith.
- ⚅ Ett brev skrivs till partiet med genomtänkta och väl underbyggda förslag på policyförändringar.

Nästa kapitel börjar i juni 1957.

KAPITEL 3

I juni 1957 deklarerar staten att De hundra blommornas kampanj är slut. Ordförande Mous tidigare tal om öppenhet publiceras igen, men nu redigerat med nya riktlinjer om att man måste skilja mellan kritik som syftar att stärka socialismen och kritik som ska riva ned den. Högerkrafter har utnyttjat partiets kampanj för att underminera revolutionen, heter det. Det har givit upphov till en

kamp mellan folket och fienden. Giftigt ogräs har vuxit upp bland de väldoftande blommorna och måste elimineras.

Strax därefter tillkännages en ny masskampanj, kallad ”Anti-höger-kampanjen”, ledd av partiets generalsekreterare 邓小平 Dang Siu-ping. Officiellt riktar den sig mot de som förespråkar kapitalism och motsätter sig den socialistiska revolutionen, men i praktiken identifieras all kritik mot partiet som ”högerpropaganda”, oavsett var den ligger på det politiska spektrat. De som argumenterat för demokrati, de som citerat konstitutionen i kritik mot partiet, de som argumenterat för intellektuell frihet och alla som kritiserat ordförande Mous personkult blir attackerade och arresterade. Dessutom passar många med maktpositioner på att rensa ut rivaler och fiender genom att anklaga dem för att hysa högersympatier. Det enda sättet att värja sig är kontakter och familjeband med människor med makt. Inte bara intellektuella, utan alla möjliga människor arresteras, från arbetare till studenter till partikader. Historikers estimat varierar men mellan en halv till fem miljoner människor får etiketten ”högeravvikare”.

Bestraffningen kan vara alltifrån lönesänkning och avsked från arbetet, till tvångslokalisering till landsbygden, till fängelse eller ”omskolningsläger”, det vill säga arbetsläger där människor tvingas arbeta med fysiskt slitsamt arbete under extremt hårda förhållanden. Dödsfall från överarbete, misshandel eller självmord är vanligt i dessa läger. Andra högerelement blir helt enkelt avrättade. Dang Siu-ping avrättar så många att Mou tvingas hålla tillbaka honom, då han är rädd att förlora folkets sympati och riskera brist på arbetskraft. Många tvingas gå till möten där de måste ta offentligt avstånd från sina familjemedlemmar som uppvisat högeravvikande attityder.

Obligatorisk scen:

Varje spelare slår en tärning för sin rollperson. Den som offentligt eller i ett brev till regeringen kritiserat kommunistpartiet blir arresterad på 1-5. Den som privat kritiserat partiet arresteras på 1-3. Den som inte kritiserat partiet alls arresteras på 1. Konsekvenserna avgör ni själva.

Epilogen börjar i november 1957.

EPILOG

Ordförande Mou är inte färdig med masskampanjer efter De hundra blommornas kampanj och Anti-höger-kampanjen. När Nikita Chrusjtjov i november 1957 på bolsjevikrevolutionens 40-årsfirandet i Moskva säger att Sovjetunionen ska gå om Förenta staterna i vissa ekonomiska mått på 15 år inspireras Kinas starke man att deklarera att Kina ska gå om Förenta staterna och Storbritannien i stålproduktion på samma tidsplan. Detta signalerar starten på Det stora språnget, antagligen den största svältkatastrofen i historien orsakad av människohand.

För att öka stålproduktion beordras människor på landsbygden att bygga smältdeglar och skapa järn. Detta tar arbetskraft från jordbruket och många smälter ned verktyg och jordbruksredskap som de egentligen behöver i arbetet på fälten. Järnet som skapas är av usel kvalitet och obrukbart. Dessutom omplaceras arbetsföra män och kvinnor till städernas industriproduktion, vilket endast lämnar gamla och barn på fälten. Kvoterna för spannmålsproduktion höjs dramatiskt, och då anti-höger-kampanjen ersatt alla partitjänstemän med stenhårda lojalister som inte ifrågasätter så blir resultatet enorma mängder falska rapporter om rekordskördar medan människor svälter, och det lilla som produceras skeppas in till städerna och till och med exporteras till utlandet. Ideologiska idéer om att plantera tätt och djupt, baserat på kommunisttanken att plantor av samma art inte konkurrerar med varandra, samt en kampanj om att utrota sparvar för att de inte ska äta korn som gör att gräshoppspopulationen ökar massivt och slår ut skördarna, driver på hungersnöden.

I Kanton drabbas man mindre då städerna prioriteras för industriell verksamhet, och den som har goda partikontakter kan äta sig mätt, medan vanligt folk får minimala ransoner och försämrad matkvalitet. Allt medan propagandan brer på om rekordskördar och om hur Kinas ekonomi blomstrar. Brottslighet, människohandel, spädbarnsmord och prostitution ökar lavinartat då människor gör vad de måste för att överleva. Runt 35-45 miljoner människor dör, främst av svält på landsbygden.

Och överallt i landet skanderar man ”Ordförande Mou tiotusen år! Tiotusen år! Tiotusen, tiotusen år!”.

REVOLUTIONENS RÖDA BLOD

KOMMENTARER

Det är svårt att spela ut den här historien på ett sätt som skulle vara en överdrift av de historiska händelserna, åtminstone om man ser på Kulturrevolutionen på ett nationellt plan. Mycket hemskheter hände i Kanton, men ser man på andra platser i Kina så kan man gräva upp hårresande historier. Att tortera och mörda människor för något i stil med ett skämt, en felstavning i ett Mou-citat eller något annat som kan antas vara ett tecken på att man är en hemlig kontrarevolutionär inträffade över hela landet. Den händelse som startade det hela innebar att en grupp tonårstjejer torterade sin rektor till döds. De slog henne, rakade hennes hår, skrev förolämpningar på henne, hällde bläck på huvudet, stack henne med saxar, tvingade henne att skura toaletten, tills hon avled. Det ansvar som Sung Ban-ban, ledaren för gruppen, hade för händelsen är oklart, men hon lyftes efter detta upp som en exemplarisk student av landets högste ledare. Från andra områden finns uppgifter om ”mänskliga flygplan”, vilket innebar att man band ihop människor runt en laddning dynamit och sprängde dem så att deras kroppsdelar flög över fälten, eller kannibalismen i Gwongsai, där människor styckades i bitar så att de samlade kunde ta med sig delar hem, och där en kvinnlig rödgardist kastrerade fem män, blötlade deras genitalier i alkohol och åt dem. Det är historiens mest omfattade kannibalism som inte involverade hungersnöd. Andra kreativa sätt att döda människor på inkluderar halshuggning, barn som svingas mot väggar, kokning av levande människor, levande begravning, och hart när varenda brutal avlivningsmetod man kan komma på.

Det betyder inte att er berättelse måste fokusera på detta. Som sagt, händelserna i Kanton, fulla av död och tortyr som de var, är långt ifrån nationens värsta. Tala gärna om dessa ämnen i förväg för att se vad ni som grupp är bekväma att göra, hur långt ni är beredda att gå. Men för den grupp som inte ryggar tillbaka inför detta, håll inte tillbaka av rädsla för att att det skulle vara orealistiskt. Inget ni kommer att hitta på kommer sannolikt vara värre än det som verkligen skedde i Kina under den här tiden.

Värt att understryka är också åldern på förövarna. Det handlar om tonåringar som delas upp i läger som i ett Milgram-experiment, ges både tillåtelse och uppmuntran om att gå loss och mörda varandra utan förbehåll, medan polis och militär beordras att inte ingripa. Och att inte delta i missdåden kunde i sig självt ses som ett tecken på att man hyste sympatier för fienden och därmed

själv var kontrarevolutionär. Speciellt om det handlade om din egen familj. Om du har dålig klassbakgrund kommer dina föräldrar sannolikt att hamna i trubbel. Har de tur så blir de bara uthängda, avskedade från sina positioner och skickade till att sopa golvet i någon fabrik. Har de otur blir de dragna ur sängen om natten, misshandlade, torterade, styckade och kastade i en flod. Oavsett vilket måste du därefter offentligt proklamera att de behandlade dig illa, att de var ondskefulla kontrarevolutionärer och att du hatade dem. Skriva det i stora tecken och klistra upp affischen på en vägg där alla kan se det. Annars drabbas du av samma öde. Offer eller förövare, knivens handtag eller dess egg, det finns sällan rum får något annat.

Allt detta sker under en för oss närmast obegriplig nivå av fanatism. De som utför dåden, tonåringar på 60-talet, tillhör den första generationen som inte känner till något om tiden innan kommunistpartiets övertagande. De känner inget om historien utom vad partiet sagt dem. De ser ordförande Mou som en gudalik figur, de svarta elementen (tidigare godsägare, de som jobbat för den gamla regimen och alla deras avkommor) som kriminella, ondskefulla element som planerade att kullkasta den folkälskade regimen. Som i alla massmord ses offren som mindre än mänskliga. Men även offren trodde ofta på det. Många av dem med dålig klassbakgrund försökte reformera sig, och tog helhjärtat till sig partiets propaganda. Det räddade dem sällan, och de höggs ned medan de skanderade hyllningar till mannen som beordrat deras avrättning.

PROLOG

Våren 1966.

Tiotusen år för Folkrepubliken Kina! Tiotusen år för vår ledare Mou Djaak-dung! 17 år har gått sedan Folkrepublikens grundande, och kommunistpartiet har omstöpt hela landet i sin avbild. Nya institutioner, ny ideologi, nya läroplaner; till och med skriftsystemet har reformerats. Ett försök till att helt och hållet alfabetisera de kinesiska språken gick i stöpet, men en reform har infört nya förenklade och ibland sammanslagna tecken i det tusentals år gamla skriftsystemet. Och med den första lyckade kärnvapensprängningen för bara två år sedan har landet även trätt in i atomåldern. Östern är röd och stark!

Men även om partiet är ohotat som landets ledare är Mou Djaak-dung inte helt enväldig på sin plats som partiets ledare. Efter ett antal misstag under 50-talet, inte minst den enorma svältkatastrofen som följde på hans masskampanj Det stora språnget, har han tvingats stå tillbaka för ett mer pragmatiskt och mindre ideologiskt förblindat ledarskap från partiet.

Folkrepubliken Kina är belägrad från alla sidor. I norr den sovjetiska björnen, tidigare allierad men efter Chrusjtjovs brott med Stalin numera ännu en fiende. I sydväst de indiska reaktionärerna. I söder härjar amerikanarna i Vietnam. På Toiwaan i sydöst drömmer Chiang Kai-shek fortfarande om att återerövra fast-

landet, och i öster Japan, vars vidriga brott under ockupationen man aldrig glömmer, aldrig förlåter.

I skolan är man högst medveten om detta, då politik och historia är viktiga studieämnen för alla elever. Eleverna är alla födda efter revolutionen, den första generation som vuxit upp i den röda solens ljus. Men skolans värld är ändå långt ifrån storpolitikens, och den lilla politiska aktivism man har tillgång till sker inom ramarna för kommunistpartiets ungdomssektion. Deras huvuden är fulla av andra tankar: studier, vänskap, familj, kärlek, och kanske framförallt pressen att lyckas ta sig vidare till universitetet.

Obligatorisk scen:

- ⚀ Ett hyss: Palla äpplen, stjäla skolmateriel, tjuvkika på tjejerna/killarna.
- ⚁ En tråkig lektion.
- ⚂ Kommunistpartiets ungdomssektion rekryterar.
- ⚃ Kärleksbekymmer.
- ⚄ Olaglig västerländsk litteratur.
- ⚅ Träff för att plugga ihop i skolbiblioteket.

Nästa kapitel börjar i maj 1966.

KAPITEL 1

Upprinnelsen till Den stora proletära kulturrevolutionen sägs vara pjäsen ”Hoi Seui blir avsatt”, skriven av 吴晗 Ng Ham. Pjäsen handlar om en minister under Ming-dynastin som blir avskedad av kejsaren, vilket av många tolkas som en allegori för Ordförande Mous avskedande av Nationalförsvarsminister 彭德怀 Pang Dak-wai för dennes kritik mot honom efter Det stora språnget. Pjäsen sätter igång mycket diskussion och kritik i Bakging, och hätska anklagelser och utrensningar tar fart. Det finns tydligen, säger man, reaktionärer och kapitalistfarare inom partiet och samhället, vilket påkallar en grundlig genomlysning och utrensning.

I Kanton är man något isolerad från händelserna i Bakging, och nyanserna av de olika politiska maktkamperna går förlorade. På radion får man höra bland annat Ordförande Mou tala, men kombinationen av dålig ljudkvalitet och ordförandens tjocka wunaamesiska brytning på mandarin (som de flesta i Kanton ändå inte talar) gör det svårt att hänga med. Det är uppenbart att någonting håller på att hända, men det är lite oklart exakt vad. Uppenbarligen måste man vara på sin vakt mot förrädare, mot ”djävlar och spöken”, röka ut dem och kritisera dem med skriverier och kampsessioner. Många skolelever känner vittring på stordåd. Äntligen är det den unga generationens chans att bidra, att delta i en ärofylld kamp likt deras föräldrars nationsbefrielse!

I juni 1966 skickas ett antal ”arbetslag” ut till skolorna för att strukturera arbetet med att hitta förrädare. De tar över skolorna och undersöker elevernas och personalens bakgrund och klasstillhörighet. På vissa skolor allierar de sig med skolans ledning, på andra tar de kamp mot den. De delar upp eleverna i grupper efter klasstillhörighet: röda klasser, svarta klasser och mellansegmentet. De riktar sina och elevernas kritiska blickar mot de lärare som har en dålig klassbakgrund eller en historia av politiska misstag och uppmuntrar till kritik och kampsessioner mot dessa. Många tvingas skriva självkritik där de ber om förlåtelse för sina misstag.

Flera skolämnen plockas bort och ersätts av studiet av Mou Djaak-dung-tanke, och centralkommittén i Bakging riktar skarp kritik mot skolornas praktik att ta in elever baserat på provresultat, istället för att ta in dem baserat på deras klassbakgrund.

Obligatorisk scen:

- Arbetslaget förhör elever om deras klassbakgrund.
- En lärare kritiseras i en kampsession.
- En lärare tvingas skriva självkritik.
- En elev blir mobbad för sin klassbakgrund.
- En nattlig räd för att klottra ned skolan med slagord.
- En rollpersons föräldrar frågar vad som försiggår.

Sätt scener som utspelar sig under sommaren 1966. Det blir ingen sommarledighet i år. Nästa kapitel börjar i slutet av juli 1966.

KAPITEL 2

I slutet av juli dras arbetslagen tillbaka, men lämnar ”rådgivare” efter sig. I Kanton förstår man inte riktigt vad som försiggår, men elever på besök från Bakging börjar dyka upp och informera om vad som händer i huvudstaden. Man har börjat organisera sig i grupper av så kallade ”rödgardister”: ungdomar som ska driva vidare revolutionen inom samhället och rensa ut de sista resterna av reaktionärer och kapitalistanhängare. Elever börjar försiktigt organisera sig i olika rödgardistgrupper, tar på sig röda armbindlar och fortsätter sitt arbete med att kritisera och diskutera. Rödgardisterna, framförallt i Bakging, börjar bli allt mer aggressiva.

Den femte augusti 1966 skördar de sitt första offer. Första vicerektor av Bakgings normala universitets högre mellanskola Bin Djung-wan (卞仲耘) klubbas ihjäl av en grupp rödgardister, ledda av en 17-årig flicka vid namn Sung Banban (宋彬彬), som dock personligen inte var inblandad i dådet.

Mindre än två veckor senare hålls en samling på Himmelska fridens torg i Bakging, med 800 000 rödgardister, där ordförande Mou Djaak-dung själv visar

upp sig i uniform liknande rödgardisternas, och mottar en rödgardist-armbindel av Sung Ban-ban. Detta sänder en kraftfull signal om att rödgardisternas handlingar var välsignade av ordförande Mou själv, och massiva våldsyttringar börjar sprida sig i huvudstaden. Mou säger till polisen att under inga omständigheter ingripa eller stoppa ungdomarnas revolutionära aktiviteter, och under augusti och september månad skördar rödgardisterna tusentals offer, driver tiotusentals familjer ur sina hem, vandaliserar och förstör gamla tempel och artefakter som påminner om det gamla samhället, och inspirerar liknande rörelser i resten av landet, inklusive i Kanton, där elever bildar sina egna rödgardistorganisationer. Äntligen en chans att slåss för revolutionen och för Ordförande Mou, istället för att sitta i skolbänken! Klassfiender blir anklagade och utskälldа, piskade, slagna, i vissa fall halshuggna, nedtrampade eller kokta till döds. Även spädbarn dödas, ibland genom att man slår dem i marken eller skär dem itu. Ordförande Mou håller regelbundet nya samlingar i Bakging och rödgardister från hela landet vallfärdar dit för att se honom.

Men vem som helst får inte vara rödgardist. Direktiven från Bakging är tydliga: Endast de med god klassbakgrund tillåts vara rödgardister. Övriga ungdomar med politisk vilja tillåts organisera ”Röda yttercirklar”, en sorts andra klassens rödgardister som förväntas lyda order från de ”riktiga” ledarna för revolutionen. Bakgingstudenter tar sig till och med för att omklassificera vissa elever i Kanton. De som tidigare kommit undan med en ”optimistisk” klassificering degraderas. Allra högst klassas de vars föräldrar är revolutionär kader från norr. En enkel strof, av anonym härkomst, cirkulerar mer och mer i landets alla skolor:

> Om fadern är en hjälte, är sonen en bra karl. Om fadern är reaktionär är sonen en bastard.

Rödgardisterna organiseras och får resurser från centralkommittén. Pengar, tågbiljetter för att resa till huvudstaden, fordon, tryckutrustning, och ”Mous lilla röda”, en bok med citat från ordförande Mous tal och skrifter. Man utannonserar ”Röd terror” i Kanton: Dissidenter samt lärare och studenter med dålig bakgrund trakasseras och misshandlas. Skolan upphör mer eller mindre att vara ett lärosäte och förvandlas till centrum för våldsam politisk kamp och trakasserier av de svarta klasserna. Här är några namn att välja mellan om ni vill hitta på en rödgardistorganisation:

- Mou Djaak-dung-lärans kämpar
- Östern är röd
- Röd gryning
- Revolutionära armén

Obligatorisk scen:

- ⚀ En exkursion för att förstöra ett gammalt tempel.
- ⚁ Misshandel av en lärare (slå tärning: 1-2 död, 3-4 skadad, 5-6 fysiskt oskadd men skärrad).
- ⚂ Misshandel av en elev.

- En rödgardistorganisation formas; vilka får vara med?
- Kampsession riktad mot en elev.
- En rollpersons föräldrar blir anklagade för att vara reaktionärer, spioner för Chiang Kai-shek, kapitalistfarare, eller för att ha ljugit om sin bakgrund.

Nästa kapitel börjar i september 1966.

KAPITEL 3

September 1966.

I juni skickade en student i Bakging ett brev till sin bror, som studerar på Sydkinesiska ingenjörsinstitutet. I detta skrev hon att ”förutom Mou och partiets kärna kan allas ledarskap ifrågasättas”. Brodern satte upp brevet på universitetet, men fann sig snart vara ett mål för rödgardisternas vrede, och han fick utstå mycket trakasserier och kampsessioner. I hemlighet reste dock fem av hans vänner till Bakging för att vinna stöd för denna tolkning av revolutionen, och nu i september är de tillbaka med backning. Debattmöten sker på universitetet som drar mer och mer folk, och snart vinner han bred support.

Den omtalade strofen ”Om fadern är en hjälte, är sonen en bra karl; om fadern är reaktionär är sonen en bastard” börjar för första gången kritiseras på allvar. Till en början är kritiken mild och gäller bara dess tolkning, men över tid växer den. Alternativa rödgardist-organisationer börjar formas, där man inte måste tillhöra den kommunistiska överklassen för att få vara medlem. Många är de som rör sig dit från de ”röda yttercirklarna”.

Under oktober till december vinner den nya, ”rebelliska” rörelsen alltmer gehör, och de tidigare, ”konservativa” rödgardisterna förlorar kontrollen. I slutet av oktober får de inte längre material från kommunkommittén, och studenter reser fritt till Bakging utan deras överinseende.

Den 13:e december kommer rebellernas största seger. Kantontidningen ”Rödgardistnyheter”, stödd av Folkets befrielsearmé och de konservativa rödgardistorganisationerna, stängs ned efter mycket arbete och kritik från rebellorganisationer, som finner sig ha stöd från både vuxna partirepresentanter och arbetare i staden.

På rollpersonernas skola bildas flertalet små nya rödgardistgrupper, vissa med bara en handfull medlemmar. Här är några namn att välja mellan:

- Den röda flaggan
- Mou Djak-dungs seger
- Mou Djak-dungs sannlära
- Den nya röda eran

Obligatorisk scen:

- Bildandet av en ny rödgardistorganisation.
- Gräl mellan rebeller och konservativa rödgardister.
- Besök från Bakging.
- Resa till Bakging eller andra städer, där rödgardister från Kanton föraktas som lantisar.
- En rollperson tvingas ”välja sida”.
- Kamp om ledarskapet bland rebeller eller konservativa.

Nästa kapitel börjar strax efter årsskiftet.

KAPITEL 4

År 1967 börjar med framgång för de nya rebellorganisationerna. En högt uppsatt partitjänsteman som stött de konservativa kommer under kritik. Den 22 januari beslutar rebell-ledare att ta makten i provinsen, influerade av rödgardister utifrån, där liknande rörelser sker över hela landet. De provinsiella och kommunala kommittéerna lämnar utan större protester ifrån sig makten. De ungdomar som just tagit över makten i hela provinsen kallar sig den Provinsiella revolutionära alliansen.

Folkets befrielsearmé är närvarande, men ingriper inte. De står i dörröppningen och ser på det som sker utan att yttra ett ord, men snart därefter börjar det bli tydligt att de försöker bekämpa Alliansen, och de hindrar dem i deras nästa steg: att ta över radiostationen. Den 8 februari försöker rebellerna göra en räd mot Kantons militärregion, koordinerad med rebeller inom armén, en operation som mynnar ut i ett katastrofalt misslyckande. Armén vänder sig till fullo mot dem och får stöd av de tidigare åsidosatta ”konservativa” rödgardisterna, och redan i mitten av februari är Alliansen i praktiken redan besegrad.

19 februari tar militären över i skolorna. Centralkommittén proklamerar att elever och lärare i högre grundskola upp till universitet ska genomgå en period av militär och politisk träning. Tanken är att motverka fraktionalism, men effekten är snarast motsatt. Direktiven från ovan säger att militären ska omorganisera, konsolidera och utveckla rödgardistorganisationerna, och att dessa organisationer främst ska formas av revolutionära studenter från arbetarfolkets familjer, det vill säga de röda klasserna. Studenter med annan bakgrund får endast delta om de ”hyser djupa känslor för Ordförande Mou, har en proletärrevolutionär anda och konsekvent har betett sig relativt väl politiskt och ideologiskt”. Men när militären kommer finner de ofta att rebellerna har kontrollen i mellanskolorna.

Militärkommittéerna beter sig olika på olika skolor. Vissa skolor har många organisationer, andra få eller bara en. I vissa skolor har de konservativa helt en-

kelt slutat komma till skolan, efter sina tidigare motgångar. Men de får nu stöd från armén, som tydligt står på deras sida.

5 mars tar militären även över provisen och den kortlivade Provinsiella revolutionära alliansen är därmed upplöst. Den ”militära kontrollkommittén” sätter alla rebellorganisationer under hård press, och även om de inte kan förbjuda studentorganisationer på grund av påbud från Bakging så upplöser de alla organisationer startade av icke-studenter, och tusentals i Kanton arresteras och listas som medlemmar av ”reaktionära organisationer”. Det hårda klimatet under mars månad får av rebellerna smeknamnet ”Mars svarta vind”.

Obligatorisk scen:

- Konservativa rödgardister tar över skolan.
- Rebeller gömmer sina vapen och möts i hemlighet.
- Militärträning för elever och lärare.
- Attack på rebeller av maskerade män.
- En elev tar självmord.
- Krismöte hos rebellerna.

Nästa kapitel börjar i april 1967.

KAPITEL 5

I april 1967 skiftar politiken igen och militärkommittéerna börjar ifrågasättas. En artikel i Folkets dagblad kritiserar hur armén tagit över revolutionen, och ett direktiv från regeringen begränsar starkt deras inflytande. De får inte kalla massorganisationer ”reaktionära”, de får inte utföra massarresteringar, hämnas mot dem som anfallit militära organ i det förflutna, anta en fientlig hållning mot en organisation, agera utan att först rapportera till centralkommittén, tvinga massorna att skriva själv-kritik, och så vidare. Mellanskolerebeller firar och går ut på gatorna med gonggongar och visar upp sina nu tillåtna banér och armband.

14-18 april får Kanton besök av självaste premiärminister Djau Yan-loi, hjälte från inbördeskriget, utbildad på Whampoas militärakademi, och Mou Djakdungs högra hand. Hans tal till kantoneserna är balanserat, men gynnar huvudsakligen rebellerna. Han tillkännager att räden mot militären var ett misstag, men inte ett stort misstag, och att Pärlflodens filmstudio Östern är röd, en organisation som varit vänligt inställd till Provinsiella revolutionära alliansen och som bannlysts av Folkets befrielsearmé, ska återupprättas.

Armén går dock inte längre än de absolut behöver: De erkänner aldrig att Pärlflodens filmstudio Östern är röd hade rätt, utan säger sig bara ha ”överreagerat” på deras felaktiga positioner. Rebellerna är ingalunda tillfredsställda, och vill dessutom att alla diskrediterade organisationer ska återupprättas.

Den konservativa fraktionens anhängare minskar alltmer, men de som är kvar känner sitt klasshat växa starkare än någonsin. Många barn till högre officerare skickas bort eller slutar delta, på grund av deras föräldrars oro att deras egna hemligheter ska börja komma i dager om barnen kritiseras. Barn av något lägre (men fortfarande röd) klass släpps för första gången in på ledarpositioner.

Uppdelningen är nu tydligare än någonsin, och de två sidorna sluter sig samman i olika organisationer och allianser. Rebellerna börjar kalla sig ”Rödflaggor” efter tre ledande rebellorganisationer med ”Röda flaggan” i sitt namn, medan de konservativa sluter sig samman bakom namnet ”Östanvinden”. Stämningen hårdnar, och arméns halvhjärtade försök till likabehandling av sidorna gör ingenting för att bringa fred.

Obligatorisk scen:

- ⚀ Rödflaggorna går parad på gatan.
- ⚁ En ny ledare träder fram.
- ⚂ Kampsession mot skolans rektor.
- ⚃ Räd för att erhålla vapen.
- ⚄ En rollpersons familj attackeras.
- ⚅ Ett förhållande mellan en rödflagga och en östanvind uppdagas.

Nästa kapitel börjar i maj 1967.

KAPITEL 6

Under maj-september 1967 utvecklar sig situationen gradvis från kallt krig till varmt. Rödflaggorna riktar skarp kritik mot general 黃永勝 Wong Wing-sing som leder Kantons militärregion, och som stöder Östanvinden. Den andra maj hungerstrejkar rebellerna för att få en diskrediterad tjänsteman avsatt, och lyckas i sitt uppsåt då premiärminister Djau Yan-loi återigen dömer till deras fördel. Centralregeringen verkar vara på rebellernas sida, och armén börjar motvilligt behandla de två sidorna mer jämbördigt.

Väpnad kamp bubblar periodvis upp, där representanter för de olika sidorna går lös på varandra med skarpa vapen, med flertalet döda och skadade. Det är, till skillnad från under röd augusti året innan, inte tillåtet, men armén vågar inte ingripa av rädsla för att stöta sig mer med Rödflaggorna och deras uppbackare i Bakging. 20 juli inträffar den så kallade ”Mouhon-incidenten”. Två representanter från Bakging kidnappas av konservativa massorganisationer i Mouhon, tillsammans med den lokala militären. 江青 Gong Ching, ordförande Mous hustru, säger i ett tal att rebellerna bör ”attackera med ord och försvara med vapen”. Väpnad kamp ökar drastiskt efter uttalandet, och både de konservativa och mer försiktiga rebeller finner sig attackerade av radikala Rödflaggor. Människor vågar inte ut på gatorna, som patrulleras av ungdomar med knivar och skjutvapen.

På morgonen den 10 augusti förkunnar en högtalare på gatorna att förrymda fångar från ett närbeläget fångläger är på väg till Kanton, och att folk bör hålla sig hemma. Våldsamheter bryter ut över hela staden, med hundratals döda, och kroppar hängs upp i telefonstolpar över hela staden. På landsbygden runtomkring sker andra massakrer med tusentals offer.

Obligatorisk scen:

- En rollperson blir tillfångatagen och torterad.
- Väpnat slagsmål på gatan, flera döda.
- Någon tillverkar en bomb.
- Rollpersons familj dödas.
- Familjen vill skicka rollpersonen till landsbygden.
- En lärare dödas.

Epilogen börjar september 1967.

EPILOG

I augusti till november 1967 håller premiärminister Djau Yan-loi flertalet fredskonferenser för att försöka medla mellan de olika fraktionerna. De flesta rebeller faller in i ledet, men vissa radikaliseras ännu mer och börjar ifrågasätta sitt eget ledarskap. I början är Bakging på rebellernas sida, men efter att ett fredsavtal slutits mellan de två sidorna, som går med på att lägga ned vapnen, börjar vinden vända. Ju mer fokuset läggs på medling, fred och enighet, desto tydligare blir det för rebellerna att inte mycket egentligen har förändrats. Fred ska slutas med Östanvinden och armén, och nya allianser och organisationer sätts upp för att ena folket, och rebellerna ser återigen hur ledarskapspositionerna inom dessa nya organisationer ges till de röda klasserna och till dem som engagerat sig på den konservativa sidan i kampen. När alla organisationer beordras att lämna in sina vapen är rebellerna desillusionerade, och många gömmer undan vapnen istället för att lämna in dem.

Under våren 1968 sker fortfarande en del motstånd från rebellerna, och på landsbygden sker fortfarande tidvis massakrer. Ännu en politisk vändning i Bakging ger rebellerna nytändning och väpnad kamp uppstår igen, men mot mitten av juni inför regeringen militärkontroll i landet, och all väpnad kamp, oavsett motiv, förbjuds. Flertalet rebellbaser förstörs av militären. Propagandagrupper etableras på universiteten för att hjälpa till i demobiliseringen. Kampsessioner inleds mot rebelledare och många tvingas skriva självkritik, eller arresteras. Klasslinjen återetableras och lärare med dålig klassbakgrund dras ånyo ut för kampsessioner och kritik. Under sommaren 1968 demobiliseras rödgardisterna. Östanvinden har segrat, Rödflaggorna tystnar.

Samtliga rödgardister återvänder till skolorna. Det är inte tal om att de kan återuppta studierna där de slutade; nya årskurser behöver deras platser. Elever-

na allokeras i fyra kategorier: De kan ges en position i militären, tilldelas ett fabriksjobb i staden, få fortsätta sina studier på övre mellanskolan, eller skickas ut till landsbygden. Av dem som inte är av revolutionär kader eller arbetarklassbakgrund skickas en förkrossande majoritet ut till landsbygden, bort från sina familjer, sina vänner, och livet de känt. Totalt skickas nästan tre fjärdedelar av övre mellanskoleelever iväg i en massiv utvandring. Det är fler än 5 % av hela stadens befolkning, större delen av en hel generation. Många är de som lämnar landet helt och hållet, och flyr till Hongkong, antingen för att stanna där, eller för att ta sig vidare ut i världen.

Nästa scenario i krönikan kommer att utspela sig i Hongkong 1974.

紫荊

BAUHINIA

紫荊
三本目

流離的紫荊花
來回家擁抱吧
任世間再多痛苦跟偏見
也忘記好嗎
重新出發吧
能沿途溫馨綻放紫荊花
能跟你再會
作伴看落霞
從此這裏是你家
好嗎

Buhinia, av Saam Bun-muk

Strövande bauhinia
Återvänd till hemmets omfamning
Oavsett hur mycket lidande och orättvisa världen håller
Lägg det bakom dig, okej?
Ge dig av på nytt
Att vid vägkanten kunna se bauhinians väna blomma
Att kunna återse dig
Tillsammans se skymningens moln
Hädanefter är detta ditt hem,
Okej?

INNEHÅLL

Hongkong 1974: Kolonin stod länge som symbol för det brittiska imperiets styrka och seger över det svaga Kina. Idag är staden det sista som finns kvar av imperiet, och i norr har den kinesiska draken vaknat. Skulle Bakging vilja ta staden så vore den omöjlig att försvara. Det är en bräcklig liten bubbla av västerländsk kapitalism bredvid en kommunistisk jätte. Staden är full av flyktingar från Kina. Det är en hård plats, och inte bara för de fattiga. Organiserad brottslighet är överallt, staden har världens högsta andel heroinmissbrukare, och polisen är ökänt en av de mest korrupta i den industrialiserade världen. Här lever de hårt arbetande hongkongborna, ett nyfött folk, varken kineser eller britter, och ska ta sig igenom dagen, och gärna bli rik på kuppen.

Den himmelska friden: Om åtta år ska Hongkong lämnas över till Kina. Det är något många ser på med oro i blicken. Hur ska livet bli under den kommunistiska diktaturens kalla hand? Men Kina håller på att förändras. Mou är död, och landet öppnar upp sig och sin ekonomi. Det är nu en plats där folk kan bli rika, som Hongkong. Och när demonstranter börjar samlas på Himmelska fridens torg i Bakging och kräva demokratiska reformer, då tänds en glimt av hopp i många hongkongares ögon.

Den siste guvernören: Nu är de sista åren komna; det är snart dags att lämna över kolonin. Storbritannien skickar sin siste guvernör Chris Patten för att guida kolonin till Kinas väntande famn. Hongkong har aldrig varit demokratiskt. Det har varken den brittiska kolonialmakten eller Kina varit välvilligt inställda till. Men Patten är en politiker, inte en diplomat. Han är fast besluten att göra allt han kan för Hongkongs folk innan han skeppas därifrån, och han är inte rädd att göra sig fiender i Bakging.

Hongkong brinner: Ett hiskeligt brott begås av en Toiwaanes i Hongkong, en händelse som kommer att skaka om hela kolonin, inte bara för dess brutalitet, utan också på grund av det lagförslag som läggs fram som en konsekvens. När stadens frihet och autonomi från Kina hotas, då reser sig folket. Och de är arga.

HONGKONG 1974

Det här scenariot cirkulerar inte kring några specifika historiska händelser. Istället fokuserar det helt och hållet på rollpersonerna, deras liv och relationer. Det betyder att det är upp till er som spelare att driva berättelsen. Skapa rollpersoner som vanligt, med bakgrunder, Önskningar och Rädslor. Se till att det finns tillräckligt med drivkraft i era Önskningar och Rädslor, att rollpersonerna har saker att kämpa för, att de har mål. Medan ett scenario med externa händelser kan hjälpa er med ständigt nya händelser är detta scenario helt upp till er själva att driva framåt. Bygg in konflikter och frustrationer och låt dem blomma ut i kännbara konsekvenser för rollpersonerna.

DEN HIMMELSKA FRIDEN

PROLOG

Det är sent 80-tal och Kina är inte längre vad det en gång var. Mou Djaakdung är död, kulturrevolutionen är över, och den nya devisen är ”Alla ska bli rika, men vissa måste få bli rika först”. Dang Siu-ping är vid rodret sedan 1977, och reformerna avlöser varandra. Kina öppnar upp sig, privat företagsamhet tillåts, landsbygden avkollektiviseras, och den svält, fattigdom och kaos som härskat sedan kommunistpartiets maktövertagande börjar avta. Ironiskt, då Dang Siu-ping i Anti-höger-kampanjen efter De hundra blommornas kampanj på 50-talet var så blodtörstig i sina avrättningar av kapitalister och folk som ville mjuka upp socialismen i Kina att Mou blev tvungen att be honom lägga band på sig. Men tiderna har förändrats. Kina har förändrats.

De flesta i världen ser nu på Kina med hopp i blicken, och dess innevånare ser på framtiden med liknande hopp. Nå, inte alla, såklart. Bland partiledningen finns det många som ser med fasa på hur socialismen urholkas och kapitalismen smyger sig in. De flesta i ledningen var med om att göra revolution, de kämpade för marxism-leninismen och proletariatets ägande av produktionsmedlen. Men den nye ledaren sitter säkert, och ingen öppen kritik vågar föras. I Sovjetunionen är Gorbatjov i full fart med att öppna upp i samma takt.

Förändringen är inte helt smärtfri: 1988 beslutar partiledningen att påbörja en övergång till marknadspriser, vilket triggar en våg av inköp och lagring hos medborgare som fruktar kommande prisökningar, vilket blir en självuppfyllande profetia. I Bakging uppskattas inflationen till runt 30 % det året. Dessutom blir statliga företag plötsligt konkurrensutsatta, vilket hotar mängder med jobb.

I Hongkong har ekonomin tagit enorma språng framåt, och går som en förtrupp mot vad många antar är Kinas framtid. Staden är ett föredöme med en lysande ekonomi. Många är dock oroliga över det avtal som slöts mellan Kina och Storbritannien 1984. Enligt detta avtal ska, när avtalstiden för det Förenade kungadömets hyra av de Nya territorierna löper ut 1997, hela kronkolonin överlämnas till Kina. För att försvara Hongkongs frihet och rättigheter så ingår i avtalet ett löfte från Folkrepubliken Kina att låta Hongkong behålla sitt självstyre och alla sina civila rättigheter, såsom yttrandefrihet, i 50 år, det vill säga fram till 2047. Med denna säkerhet, och med Kinas gradvisa liberalisering, kan man se ljust på framtiden i Hongkong.

Obligatorisk scen:

- En rik magnat från Kina.
- En kommunist muttrar över hur Kina har tappat sin själ.

- Någon ska flytta till Kina då företaget öppnat ett nytt kontor i Seunghoi.
- Någons släkt från Kanton kommer på besök i Hongkong och förundras över hur rent och rikt det är.
- Någon som var med i kulturrevolutionen berättar för Hongkong-ungdomar hur det var på den tiden.
- En nyligen anländ fastlandskines och en infödd hongkongbo förälskar sig.

Första kapitlet börjar 15 april 1989.

KAPITEL 1

胡耀邦 Wu Yiu-bong är en man med ett stormigt politiskt förflutet, liksom många i Kommunistpartiets ledning. Under kulturrevolutionen blev han föremål för en av Mous utrensningar, därefter återinsatt, och sedan utrensad igen. Under Dang Siu-pings nya ledarskap fick han som generalsekreterare ansvar för många av de politiska och ekonomiska reformer som leder Kina mot en ny era. Som sådan skaffade han sig många ovänner bland de konservativa strömningarna i ledningen, men bland folket, och speciellt studenter och unga, blev han mycket populär.

1986, för tre år sedan, drog en våg av protester genom landet, inspirerade av tal som hölls av astrofysikern 方勵之 Fong Lai-dji, och som spreds som inspelningar på kasettband. Dåvarande generalsekreterare Wu Yiu-bong anklagades av de mer konservativa strömningarna inom partiet för att vara för vek mot demonstranterna, och han avsattes 16 januari 1987. Proteströrelsen bekämpades och punkterades till slut.

Nu är Wu Yiu-bong död. Det är den 15 april 1989, och stora delar av folket sörjer. På Himmelska fridens torg i Bakging samlas människor nästan så fort nyheten sprids, och en spontan minnesplats för Wu börjar formas, där människor lägger blommor och betygar sin vördnad. På universitet över hela Kina sätter studenter upp affischer som berömmer hans politiska arv och hedrar hans minne. Det dröjer inte länge innan dessa affischer börjar ta upp många av slagorden från proteströrelsen 1986, och propagera för demokrati och liberalisering i Kina.

17 april, två dagar efter Wus död, väver studenter från Kinas universitet för politik och juridik en stor krans som i en ceremoni bärs till Folkets stora sal, i närheten av Himmelska fridens torg. Uppslutningen blir större än väntat, och hundratals människor samlas och lyssnar till tal om Wu och om demokrati och liberalisering. Efteråt ansluter de sig till den folksamling som börjat skapas på Himmelska fridens torg, där vidare protesttal hålls, och en lista på krav om pressfrihet, om ett slut på demonstrationsförbud, om ett erkännande från ledningen att Wu Yiu-bongs syn på demokrati var korrekt, och annat. Folksamlingen på torget är kvar hela natten, och på morgonen den 18 april är de fortfarande där, och visar inga tecken på att skingras eller minska.

Obligatorisk scen:

- Ett spontant minnesaltare till Wu Yiu-bong. Några har lagt dit blommor.
- Någon följer det hela på tv med spänt intresse.
- Ett kassettband med föreläsningar om demokrati av astrofysikern Fong Lai-dji.
- En grupp människor i Hongkong bildar en studiecirkel för att tala om möjligheterna till demokrati i Kina och hur Hongkong kan vara behjälpligt.
- Två personer grälar om huruvida Kinas brutala behandling av oliktänkande till hör det förflutna eller bara döljs under ytan.
- En släkting till Wu Yiu-bong, bosatt i Hongkong.

Nästa kapitel börjar 22 april (fyra dagar senare).

KAPITEL 2

Den 22 april är det Wu Yiu-bongs begravning. Två dagar innan har torget börjat skingras, och polisen skingrar de som är kvar. Men i detta försök att göra slut på rörelsen blåser polisen ovetandes nytt liv i den, då berättelser om polisbrutalitet i skingrandet sprider sig och många som tidigare inte engagerat sig i frågan ställer sig nu på demonstranternas sida.

Kvällen innan begravningen marscherar 100 000 studenter mot Himmelska fridens torg, trots att staden sagt att torget kommer att vara stängt under begravningen. Själva ceremonin hålls dagen därpå i Folkets stora sal och endast partiledningen är närvarande. Den är skyndsam, endast 40 minuter, men känslorna svallar ute på torget. Generalsekreterare 趙紫陽 Djiu Dji-yeung håller tal. Studenter på torget ska ta sig igenom polisbarrikaden. Fyra studenter släpps igenom, och de knäböjer på trappstegen till Folkets stora sal och ber om att få träffa premiärminister 李鵬 Lei Paang. Men ingen kommer ut för att träffa dem.

Sent på kvällen den 22 april bryter kravaller ut i flera kinesiska städer. Demonstranter förstör bilar och plundrar affärer. Över 350 personer arresteras.

26 april publiceras en artikel i Folkets dagblad som kraftigt kritiserar demonstrationerna med språk som påminner många om kulturrevolutionens dagar. Den väcker än mer ilska hos studenterna och de som yrkar för ett kullkastande av regimen växer i styrka inom proteströrelsen. Dagen efter marscherar 50-100 000 studenter från alla Bakgings universitet mot Himmelska fridens torg, bryter igenom polisbarrikaderna och ockuperar torget. Deras styrka och framgång skrämmer regeringen, som börjar öppna för dialog med rörelsens ledare. Generalsekreterare Djiu Dji-yeung återvänder 30 april från en resa i Nordkorea. Han är betydligt mer sympatiskt inställd än Lei Paang, som tagit kommandot i hans frånfälle. Saker och ting verkar lugna ned sig, och en dialog påbörjas. Vissa säger att det hela är över nu.

Obligatorisk scen:

- En mindre protestmarsch i Hongkong visar stöd för demonstranterna.
- Ett bittert gräl mellan familjemedlemmar som står på olika sida i frågan.
- Ett litet minnesaltare till Wu Yiu-bong i Hongkong blir under natten vandaliserat.
- En föreläsning om demokrati hålls på Hongkongs kinesiska universitet.
- Någon hånskrattar åt de protesterande ungdomarna och kallar dem för ”naiva idioter”.
- Någon eller några besvikna Hongkong-ungdomar pratar om hur mjäkiga studenterna i Kina är som bara verkar ge upp kampen, istället för att slåss för demokratin.

Nästa kapitel börjar i början av maj.

KAPITEL 3

I början av maj är det relativt lugnt. Många tröttnar, en del säger att det hela är över. Rörelsen tappar fart när man behöver välja representanter som ska förhandla med regeringen, och Djiu Dji-yeungs återkomst med en mjukare approach gjuter olja på vågorna. Men en falang menar att regeringens samtal bara är en strategi för att desarmera protesterna, och försöker få fart i rörelsen igen. De annonserar en hungerstrejk som ska börja 13 maj, endast två dagar innan självaste Michail Gorbatjov ska anlända på ett statsbesök från Sovjetunionen.

Hungerstrejken sätter press på regeringen, som inte vill bli utskämd inför statsbesöket, och vinner sympati från befolkningen. Runt 300 000 människor är nu samlade på torget, och liknande samlingar dyker upp i större städer i hela landet. Återigen försöker Djiu Dji-yeung med sitt mjukare anslag förhandla med rörelsens ledare, men skilda åsikter bland studenterna leder till kaos bland demonstranterna. Mötet med Gorbatjov, det första på 30 år och som ska normalisera relationerna mellan länderna, hålls i Folkets stora sal med demonstrationerna som bakgrund. Kina tappar ansiktet och detta får många i regeringen att gå över till den mer konfrontatoriska sidan, och Djius falang som förespråkar dialog tappar mark.

17-18 maj organiseras en massiv protestmarsch där runt en miljon människor deltar. Inte bara studenter, utan soldater, poliser och partimedlemmar syns bland demonstranterna. Efter att Gorbatjov lämnat landet har många internationella journalister stannat kvar och de massiva proteströrelserna är nu stora nyheter. Världens ögon är riktade mot Himmelska fridens torg, och flera västerländska regeringar, oroade över hur Kinas regering ska hantera situationen, gör kungörelser som ber Kina att idka behärskning.

Obligatorisk scen:

- En utländsk journalist intervjuar en rollperson för att fråga om hens åsikter i frågan.
- En större protestmarsch i Hongkong organiseras, som stöd för studenterna i Kina.
- Ett slagsmål utbryter mellan familjemedlemmar som står på olika sidor i frågan.
- Någon är fly förbannad över att landet förödmjukats inför Sovjet och inför världen.
- Någon reser till Bakging för att delta i hungerstrejken.
- En bokhandel som säljer böcker om kommunistpartiet och prodemokratisk litteratur vandaliseras.

Nästa kapitel börjar 19 maj.

KAPITEL 4

På morgonen den 19 maj går Djiu Dji-yeung till torget och håller tal för studenterna, som är på sjunde dagen i sin hungerstrejk. Han är känslosam, han försöker övertyga dem att sluta svälta sig. De är unga och ska leda landet. ”Vi är redan gamla,” säger han, ”vi spelar inte längre någon roll”. Detta blir hans sista offentliga tal.

Dagen därpå utlyser regeringen krigslagar. 30 divisioner mobiliseras, från hela landet. Kanton ställer in civil flygfart för att planen behövs för att transportera trupper till huvudstaden. Men truppernas intåg i staden blockeras av demonstrationer, vilket får regeringen att beordra dem att vänta utanför. Bakging är under belägring.

På torget blir demonstrationen alltmer oordnad, och olika grupperingar kämpar om makten och mikrofonen. Den som för tillfället har högtalarna är rörelsens ledare. Hygienen bland de samlade massorna börjar bli ett problem.

Nu börjar det även röra på sig ordentligt i Hongkong. Den 21 maj trotsar 50 000 människor en tyfon för att gå ut i den första massprotesten till stöd för den kinesiska demokratirörelsen. Genom ösregn och stormvindar marscherar de till vad som i praktiken fungerar som Kinas ambassad i Hongkong: Nyhetsagenturen 新華 San-wa i området Paau ma dei, nära hästkapplöpningsbanan. De sitter på den dyvåta marken utanför, och fäller ihop sina paraplyn för att alla ska se demonstranterna. Men kolonins och Storbritanniens regering är fortsatt tysta.

27 maj hålls en konsert i Hongkong: 民主歌聲獻中華, *En konsert för demokrati i Kina*. Över 300 000 människor samlas på hästkapplöpningsbanan i Paau ma dei och hör många av Hongkongs största stjärnor sjunga för att stödja studen-

terna i Bakging. Ikoner som Teresa Teng och Anita Mui, Sandy Lam, Paula Tsui, Jackie Chan, Liza Wang, Grasshopper, Citybeat och dussintals andra uppträder, och de som inte kan uppträda, som Andy Lau, Chow Yun-fat och Maggie Cheung, sänder meddelanden på storbildsskärmen. Det känns som om hela stadens kulturella elit stämmer upp för demokrati och mänskliga rättigheter. Dagen efter marscherar en och en halv miljon människor genom Hongkong-ön. Det är en fjärdedel av kolonins hela befolkning, och den största folkrörelse staden någonsin skådat. I kinesiska kvarter över hela världen samlas människor med plakat.

Obligatorisk scen:

I det här kapitlet måste någon scen utspela sig på konserten och någon scen utspela sig under marschen.

Nästa kapitel börjar den 2 juni.

KAPITEL 5

Den 2 juni står det i tidningarna att trupper har positionerats runtom i staden. Statliga tidningar skriver att studenterna måste lämna torget nu. Demonstranterna är oorganiserade; vissa är trötta och vill ge upp, medan andra deklarerar en andra hungerstrejk för att gjuta ny kraft i rörelsen. Man börjar sätta upp vägspärrar för att hindra soldaterna, och stoppar bussar med civilklädda soldater och anfaller dem. Andra bilar fyllda med vapen påträffas och stoppas, och gevär och bajonetter hålls upp inför massorna för att visa upp regeringens brutala planer. Våldsamheter bryter ut mellan polis och demonstranter. Polisen försöker skingra dem med tårgas, men jagas bort av studenter som kastar sten.

På kvällen den 3 juni kommer direkta konflikter med armén, som rör sig uppför Cheung-on-gaai, en gata som leder upp mot Himmelska fridens torg. De stöter på barrikader och stenkastning, och försöker först skingra dem med tårgas och gummikulor. När detta inte fungerar går de till slut, klockan 22:30, över till att öppna eld med skarp ammunition. De bryter igenom, stöter på ännu en barrikad, och även där används skarpa vapen. Soldater skjuter till och med mot husväggar runtomkring, och människor på balkonger och i fönster blir träffade. Men demonstranterna slår tillbaka, och militärfordon förstörs och soldater dödas.

På morgonen den 4 juni anländer soldater till torget. En militärpolisjeep stoppas med molotovcocktails och attackeras. Ett varningsmeddelande från regimen sänds över högtalare och varnar studenterna för att vara kvar på torget. Deras säkerhet kan inte garanteras om de stannar. De flesta ger sig av, men några tusen vägrar att ge sig och stannar på torget. Efter mycket diskussioner och förhandlingar kommer man till slut överens om att lämna torget och ges en utväg av militären. Utrymningen av torget sker till större delen utan våldsamheter, men en grupp av civila som försöker ta sig in på torget från andra hållet,

många av dem föräldrar till studenterna som protesterat, blir bortjagade med skarp ammunition som skjuts in i folkmassan.

Den 5 juni är det till stor del över. Armén tar kontrollen över gatorna. Protesterna är borta, skingrade av militärens kulor, medan hela världen såg på. Kina kommer aldrig att bli sig likt igen. I Hongkong visas nyheterna på TV och hela kolonin ser på i fasa. Detta är det land de ska bli en del av. Detta är den regering som kommer att ta över kolonin om mindre än ett årtionde. Deras blivande herrar har visat sitt brutala ansikte.

Dagen efter är en miljon hongkongbor ute på gatorna, återigen marscherar de till Paau ma dei, nu i sorg och fasa. Martin Lee Chu-ming, medlem av det lagstiftande rådet i Hongkong och organisatör av protesterna, bränner symboliskt sitt utkast av den ännu icke ratificerade grundlagen i Hongkong. Den sino-brittiska deklarationen, som utgör Kinas löfte om att respektera Hongkongs frioch rättigheter, ses i det bleka morgonljuset mest som ett cyniskt skämt.

Obligatorisk scen:

Det här kapitlet består av scener där samtliga rollpersoner på morgonen den 4 juni ser nyheterna om massakern på tv. Vissa kanske tillsammans, andra ensamma. Spela ut reaktioner och eventuella samtal. Gå sidan vidare till epilogen.

EPILOG

Efter massakern på Himmelska fridens torg i Bakging ligger ett töcken över hela Hongkong. Stora protestdemonstrationer hålls i både Hongkong och Macao, men det hela känns för många overkligt. Vetskapen om att det är denna regim man ska lämnas över till om åtta år hänger som ett svart moln över staden. Många känner en känsla av maktlöshet, av att stå vid sidan av och se på.

Många som har möjligheten börjar planera att emigrera. Företag som hjälper till med allt pappersarbete för människor att emigrera till Storbritannien, till Förenta staterna, till Australien eller till Europa ploppar upp som svampar ur marken, och deras reklamaffischer tapetserar gatorna. Regeringen organiserar kampanjer som försöker övertala människor att stanna. ”Om ni åker, vem ska ta hand om Hongkong?” frågar man. Men det är naturligtvis framförallt de rika som har möjlighet att fly staden.

Andra tar itu med mer praktiska saker. Många av de studenter som var involverade i protesterna är nu efterlysta av den kinesiska staten, och en operation sätter igång, kallad 黃雀行動 Wong-djeuk hang-dung, ”Operation gul fågel”, där lokala politiker och kändisar tillsammans med smugglare involverade med triaderna i ett bisarrt äktenskap samarbetar för att smuggla ut dem ur Kina och in till Hongkong, och sedan vidare ut i världen, eftersom Storbritannien inte vill stöta sig med Kina genom att hysa dissidenter i kolonin.

Varje år den 4:e juni hädanefter organiseras en samling i Victoria-parken, med levande ljus, för att hedra offren. Museum skapas, statyer sätts upp, och medan regeringen i Kina gör allt de kan för att tysta ned incidenten och radera den från landets kollektiva minne, blir Hongkong platsen som inte glömmer. Hongkongborna tar det som ett heligt uppdrag: Att vara Kinas minne, att aldrig glömma det som skedde. Här kan sanningen bevaras, medan den i Kina spacklas över med pengar och förtryck.

DEN SISTE GUVERNÖREN

PROLOG

Hongkong 1992.

Nittiotalets Hongkong är en lysande stjärna i Asien. De har de största affärspamparna, de mest välutbildade och nitiska tjänstemännen, den högsta levnadsstandarden, den största hamnen, de maffigaste skyskraporna, de flesta lyxbutikerna, de dyraste lägenheterna, de lägsta skatterna, den effektivaste administrationen och den minst korrupta polisstyrkan. Under brittiskt kolonialvälde och dess minimalistiska reglering har ”den friaste platsen i världen” vuxit till Asiens självklara finanscentrum. Det enda den saknar för att kunna kallas en modern civiliserad metropol är demokrati. Staden styrs fortfarande av en från London utsedd guvernör, och är till syvende och sist inte mer än en koloni. Den enda kolonin av betydelse som Storbritannien har kvar.

Under dess storhetstid sades det att solen aldrig går ned över det brittiska imperiet, men på nittiotalet verkar det som att dess solnedgång till slut har kommit, ironiskt nog i fjärran östern. De har några mindre öar kvar, och de har Gibraltar, men folket som tog land ifrån människor över hela världen har tvingats lämna tillbaka det bit för bit. 30 juni 1997, om fem år, är det dags att lämna tillbaka Hongkong till Kina, om än ett annat Kina än det de tog området från. Många är de hongkongare som med stolthet i blicken tackar farväl av sina översittare och välkomnar stadens överlämning till moderlandet. Andra ser med rädsla på förändringen, och menar att medan britternas rasistiska kolonialism har mjuknat med tiden ska staden nu lämnas över till en brutal auktoritär regim som är en våldsam motståndare till folkstyre. I Kina har all diskussion om massakern på Himmelska fridens torg grundligt tystats, men i Hongkong är den i färskt minne.

Men Kina har lovat: ingen förändring på 50 år, och britterna har nyligen tillsatt en ny guvernör, Chris Patten, som ska leda staden genom övergången. Den 9 juli 1992 landar Hongkongs siste guvernör på Kai Tak-flygplatsen i Hongkong och möts av en hord journalister. På hans axlar vilar mycket av stadens sex miljoner innevånares öden.

Redan den andra dagen i Hongkong försöker han visa sig folklig. Han klär sig inte som sina föregångare i vit kolonialuniform utan i grå politikerkostym, och han går runt i Mong Kok, på gatorna, för att skaka hand och kyssa spädbarn, likt en amerikansk politiker. Den nye guvernören vill visa att han inte är ännu en kolonialdirigent som styr frånkopplad från det verkliga Hongkong, utan att han, även om han inte är folkligt vald, vill vara folkligt stödd. Han är annorlun-

da, vill han visa, och varken Hongkongs elit eller Bakgings partipampar är särskilt förtjusta i det.

Obligatorisk scen:

- Guvernören besöker någons arbetsplats.
- *Laatsau santaam* (辣手神探, ”Hard boiled”), John Woos nya film om poliser och triader, med Chow Yun-fat och Tony Leung, har premiär
- Den årliga vakan för offren i massakern på Himmelska fridens torg sker i Victoria-parken
- En utställning av en lokal konstnär kritiserar kolonins brist på demokrati
- En klädfabrik som verkat i staden sedan 60-talet stänger ned då produktionen ska flyttas till fastlandet.

Första kapitlet börjar i oktober 1992.

KAPITEL 1

7 oktober 1992 ska Chris Patten tala till det legislativa rådet om sina förslag om demokratisering. Hela staden är på helspänn och tidningarna är fulla av teorier om vad som ska hända. Hans tal är långt och inte särskilt underhållande. Det är fullt av förslag för nya investeringar och regeringsarbete. Men det är också sakligt och obevekligt. Chris Patten är här för att göra vad han kan för demokratin, säger han. Och i opposition till den lokala folkvisdomen lyfter han fram demokratin som en förutsättning för ekonomisk framgång.

Sedan presenterar han sin plan för de demokratiska förändringar han ämnar försöka genomföra. Den Sino-brittiska deklarationen och Hongkongs grundlag sätter stora begränsningar för vad som kan göras, och Pattens förslag ligger långt ifrån att skapa ett sant folkstyre i staden. Men överallt där han hittat otydligheter och vaga formuleringar har han försökt att trycka in små demokratiska reformer som ska linjera Hongkongs system med folkviljan så långt som möjligt. Det är inte en övergång till full demokrati, men om förslaget går igenom kommer nästa val i Hongkong bli långt mer demokratiskt än något kolonin tidigare upplevt.

Inget i hans förslag bryter mot de skriftliga överenskommelserna, men de bryter den oskrivna och uppenbara koloniala regeln: Att oavsett vilka ”demokratiska” reformer som införs så får man inte ge folket en sådan makt att de kan ställa till med problem för det koloniala styret. Britterna har alltid regerat på det sättet, och Bakging förväntar sig att de ska ta över dessa tyglar.

Löpsedlarna morgonen efter har stora bokstäver. Vissa hyllar den nye guvernören och säger att alla illusioner om att Patten kommit för att iscensätta ett skådespel av demokrati för att döva britternas samvete nu är bortblåsta. Andra säger med rätta att Bakging kommer att bli rasande, och menar cyniskt att det

är meningslöst, eftersom alla demokratiska förslag, om de implementeras, kommer att rivas upp av Kina när de tar över, då de står i strid mot den gemensamma överenskommelsen. Men utan en tydlig linje från Kina kan den Bakging-trogna pressen bara leverera vag och generell kritik. Undersökningar utförda av en stor tv-kanal säger att 70 procent stöder guvernörens plan, och att nästan 50 procent av kolonin tycker att han ska gå vidare med sina reformer även om Kina protesterar. Och den brittiska pressen är översvallande positiv.

Förenade demokraterna, det mest uttalat prodemokratiska partiet i staden, är kluvna. De har tidigare hållit en fientlig linje mot såväl britterna som kineserna, båda lika goda kålsupare som undertryckt demokratin i staden. Nu, i sista minuten, vill britterna göra rätt för sig? Partiet håller kvar sin tidigare linje om trettio folkvalda platser i församlingen, vilket inte finns med i Pattens förslag, men de vet att det är orealistiskt, och tonar ned sin bitska retorik gentemot britterna.

Obligatorisk scen:

- Ett gräl mellan vänner eller familjemedlemmar om guvernörens nya policy.
- En gatukampanj för partiet Förenade demokraterna.
- En brittisk diplomat talar illa om Patten bakom hans rygg.
- En journalist intervjuar folk om deras tankar om den nya guvernören.
- Ett hemligt telegram mellan brittiska diplomater och Pekingregimen.
- En reklamkampanj för ett företag som hjälper hongkongbor att ansöka om brittiska pass.

Nästa kapitel börjar 19 oktober.

KAPITEL 2

19 oktober, 12 dagar efter hans tal till det legislativa rådet, ska Patten göra sin första resa till Bakging, för att träffa 魯平 Lou Ping, chef för Ämbetsverket för Hongkong- och Macaofrågor. Han är redo att bli utskälld, men inte riktigt redo för vad som komma skall. Patten har inte blivit informerad om ett antal telegram innehållande ”överenskommelser” som gått mellan brittiska och kinesiska diplomater, och kineserna anser att hans plan bryter mot dessa överenskommelser. Bakging är rasande, och de diplomatiska relationerna mellan Kina och Storbritannien är nära att bryta samman. Den kinesiska sidan påbörjar en smutskastningskampanj där de anklagar den nya guvernören för att trampa på överenskomna avtal, att sätta Hongkongs framtid i fara och att föra ”mikrofondiplomati” istället för att diskutera i samförstånd. Patten och Storbritannien har valt konflikt framför samarbete, säger man, och de som kommer att drabbas av det är Hongkongs befolkning. Patten kallas av offentliga talespersoner

för en clown, en fulspelare, en tangodansare, en orm och en lönnmördare. Lou Ping själv kallar guvernören för en ”alla tiders kriminell”.

Den Kinatrogna pressen i Hongkong repeterar slagorden, och även om stödet för Patten själv verkar hålla så sjunker stödet för hans reformer bland befolkningen. Opinionsundersökningar visar att 48 procent, upp från 19 procent innan resan, anser att han ska slopa reformen, och Hang Seng, Hongkongs börsindex, börjar dala. Kina har tagit ledningen i propagandakriget och Hongkongs befolkning känner osäkerheten komma krypande. I finansmaktens korridorer i Hongkong börjar man höra viskningen ”Patten måste bort”. ”Ska vi riskera vår ekonomiska framtid för en minimal ökning i demokrati?” frågas det offentligt. Flertalet affärsmän utpressas av Kina: Om de inte uttalar sig kritiskt om Patten så kommer de att få svårt att göra affärer i Kina, och i Hongkong i framtiden.

30 november 1992 annonserar Kina att alla kontrakt och överenskommelser som gjorts av Hongkongs regering och inte godkänts av Bakging kommer att vara ogiltiga efter 30 juni 1997. Alla företag som sysslar med infrastruktur, telekom, media, fastigheter och liknande, som är beroende av långsiktiga avtal med regeringen, blir genast oroliga. Hang Seng-indexet faller 20 % på fem dagar.

Flertalet viktiga personligheter på den brittiska sidan, sinologer och diplomater, medlemmar av Hongkongs brittiska gemenskap, uttalar sig offentligt negativt om Pattens politik, inte minst för att den genom sitt blotta innehåll anklagar hans föregångare för en ryggradslös politik som böjt sig för Kinas alla krav. Lee Kwan Yew, Singapores auktoritäre ledare som byggt stadsstaten till en finansiell stormakt och Hongkongs största rival, uttalar på ett besök på Hongkongs universitet stark kritik mot guvernören. ”Jag har aldrig trott att demokrati ger framsteg,” säger han.

Men det finns två viktiga stöttepelare som inte sviker Patten. Den ena är utrikesministern i London, och med honom premiärministern, och den andra är opinionen, som efter att ha dalat lite åter har klättrat upp till ett solitt om än inte enhälligt folkligt stöd.

Obligatorisk scen:

- ⚀ Ett bråk med en brittisk poliskonstapel. ”Om fem år är ni härifrån!”.
- ⚁ En investerare förlorar mängder av pengar på grund av börsfallet.
- ⚂ Någon med tillgångar i Kina får påtryckningar från Folkrepubliken om att uttala sig kritiskt mot Patten för att inte få problem.
- ⚃ Ett mindre etablissemang sätter upp plakat i lokalerna. ”Vi stöttar Patten för demokrati i Hongkong”.
- ⚄ En känd skådespelare som blivit framgångsrik i Kina uttalar sig negativt om Patten.
- ⚅ Ett företag tillkännager neddragningar på grund av det osäkra ekonomiska läget.

Nästa kapitel börjar 13 februari.

KAPITEL 3

Den 13 februari 1993 ska guvernörens stora förslag presenteras i den lagstiftande församlingen. Men det blir uppskjutet, utan kommentar. Och sedan igen, och igen. Alla undrar vad det är som pågår, om Patten till slut fått kalla fötter, men till slut kommer det fram att Bakging har visat sig villiga att diskutera, men helst i hemlighet.

Martin Lee Chu-ming och de Förenade demokraterna blir kallsvettiga. Skulle Patten till slut vika sig i sista stund och ge efter för Kinas krav? Skulle förslaget nu ändras efter Bakgings anvisningar? Förhandlingarna ska komma att dra ut på tiden, och under den tiden tar en annan fråga över den mediala uppmärksamheten i kolonin.

I februari 1993 inför Kina en ny lag som kriminaliserar handlingar som är ett hot mot nationens säkerhet, med såpass breda formuleringar att mer eller mindre all form av kritik mot partiet kan ses som kriminell. 7 oktober 1993 arresteras 席揚 Djik Yeung, en journalist som arbetar för Hongkongbaserade tidningen Ming Pao. Efter elva dagar i fångenskap ”erkänner” han att han spionerat på nationella finansiella hemligheter. Hongkongs journalist-samfund påpekar att det alls inte är tydligt hur Kinas säkerhet riskerats genom den aktuella informationen. Om det inte varit tydligt tidigare hur hotad yttrandefriheten i Hongkong kommer att vara efter 1997 så är det det nu.

Ming Pao själva framför ursäkter till de kinesiska auktoriteterna och Ming Pao-gruppens ordförande förklarar, utan att ha varit i kontakt med Djik Yeung, att han har anledning att tro att journalisten var skyldig.

Under hösten 1993 är guvernör Patten inbjuden till Världspressfrihetskonferensen i Hongkong och håller ett eldigt tal till försvar för pressfriheten och uppmanar alla journalister i staden att stå upp för Hongkongs värden om ett fritt och öppet samhälle.

Självcensuren (termen som många utövare själva använder är ”självdisciplin”) börjar snart göra sig märkbar, om den inte varit det tidigare. Redaktörer som vägrar att publicera artiklar på oklara grunder. Journalister som inte vågar skriva av rädsla för repressalier. Att Bakging använder taktiker som att låta kinesiska investerare köpa andelar i kritiska mediaföretag för att påverka deras inriktning, eller erbjuda lukrativa annonskontrakt i utbyte mot vissa motkrav, samt den hägrande kinesiska marknaden som alla tidningar på den mättade Hongkongmarknaden drömmer om, gör inte saken bättre. Samt att kommunistpartiet har skickat lojala medlemmar till att bli anställda av Hongkongbaserade tidningar, vissa med explicita instruktioner att utöva inflytande på sina kollegor.

4:e juni publicerar Ming Pao, trots debaclet med Djik Yeung fortfarande en av de mer oberoende tidningarna i Hongkong, två internnotiser från statsägda Kinesiska bankens Hongkong- och Macaokontor. De instruerar samtliga orga-

nisationer under bankens kontroll att inte annonsera i åtta specifika tidningar, däribland Ming Pao själva, som alla har gemensamt att de inte velat följa Bakgings linje.

TVB, den största tv-kanalen i Hongkong, köper rättigheterna till två dokumentärer om Mou Djaak-dung och kinesiska arbetsläger, men sänder dem inte. Kritiker menar att de endast köpt rättigheterna för att på så sätt kan ingen annan sända dem. Samtidigt vet många tidningar att det inte är bra för försäljningen inom Hongkong att verka alltför prokinesisk, och det är få som är öppet kritiska till demokratisk reform. Redaktörerna har en svår balansgång att vandra.

Obligatorisk scen:

- En tidning ändrar radikalt från prodemokratisk till prokinesisk inriktning, utan synbar anledning.
- Någon i tidningsbranschen drabbas av uppsägning och hamnar i ekonomiskt trångmål.
- En protestaktion för pressfriheten.
- En flaska risbrännvin som delas i en övergiven lokal.
- En demonstration framför en utställning om kulturrevolutionen, i syfte att få den nedlagd.
- En bokhandlare pressas att plocka bort en viss bok ur sitt sortiment.

Nästa kapitel börjar under slutet av 1993.

KAPITEL 4

Diskussionerna mellan Kina och Hongkong om Pattens lagförslag pågår under hela sommaren och hösten, men den 6 december annonseras formellt att förhandlingarna har kollapsat. 17 december annonserar en talesperson för det kinesiska utrikesministeriet att inga lagar som införts utan Kinas medgivande kommer att överleva 1997, och att handelsrelationerna mellan länderna kommer att påverkas. De annonserar också strax innan nyår att alla medlemmar av det legislativa rådet kommer att förlora sina poster den första juli 1997. Även anställda i administrationen kan inte räkna med att få behålla sina jobb. Till och med guvernörens egen personal börjar nu tvivla på honom.

Patten tillkännager att den första versionen av hans reformer, utan eftergifter till Kina, kommer att läggas ut för omröstning. Bakgings reaktion är förutsägbar. South China Morning Post leder med rubriken ”BOTTEN ÄR NÅDD”.

Patten är kritiserad från alla håll. De flesta i London tycker att han rör upp problem med Kina. Hongkongs elit anklagar honom för signalpolitik och säger att han ändå kommer att åka hem till England 1997 och inte behöver lida konsekvenserna av att uppröra Kina. Till och med demokraterna är upprörda mot

honom, då han signalerar alltför tydligt att lagförslaget kan ändras av lagrådet, vilket upplevs som att han egentligen inte står bakom det. Kolonin är full av konspirationsteorier om att han har ett hemligt avtal med Bakging.

Åminnelseceremonin för massakern på Himmelska fridens torg i Victoria Park den fjärde juni samlar över 30 000 människor, trots regnet, och håller upp tända ljus skyddade av rispapper mot dropparna som hotar att släcka dem. Två kinesiska dissidenter boende i USA som vill delta nekas visum av guvernören för att inte uppröra Kina, vilket väcker stor kritik.

Inför omröstningen är det in i det sista oklart huruvida Pattens förslag kommer att gå igenom. Han har många allierade och många fiender, och några få personer som ännu inte bestämt sig håller stadens framtid i sina händer. Patten har nu satsat all sin trovärdighet på lagförslaget, och om det inte går igenom är hans guvernörskap i princip dödsdömt.

Obligatorisk scen:

- Människor följer debatten i lagstiftande rådet på tv.
- Någon med kontakt med en rådsmedlem pressas att utöva påverkan.
- Åminnelseceremonin för massakern på Himmelska fridens torg, i regnet och mörkret.
- Ett besök på Saan ding, utkiksplatsen på toppen av berget på Hongkongön, med utsikt över Victoria-hamnen och hela staden.
- Ett eldigt tal till förmån för Emily Laus förslag om riktig demokrati för Hongkong.
- Grafitti på någons dörr.

Nästa kapitel börjar i juni 1994.

KAPITEL 5

29 juni 1994 är det dags för röstning för de prokinesiska partiernas tillägg till lagförslaget, som skulle ändra hela dess innehåll om de går igenom. Hela tiotimmarsdebatten är tv-sänd och befolkningen tittar med andan i halsen. En uppskattning av de avgjorda rösterna ger 27-27, med sex oklara röster. Flertalet rådsmedlemmar är tydligt skrämda och under otrolig press, och .

Till slut, klockan 19:45, annonseras omröstning av de första tilläggen. 28 för, 29 mot. Guvernörens lagförslag har överlevt med en rösts marginal. Under kvällen röstas flertalet andra tillägg ned, och när det efter 17 timmars debatt är dags att rösta igenom själva lagförslaget, går det igenom med 32 röster mot 24.

Efter detta lagförslag kommer dock sett annat förslag lagt av rådsmedlem Emily Lau, det mest idealistiska, långt mer demokratiskt än Pattens, och ett otvetydigt brott mot den Sino-brittiska deklarationen. Endast full demokrati, med

alla 60 rådsposter folkvalda, är moraliskt försvarbart, argumenterar hon. Till allas förvåning är hennes förlag en hårsmån från att gå igenom, och faller även det på en enda röst.

Lagförslaget förändrar grundligt hur valen i Hongkong fungerar, och nu närmar sig det sista valet i Hongkongs brittiska historia. Det kommer att bli annorlunda. Inte fritt och fullt demokratiskt, men för första gången har Hongkongs folk på riktigt något att säga till om vem som ska styra deras stad, åtminstone fram till 1997.

Det är en underlig stämning i Hongkong när valet närmar sig. Det finns en uppsluppenhet; det första (mer eller mindre) demokratiska valet i kolonins historia. De första riktiga kandidaterna som fiskar röster. Det är inte en fullständig demokrati, och det är bara vissa platser på rådet som är folkvalda, och många av dem inom specifika yrkesgrupper, som de 2 000 jurister som röstar om sin representant i rådet, men det är ändå eggande.

Samtidigt är det också det sista valet innan Kina tar över om två år, och många i kolonin, inklusive flertalet kandidater, är pessimistiska om framtiden. Kinas tal om att i princip riva upp hela systemet efter överlämningen har gjort många deprimerade och uppgivna. Många är de som planerar att emigrera, eller redan har gjort det. Företag som hjälper människor med pappersarbetet för att flytta till en Chinatown i något europeiskt land, eller Kanada, Förenta staterna eller Australien, är många. Rika affärsmän talar gott om Kina offentligt, men håller sina brittiska pass i säkert förvar, och många är de som skaffar en lägenhet i London som en försäkring om de skulle behöva lämna Hongkong. Andra är genuint entusiastiska inför att vinka farväl till kolonialherren och äntligen få återförenas med fosterlandet. Och för många i den stora massan, som inte har möjligheten att emigrera, ruvar mest en avdomnad acceptans.

Men Hongkong går ovant in i valkampanjläge. Stånd sätts upp utanför tunnelbanestationer, kampanjarbetare i identiska t-tröjor delar ut flygblad, bussar med högtalare basunerar ut kandidaternas budskap. De flesta väljare är dock ganska obrydda, och inte ens stadens smockfyllda medielandskap verkar befatta sig så mycket med det hela, bortom att publicera sammanfattningar av partiprogrammen.

Söndag 17 september är det dags, och väljarna går till valurnorna i en ordnad och välorganiserad process, om än i skuggan av ett uttalande från Bakging kvällen innan om att hela valapparaten i vilket fall som helst ska demonteras efter 1997. Valdeltagandet är 35 %, lägre än vad guvernören hoppats på, men ändå jämförbart med de dryga 50 % som man kan se i ett amerikanskt presidentval. Speciellt med tanke på komplexiteten i Hongkongs val, samt att det är kolonins första riktiga, anses det vara ett gott resultat.

Obligatorisk scen:

- Frivilligarbetare i valorganisationen.
- Prokinesiska entusiaster sätter upp ett bås utanför tunnelbanan och försöker tala med förbipasserande.
- Prodemokrater sätter upp ett bås på en marknad i de Nya territorierna och försöker tala med förbipasserande.

- En debatt i en av de funktionella valkretsarna (jurister, lärare, industriarbetare, etc.).
- Rekrytering av valarbetare för vallokaler eller rösträkning.
- En entusiastisk svensk utrikeskorrespondent intervjuar människor om deras politiska tankar.

Epilogen påbörjas när valresultatet annonseras.

EPILOG

Efter valet transporteras lådorna till Internationella handelsmässan för räkning, och nu först börjar valfebern synas, med ett stort jippo där rösterna räknas bland massiv kamerabevakning. Journalister från hela världen är där för att bevittna Hongkongs första, och kanske sista, genuint fria val. Fyra lokala tv-kanaler livesänder resultaten allteftersom de uppdateras. Efter femton timmars räknande, långt in på natten, står resultatet klart. Martin Lees Förenade demokrater är det största partiet, men har ingen egen majoritet, utan kommer att behöva stöd från några av de många oberoende kandidaterna för att forma en majoritet i det lagstiftande rådet, även om de vann 12 av de 20 direktvalda posterna.

Trots detta blandade resultat tillkännager Bakging att valet varit orättvist och oresonabelt, att det inte reflekterade folkets vilja, och att den lagstiftande församlingen ska upplösas efter överlämningen.

Tiden efter valet och innan Kinas övertagande är en underlig tid. Å ena sidan har valet gått ordnat till, och många är stolta över vad man åstadkommit. Till och med många Bakgingtrogna (åtminstone de som blivit valda) tar det hela på allvar. Men flertalet strider fortsätter, om högsta domstolen, om brittiska pass och Hongkong-pass, och efter ett tag bildar Kina en parallell lagstiftande församling som man säger ska ta över direkt efter överlämnandet, då den folkvalda kommer att upplösas. En dragkamp uppstår där Regeringshuset vägrar att erkänna den alternativa församlingens legitimitet, medan Kina försöker övertyga statsapparaten att arbeta med dem redan innan överlämningen skett, med hot om att den som inte gör det kommer att få problem efter 1997.

I en sorts blek imitation av det val som nyligen hållits anordnar Kina ett val för att utse den nye chefsministern som ska ta över efter den siste guvernören. Alla kandidaterna är i förväg godkända av Bakging, de enda valberättigade är en valkommitté på 400 man, i praktiken utsedd av Kina. Utgången av valet är känt i förväg, och till ingens förvåning utses till chefsminister skepparmagnaten C.H. Tung, som strax efter valet igen och igen i olika uttalanden repeterar Bakgings propagandalinjer och visar oroväckande kallsinnighet inför rättigheter som yttrandefrihet, som alltid varit centrala för Hongkongs identitet.

3 februari 1997, endast fem månader innan Hongkongs etniska minoriteter hade blivit statslösa, övertygas London av det allt hårdare trycket från guvernören att ge dem rätten att ansöka om brittiskt medborgarskap.

När dagen för överlämningen anländer är det ett dämpat och resignerat Hongkong som möter sina nya herrar. Med pompa och ståt kommer dignitärer och kungligheter på besök. Säckpipor spelar och drakar dansar i ett regnigt och gråmulet väder. Guvernören håller ett tal, där han försöker ge en positiv ton som han egentligen inte menar. ”Nu kommer Hongkongs folk att styra Hongkong” säger han. Den brittiska flaggan halas från sin flaggstång, guvernören sätter sig i sin bil och körs till hamnen, där han går ombord på sin lyxyacht och seglar iväg från staden.

Hongkong är åter kinesiskt. Hon togs med våld av ett ett ärelystet och girigt imperium från ett annat, gammalt och döende. Nu tas hon tillbaka av det nya Kina. Många i Hongkong gråter. Vissa av stolthet, andra av sorg.

HONGKONG BRINNER

PROLOG

2014 reste sig Hongkong upp mot sin regering. De hade lovats demokrati i överlämningen till Kina, och det var tydligt att de inte skulle få det. Ett nytt lagförslag lades fram för röstning av stadens chefsminister, men endast kandidater godkända av Kinas regering i Bakging skulle kunna ställa upp i valet var det i praktiken ingen demokrati alls. Folk blev upprörda och gick ut på gatorna och protesterade. Chocken när de möttes av tårgas, något som kändes helt främmande i en fredlig och välmående stad som Hongkong, skakade befolkningen, som plockade fram gula paraplyer för att skydda sig, och protesterna kallades ”Paraplyrevolutionen”. I slutänden fick varken demonstranterna eller regeringen som de ville, och status quo återetablerades, dock med ett antal demonstranter arresterade.

Det var fem år sedan, och sedan dess har Hongkongs regering arbetat långsamt men försiktigt med att göra det svårare för dissidenter att verka inom staden, som länge varit en frihamn av uttrycksfrihet och lagstyre. De drivande i rörelsen har en lång och utdragen rättsprocess över mer än fyra år. Joshua Wong, Alex Chow och Nathan Law döms för olaga samling till samhällsservice och en tre veckors villkorlig fängelsedom. Men justitiesekreteraren överklagar och anser att straffen är för lindriga och högsta domstolen, under hårt politiskt tryck, ökar straffen till sex till åtta månaders fängelse för de tre, vilket lämpligt nog är över tremånadersgränsen som gör att de inte tillåts ställa upp i val till det lagstiftande rådet under fem års tid. Andra ledare döms till konspiration till störande av allmän ordning och uppvigling till störande av allmän ordning. Många prodemokratiska politiker döms för att ha postat protestpositivt material under en lag designad för att straffa hacking. 2018 förbjuds Hongkongs nationalparti under en lag designad för att stoppa organiserad brottslighet.

På samma sätt förbjuds många prodemokratiska personer från att ställa upp som kandidater för det lagstiftande rådet, på grund av deras separatistiska åsikter, även i fall där de offentligt säger sig ta avstånd från sådant, då man inte tror på deras ärlighet.

Hongkongs rättssystem går hårt åt de flesta som arresterats under paraplyupproret, och man gör sitt yttersta för att visa att det är förenligt med konsekvenser, inte bara legala utan även ekonomiska och karriärmässiga, att använda sin yttrandefrihet i Hongkong, om den inte nyttjas i stöd för Hongkongs och Kinas regering.

Allt detta sker under ganska dämpat offentligt motstånd. Men under ytan är det många som knyter sin näve allt hårdare och gnisslar sina tänder. Och fler

och fler börjar tvivla på Hongkongs lagstyre, vilket är det som byggt upp hela stadens exceptionella status som finanscentrum. Varför ska man göra sina affärer i Hongkong istället för i Seunghoi, om man ändå inte garanteras ett rättvist, transparent och förutsägbart juridiskt system?

Obligatorisk scen:

- En debatt om demokrati på Hongkongs polytekniska universitet.
- Nyårsfirande 2018-2019, med utsikt över fyrverkerierna som skickas ut horisontellt från väggarna på skyskrapan Internationella finanscentret nummer 2.
- Boksläpp för en ny bok om hur Hongkong kan leda Kina mot demokrati.
- 嫦娥四号 Cheung-ngo nummer 4, en obemannad kinesisk rymdsond döpt efter en mångudinna, blir det första människotillverkade föremålet att landa på månens baksida.
- Nyheterna visar massiva protester i Frankrike, där demonstranter klagar på bland annat höga bensinpriser och levnadskostnader. Demonstranterna klär sig i gula västar, och vissa i Hongkong gör liknelsen med de gula paraplyerna i stadens protester 2014.
- En buss med turister från fastlandet. Dessa har ökat på grund av den nyinvigda bron mellan Hongkong och Djyuhoi i Kina, som skar ned restiden från fyra timmar till en halvtimme.

Första kapitlet börjar i februari 2019.

KAPITEL 1

År 2018 inträffade Alla hjärtans dag samtidigt som det kinesiska nyåret. För att fira bestämde sig 潘曉穎 Poon Hiu-wing, 20 år, och hennes pojkvän 陳同佳 Chan Tong-Kai, nitton, för att åka iväg till Toibak, huvudstaden i Toiwaan. 13 februari checkade de in på Purple Garden Hotel. De var förälskade, hon var gravid, och de hade en romantisk långhelg på den toiwaanesiska huvudstadens gator.. Men natten till den 17 februari, dagen då de skulle resa hem, avslöjade Poon i ett gräl att barnet hon bar på inte var Chans och visade honom en video där hon har sex med en annan man. Chan blev galen av vrede, slog hennes huvud mot en vägg och ströp henne till döds. Han stoppade hennes kropp i en rosa resväska som hon köpt kvällen innan, och gick och lade sig. Dagen därpå gjorde han sig av med hennes kropp och reste femton stationer med tunnelbanan för att dumpa den i några buskar. Sedan tog han ut pengar med hennes kreditkort och åkte hem till Hongkong.

När Chan en månad senare i ett förhör med Hongkongpolisen erkände brottet hamnade det i legalt limbo. Hongkongs lagar tillåter honom endast att dömas för ett mord som skett i Hongkong, och tillåter endast utlämning till de 20 län-

der med vilka staden har ett utlämningsavtal, vilket inte inkluderar Toiwaan (och heller inte Kina).

Poons föräldrar påbörjade en protestkampanj och krävde att han straffas, och de skrev flera brev till Hongkongs chefsminister Carrie Lam Cheng Yuet-ngor. Som reaktion lade hon fram Flyktbrottslingsbestämmelsen, som ska förändra lagen så att brottslingar kan lämnas ut till alla länder och territorier. Inklusive Kina.

I februari 2019 läggs den nya lagen fram för det legislativa rådet. Poons mor håller ett känslosamt tal. Det faktum att den tillåter utlämning till Kina får dock många att rygga tillbaka. Försvarare menar att det finns flera hinder för att lagen missbrukas: En domstol i Hongkong ska först avgöra om det finns ett fall att svara för, och det gäller endast för en begränsad lista på brott, som måste vara olagliga både i Hongkong och i landet utlämningen ska ske till. Men kritiker är inte övertygade. Flera av brotten på listan, som mened och hindrande av rättvisa samt medhjälp till dessa brott, lämnar ett stort utrymme för Kina att missbruka lagutrymmet. Det är ingen slump att de allra flesta liberala demokratier inte ingått utlämningsavtal med Kina, säger man. Dessutom ges offentligheten bara 20 dagar innan förslaget ska röstas igenom, för att hinna med Chans fall.

I början av april organiseras en första protestmarsch av Civila människorättsfronten, en paraplygrupp för Hongkongs ideella prodemokratiska organisationer. Den lockar en förvånansvärt stor grupp deltagare. Inte mindre än 130 000 personer beräknas delta, och protesten är därmed den största staden har sett sedan Paraplyrevolutionen 2014. Den stora folkmassan fyller upp shoppingdistriktet Tunglo-waan. Chefsminister Lam säger att folk protesterar för att de inte förstår lagen och Kinas rättssystem. Men många experter menar att folk förstår mycket väl.

Obligatorisk scen:

Det här kapitlet ska åtminstone en scen utspelas under den stora protestmarschen i Tunglo-waan.

Nästa kapitel börjar i slutet av april.

KAPITEL 2

I slutet av april och början av maj debatteras lagförslaget flitigt i det legislativa rådets förberedelsekommitté, med livliga debatter som ibland urartar i slagsmål och i ett fall går så långt att en rådsmedlem hamnar på sjukhus och tre andra kommer undan med lindrigare skador. Som svar på detta bestämmer sig regeringen att stänga kommittén och skicka lagförslaget direkt till rådet för debatt och omröstning, under prodemokratiska partiers högljudda protester. Till och med prokinesiska politiker är oroliga, både om innehållet och hur snabbt lagförslaget skyfflas igenom procedurerna.

Mitt i detta annonserar Toiwaans regering att de inte kommer att söka Chans utlämning även om lagen går igenom, då de anser att lagen skulle undergräva deras medborgares säkerhet när de reser till Hongkong.

17 maj kallar Bakgings representanter över 200 affärsmän och -kvinnor till ett möte och kräver att de uttalar sitt stöd för lagförslaget. Lam schemalägger lagförslagets andra läsning och debatt till den 12 juni.

6 juni arrangeras en protestmarsch av 3 000 advokater, åklagare, politiker och andra juridiska arbetare i en tyst och högtidlig massa av kostymklädda män och kvinnor. Tre dagar senare marscherar miljon människor i den största protestmarschen sedan Kina tog över staden. Regeringens svar lyder att innevånarna utövar sin rätt till yttrandefrihet. Men lagförslaget går vidare.

Nya protester organiseras till 12 juni. Återigen blundar regeringen och chefsministern. Tiotusentals demonstranter omger nu lagrådets byggnad för att förhindra att lagförslaget röstas igenom. Demonstranter stormar polisbarrikaden, och våldsamma scener med tårgas, pepparsprej och batonger bryter ut. De lyckas ta sig in, men då demonstranterna uppnått sitt mål med att hindra lagförslaget till att tas upp i rådet så drar de sig tillbaka mot kvällen och lämnar centrum med de sista MTR-tågen.

32 människor arresteras under dagen och kvällen. Dagen efter beskrivs demonstrationerna som ”upplopp” av polischefen, och i en intervju upprepar chefsminister Lam sin övertygelse om att lagen måste drivas igenom. Hennes kärlek till Hongkong har tvingat henne till många personliga uppoffringar, säger hon tårfyllt i en intervju. Karaktäriseringen av protesterna som ”upplopp” för med sig en allvarlig konsekvens i form av hårda straff, och protesterna handlar nu inte bara om att dra tillbaka lagförslaget, utan även om att dra tillbaka upploppsstämpeln.

16 juni, en ny protestmarsch. Två miljoner demonstrerar, i en stad med sju miljoner innevånare. Inte ens chefsminister Lam kan ignorera att över en fjärdedel av stadens befolkning kommit ut för att protestera, och hon publicerar en skriftlig ursäkt i vilken hon tar på sig ansvaret för mycket av det kaos som skapats av lagförslaget.

Men hon vägrar fortfarande att dra tillbaka det.

Obligatorisk scen:

- Juridikernas protestmarsch, från högsta domstolen till regeringens högkvarter i. Inga skyltar, inga banér, inga rop eller slagord. Endast en tyst och högtidlig massa av kostymklädda män och kvinnor som vandrar genom stadens gator, som en begravningsmarsch för Hongkongs rättssamhälle.
- Den stora protestmarschen 9 juni. Bussar och tunnelbanetåg är knökfulla av demonstranter som försöker ta sig in till marschen. Kaos i trafiken. Den största protestmarschen sedan Kina tog över kontrollen av staden.
- Den stora protestmarschen 9 juni. Många är klädda i vitt, sorgens färg. På plakaten står tre tecken: 反送中 Faan sung-djung. Bokstavligt talat ”Motstå Kina-skickandet”, men ”sung-djung” låter likadant som 送終

”säga farväl till en död släkting”, en mycket olycksbådande term i kinesisk kultur

- Protestmarsch, 12 juni. Organisatörer bjuder in till ”stjärnskådning” och ”picknick” i 添馬公園 Tamar-parken för att undvika anklagelser för uppvigling. Kristna demonstranter sjunger halleluja i timmar.
- Protestmarsch, 12 juni. Flertalet affärer säger att de kommer att ha stängt, och stora företag, inklusive stora banker och finansinstitut, traditionella motståndare till de protestivriga progressiva partierna i staden, annonserar att de kommer att ge sina anställda möjligheten till ”flexibelt arbete”, vilket är så nära man kan komma till att uppmana till strejk.
- Protesterna 12 juni runt lagrådshuset. Tårgasprojektiler, demonstranter som stormar polisbarrikaderna. Några bryter sig in i lagrådshuset och ser kravallerna utanför. Ropen skallar: ”Heunggong yan, gaa yau!” (Kom igen, Hongkongare!).

Nästa kapitel utspelas under sommaren.

KAPITEL 3

Under resten av sommaren fastnar staden i en dödsspiral av protester och polisvåld. Demonstranterna eskalerar sina krav och sina handlingar, och polisen i svar eskalerar sina motåtgärder. Demonstranterna klär sig i svarta kläder, med ansiktsmask och gul bygghjälm. Polisen använder tårgas och pepparspray. Demonstranterna bygger barrikader. Polisen anfaller med batonger, gummikulor och tårgasgranater på kort avstånd rakt in i folkmassor. Demonstranter vandaliserar platser och företag associerade med Kinas makt i Hongkong och de som stödjer den. Bilder sprids på poliser som använder tårgas i tunnelbanan, som trycker blodiga demonstranter bedjande om nåd ned i asfalten med knät, som kör med motorcykel rakt in i folkmassan. Polisen finner sig allt mer bespottad av befolkningen. De sluter sina led, och refererar till demonstranterna som ”kackerlackor”. En undersökning visar att hälften av tillfrågade sätter sin tillit till polisen på noll på en skala från noll till tio.

Och igen och igen kommer chefsminister Lam ut med robotlika uttalanden som fördömer demonstrationerna, och vägrar att dra tillbaka lagförslaget. Nya lagar införs som förbipasserar lagrådet genom en gammal brittisk nödlag som inte använts sedan 70-talet. Maskförbud. Förbud mot att publicera bilder på poliser. Förbud mot att uppvigla till upplopp eller stötta de som gör det (inklusive forumsadministratörer och internetleverantörer).

Framåt hösten liknar Hongkong en scen från en postapokalyptisk film. En brännande dimma av tårgas och pepparsprej ligger över hela områden, upplysta av brinnande barrikader av stål och plast. Rop av ”Hongkongare, ge inte upp!” och ”Återta Hongkong, vår tids revolution!” ljuder över det rytmiska dunket av gatstenar mot metallhandräcken och stolpar. Svartklädda människor i gula bygghjälmar kastar gatsten och molotovcocktails mot rustade kravall-

poliser som svarar med tårgasgranater, gummikulor och vattenkanon laddad med pepparsprej och blått färgämne som ska markera människor för senare arrest.

I allt detta kaos viker dock inte stödet bland den breda befolkningen. Vanliga affärer vandaliseras inte; endast de som associeras med den kinesiska regimen. Det är ungdomar som är ute och slåss, men läkare hjälper med gratis behandling, advokater representerar dem pro bono i rätten, och konstnärer skapar verk som kritiserar den kinesiska övermakten och polisen. Och när fredliga demonstrationer arrangeras går miljoner ut på gatorna.

Motdemonstrationer arrangeras också, men betydligt mindre, betydligt mer organiserade, och prodemokratiska aktivister menar att människor betalas för att delta. Medelåldern är oftast över 60.

Men även mitt i detta kaos kan situationen bli värre. Två händelser chockar Hongkong:

Efter en marsch 21 juli, som tar protesterna till kinesiska statens representationskontor i Hongkong, sker något i Yuen Long: Vitklädda män, antagligen associerade med triaderna, attackerar människor som kliver av tunnelbanan efter att protesterna skingrats för natten. Speciellt unga människor klädda i svart attackeras med bambupåkar. Polisen dröjer, och menar att de inte kunde finna några av förövarna, trots att det dyker upp fotografier på poliser som vänligt samtalar med beväpnade vitklädda män i området.

I Sai Wan Ho ses en poliskonstapel slåss med tre demonstranter i ett försök att rensa bort en barrikad. Han grabbar tag i en av dem i halsen och riktar sin tjänstepistol mot en av de andra. Denne går fram med en gest för att slå pistolen åt sidan, och polisen avfyrar ett skott i magen på en meters avstånd, och därefter två skott mot en annan annalkande demonstrant.

Obligatorisk scen:

- En ”Medborgerlig presskonferens”, där maskerade demonstranter uttalar sig om sin bild av situationen inför en samlad presskår.
- En generalstrejk utlyses för 5 augusti, inom tre områden: arbetare och tjänstemän strejkar från arbetet, studenter från skolan, och finansanställda strejkar från finansmarknaden.
- Tårgasgranater skjuts i tunnelbanan, något som bryter mot tillverkarens föreskrifter och riskerar panik i trångt utrymme.
- I en protestaktion på flygplatsen misshandlar demonstranter två fastlandskinesiska poliser på resa som bär tröjor med texten ”Jag stödjer Hongkongs polis”.
- 23 augusti, på den baltiska kedjans trettioårsdag, bildar Hongkong sin egen Hongkongkedja. Eventet är inte centralt organiserat, utan endast format genom rykten, forum, sociala medier och chatgrupper. Samlas klockan 19, bilda kedjan klockan 20, skiljas klockan 21. Över 200 000 människor bildar en 60 kilometer lång kedja genom hela staden, håller varandra i händerna, ropar protestslogans eller viftar med mobilernas ficklampor.

- Vid Kinesiska universitetet försöker polisen med tårgas och gummikulor ta över en bro som leder till campus medan studenter och oinbjudna försvarare står emot med gatsten och brandbomber, och när man får tag på materiel från universitetets bågskytteklubb flyger brinnande pilar över scenen.

Nästa kapitel påbörjas i november.

KAPITEL 4

I närheten av tunnelbanestationen Hung Hom ligger Hongkongs polytekniska universitet. Det är något av en ö med ett fåtal broar som kopplar det till den omkringliggande staden. Helgen som börjar 16 november 2019 förvandlas den till ett fort. Med universitetet som bas blockerar studenter och andra demonstranter tunneln och hindrar trafiken från att flöda. Snart samlas polisen och försöker bryta blockaden, och efter kort tid befinner sig hela universitetet under belägring. På campus organiseras matlagning, städning, transport av materiel, sjukvård och försvar. Runtomkring samlas polisen och anfaller med tårgas och gummikulor. Försvararna finner sig snart helt omringade utan möjlighet att ta sig ut. Man bygger brandbombskatapulter och skjuter med pil och båge medan blåfärgat vatten från polisernas vattenkanoner sprutar upp mot dem från den täta tårgasdimman i en scen som börjar likna ett medeltida slagfält.

Ett musikstycke som skrivits kollektivt på forumet LIHKG, ”Ära till Hongkong”, blir snabbt populärt i hela staden, och många börjar kalla det ”Hongkongs nationalsång”. Under protester kan plötsligt sången höras genom högtalare och få människor att stanna upp, sätta handen för hjärtat och sjunga högtidligt i kör. Den spelas upprepade gånger i det belägrade universitetet.

Polisen tillkännager att alla som befinner sig på området kommer att arresteras, inklusive frivillig första hjälpenpersonal och icke-ackrediterade journalister. Att arrestera människor som agerar som humanitär hjälp är ett nytt steg som sänder chockvågor genom staden när bilder sprids på läkare och sjuksköterskor med händerna fast bakom ryggen i buntband uppradade på gatan. Demonstranterna har det svåra valet att ge upp och arresteras och riskera tio års fängelse för upplopp (samt eventuellt misshandel, sexuella övergrepp och tortyr, fruktar många), eller slåss i förtvivlat underläge. De flesta väljer att slåss. En del deklarerar sig redo att dö.

Hela staden är på helspänn och vissa fruktar en ny massaker som på Himmelska fridens torg, mitt i Hongkong trettio år senare. Bilder cirkulerar på poliser med semiautomatiska AR-15-gevär, och det rapporteras om krypskyttar i omkringliggande byggnader. Regeringen är knäpptyst medan belägringen fortsätter i över två dagar.

Under söndagnatten och måndagen bryter våldsamheter ut i Kowloon där tusentals samlas för att försöka bryta belägringen och rädda de fångade demon-

stranterna i universitetet. Bilder av polisbilar som kör i full fart längs gator fulla av demonstranter, en panikartad flykt med människor som trampar på varandra i Yau Ma Tei, brinnande bilar med exploderande bränsletankar på gatan nära polisbarrikaderna.

Samtidigt försöker vissa fly från universitetet under natten och smita igenom polisbarrikaderna. Någon springer på taket på en fotgängarbro under ett regn av gummikulor från polisen. Några hissar sig ned med rep från en annan bro över sex meter ned till några väntande motorcyklar. Andra flyr genom kloakerna, guidade av ingenjörer som studerat kartor över stadens avloppssystem.

Obligatorisk scen:

Under det här kapitlet måste minst en scen utspela sig under eller omkring belägringen. Den som inte deltar kan till exempel hjälpa till med att smuggla in förnödenheter eller hjälpa folk att fly.

Nästa kapitel påbörjas 19 november.

KAPITEL 5

Till slut, på en presskonferens på tisdagmorgonen 19 november, uttalar sig chefsminister Lam om det belägrade universitetet. Hon tillkännager att de på campus som är under 18 år kommer att tillåtas lämna platsen utan påföljder, och ber även resten att ge upp och låta sig bli arresterade för att undvika vidare våldsamheter. Vissa hörsammar, många inte.

Men polisens väntade anstormning sker aldrig, utan istället fortsätter belägringen under veckan som kommer. Arresteringar görs, vissa lyckas fly, och de kvarvarande på campus blir allt färre och mer desperata.

Den 24 november är det dags för val. Hongkongarnas möjligheter att välja sin regering är starkt begränsade, men de kan däremot välja sina representanter till distriktråden. Under hela året har regeringen ständigt talat om ”den tysta majoriteten”, som är emot protesterna men som inte vågar tala ut. Demonstranterna är en liten våldsam minoritet som inte representerar folket i Hongkong.

Distriktsvalen har traditionellt varit en något sömnig historia om småsaker som trädplantering och stadsplanering, men i år kommer det att bli annorlunda. Det är i praktiken en folkomröstning om protesterna. Den tysta majoriteten har möjligheten att uttala sig.

På valdagen är det tydligt att valdeltagandet är större än vanligt. Köer ringlar sig genom gatorna vid röstningsstationerna. Och staden är ovanligt tyst. Inga demonstrationer stör valdeltagandet. Endast uppklädda kandidater med megafoner som skanderar vallöften och slogans.

När rösterna är räknade ligger valdeltagandet på 71 procent, det högsta i stadens historia. Pan-demokratiska kandidater har vunnit 385 platser, och prokinesiska kandidater 59. Åtta platser vinns av oberoende kandidater. I det tidigare valet hade pan-demokraterna kontrollerat noll av 18 distriktsråd. Efter detta val kontrollerar de 17. I två av distriktsråden håller de samtliga platser. I det sista, De yttre öarna, vann de fortfarande fler platser än prokinesiska sidan, men tar inte kontrollen på grund av platser som automatiskt ges till infödingshövdingar. Räknat i totala röster vinner pan-demokraterna 57 procent och prokinesiska sidan 41. Den tysta majoriteten har talat.

En av de första sakerna de nyvalda pan-demokratiska ledamöterna gör är att ta sig till Polytekniska universitetet och uttala sitt stöd för det fåtal demonstranter som fortfarande är under belägring. Morgonen efter är belägringen till sist över när polisen stormar byggnaden och arresterar de sista svaga som ännu inte gett upp. Staden verkar för första gången på länge lugna ned sig lite, och valresultatet inger ett visst hopp om att demonstranterna har vunnit.

Obligatorisk scen:

- Amerikanska kongressen under president Donald Trump röstar igenom en lag om sanktioner mot personer involverade i kränkandet av fri- och rättigheter i Hongkong, vilket väcker debatt och diskussioner.
- Någon som lämnar Hongkong för att åka till fastlandet arresteras och förhörs under tortyr om sin inblandning i protesterna.
- En frivillig funktionär går runt och delar ut broschyrer och försöker övertyga folk att rösta.
- Ett politiskt samtal över en kopp te med kondenserad mjölk och en ”H.K. Lovecraft”-öl.
- Rösträkningen följs på tv och pågår till sent på natten.
- Det hörs rykten om en ny virussjukdom i Mouhon, Kina. En man som besökt en fisk- och skaldjursmarknad har symptom av en influensaliknande lungsjukdom och den verkar sprida sig snabbt.

Epilogen påbörjas i december.

EPILOG

Efter valet och brytningen av belägringen verkar staden till sist lugna ned sig lite. En stor och fredlig marsch organiseras av Civila människorättsfronten och samlar runt 100 000 deltagare, men december är i övrigt lugn, åtminstone fram till jul och nyår, när nya våldsamheter och vandalism blossar upp igen. I januari öppnas universitetet igen med ett nytt elektroniskt säkerhetssystem som kräver att man använder sitt ID som student eller lärare för att kunna komma in på campus.

I december 2019 sprids rykte om en ny virussjukdom som sprider sig i Mouhon, Kina. En man som besökt en fisk- och skaldjursmarknad har symptom av en influensaliknande lungsjukdom. Redan från årsskiftet beslutar Hongkongs Centrum för hälsoskydd att tajta till säkerheten runt hälsokontroller av inkommande från fastlandet. Motsvarande myndighet i Toiwaan inför liknande åtgärder och försöker väcka larm, men då de av Kina blockerats från inträde i Världshälsoorganisationen får deras varningar inget gehör.

Under början av 2020 blir pandemin snart ett faktum och människor tvingas hålla sig inne. Staden stänger ned, och bilder sprids om hur pandemin bekämpas i Kina: Människor fängslas i sina hem, med dörrarna fastsvetsade, eller förs bort till ”karantän” i läger där de som inte redan var sjuka blir det snart. Udden tas av protesterna, men de fortsätter i mindre skala. Tills 22 maj.

Den dagen tillkännager Kinas Folkkongress att en lag ska genomföras i Hongkong för att skydda nationens säkerhet. Lagen är bred och vag och täcker i praktiken alla former av protestaktion mot Kina. Den är såpass bred att personer som utomlands uttalat stöd för Hongkongs kamp kan arresteras om de sätter sin fot i staden.

Hongkongs advokatsamfund uttalar grav oro gentemot lagen, och undersökningar visar att en majoritet av hongkongarna är emot den, men den införs likafullt, och får en kvävande effekt på stadens prodemokratiska aktivister. Partier upplöses, inlägg på forum och sociala medier tas bort, journalister kontaktas och ombeds radera register av intervjuer. Museum stängs, bokhandlar slutar sälja böcker som är kritiska mot kommunistpartiet, och den årliga sammankomsten i Victoriaparken på åminnelsedagen för massakern på Himmelska fridens torg förbjuds. Internetsökningar om emigration tiodubblas i Hongkong, och många namnkunniga aktivister flyr utomlands. Storbritannien öppnar en process för att låta hongkongbor få visum och kunna etablera sig i landet. Hongkong, en gång i tiden kallad ”Världens friaste stad” är försedd med munkavle, och ingenting kommer att bli sig likt igen.

書目

KÄLLFÖRTECKNING

Några tekniska detaljer först: Brödtexten är satt i Baskerville för latinska tecken och 宋體 - 繁 för kinesiska tecken (宋體 - 間 för de förenklade tecken som används i Pion). Överskrifterna är i RElapse och kalligrafin är gjord av 米芾 Mai Fat (*m: Mi Fu*), från Sung-dynastin. För vissa kinesiska tecken har jag även använt 蘭亭黑, 手札體 samt 崇羲篆體.

Jag har använt mig av artificiell intelligens som sökmotor för att finna mer pålitliga källor. Ingen text och inga bilder är genererade av artificiell intelligens, med undantag för att jag använt det för att rensa bort text från historiska kartor för vidare efterbehandling, samt för bulkbearbetning av saker som uttal av namnlistor, och den har aldrig använts som källa för påståenden.

KURERAD KÄLLFÖRTECKNING

En hel del efterforskningar har gjorts för det här spelet, utifrån en blandad kompott av källor. Här är en kortare lista med verk som har stått ut lite extra för mig, och som kanske kan vara av intresse för den som vill gräva lite djupare.

Kapok

- *Talons and Teeth: County Clerks and Runners in the Qing Dynasty* av Bradly W. Reed är en djupdykande redogörelse för hur lag och ordning i kejserliga Kina faktiskt fungerade, och ligger till grund för motsvarande information i det här spelet. Det är ett fascinerande system och väldigt olikt ett västerländskt rättssystem.
- 鄉土中國, i engelsk översättning som *From the Soil: The Foundations of Chinese Society* av 費孝通 (Fei Xiaotong) är förvisso skriven under den republikanska eran, men fungerar utmärkt som guide till den kinesiska mentaliteten under kejsartiden.

Plommon

- *Monsieur le consul*, *Le Fils du consul* samt *Anne-Marie* av Lucien Bodard är fantastiska romaner som speglar livet i det franska konsulatet i 成都 Singdou (*m: Chengdu*) under krigsherretiden. Författaren är själv son till den franske konsuln och detaljerna om det dagliga livet målar en färgsprakande bild, om än från ett utifrånperspektiv.
- *Understanding Canton: Rethinking Popular Culture in the Republican Period* av Virgil K.Y. Ho är toppen för att förstå Kanton och kantoneserna under den republikanska tiden. Den är fokuserad på attityder hos innevånarna, främst gentemot opium, hasardspel, prostitution och kanronesisk opera.

Pion

- *Born Red: A Chronicle of the Cultural Revolution* av 高原 Gou Yuen (*m: Gao Yuan*) är en fascinerande självbiografisk inblick i hur det gick till när tonåringar gavs vapen och blev tillsagda att jaga kontrarevolutionärer. För detaljer om hur det såg ut i Kanton är artikeln *Political Dynamics of Mass Factionalism: Rethinking Factional Conflict in Guangzhou*, 1967 av 严飞 Yim Fei (*m: Yan Fei*) en noggrann genomgång.
- *Canton under Communism* av Ezra Vogel är utan tvekan den bästa källan för att lära sig mer om … Kanton under kommunismen.

Bauhinia

- *The Last Governor: Chris Patten and the Handover of Hong Kong*, av Jonathan Dimbleby är en detaljerad redogörelse för Hongkongs fem sista år som brittisk koloni under dess siste guvernör, och visar allt det diplomatiska och politiska spel som försiggick bakom lyckta dörrar. Fascinerande historia som jag bara fått med en bråkdel av i scenariot.
- *Indelible City* av Louisa Lim för beskrivning av protesterna 2019-2020 av någon som upplevde dem personligen. Hjärtskärande i det att den publicerades innan lagen om nationens säkerhet, så den slutar på en hoppful not. Komplettera med *Hong Kong Without Us: A People's Poetry* av The Bauhinia Project, som dokumenterar anonyma hongkongares upplevelser under protesterna genom deras poesi.

LISTADE KÄLLOR

Nedan har jag samlat åtminstone en stor del av de verk jag använt som referens. Listan är inte komplett, speciellt som jag endast började notera mina källor flera år in i arbetet. Jag har heller inte läst allt från pärm till pärm; i vissa fall har jag läst enstaka kapitel, eller läst tills jag fann informationen jag sökte och sedan slutat.

Alan Baumler. The Chinese and Opium under the Republic: Worse than Floods and Wild Beasts

Anderson, E. N. "The Boat People of South China."

André Malraux, Les conquérants

Anne Baks, Women's Education in the Late Qing Dynasty: A look at Nüzi shijie (1904-1907)

Antony Dapiran, City on Fire: The Fight for Hong Kong

Antony R.B. Augay, Unraveling the Mystery of Chinese "Free masonry"

Arthur Henderson Smith, Chinese Characteristics

Barbara E. Ward, Through Other Eyes: Essays in Understanding 'Conscious Models' —Mostly in Hong Kong

Béatrice David, Revival of the Zhujixiang Myth: The Economic Use of a Cantonese Identity Legend

B.F. Slevin, Hong Kong Annual Report by the Commissioner of Police, 1973-74

Bradly W. Reed , Talons and Teeth: County Clerks and Runners in the Qing Dynasty

Carole J. Petersen, Values in Transition: The Development of the Gay and Lesbian Rights Movement in Hong Kong

Chao, Hui Liu, Shi-Yan, and Richard Xiaying Xu. "'Guangzhou Film' and Guangzhou Urban Culture: An Overview."

Charles River Editors, Guangzhou: The History and Legacy of China's Most Influential Trade Center
Christian Henriot, The Great Spoliation: The Socialist Transformation of Industry in 1950s China
Claire Y.H. Tao, A Comparative Study of Higher Education Governance in Greater China
Constructing Communism Teaching about Revolutionary Societies through Chinese Poster Art
Consulado de Portugal Cantão, 1939, Processo No. 21-F2, Conflito Sino-nipónico
David Johnson, Andrew J. Nathan och Evelyn S. Rawski, Popular Culture in Late Imperial China
Den riktigt långa och jobbiga tråden på WRNU
Dim Sum Daily, The decline of Hong Kong's karaoke culture
Emily Baum och Zhuyun Lin, Maoism and mental illness: psychiatric institutionalization during the Chinese Cultural Revolution
Emmanuel Jourda, Le Parti communiste chinois, le Front Uni et les triades : patriotisme, business et crime organisé
Ezra Vogel, Canton Under Communism: Programs and Politics in A Provincial Capital, 1949-1968
Fei Xiaotong, From the Soil: The Foundations of Chinese Society
Feng Chen, Against the State: Labor Protests in China in the 1950s
G. William Skinner (redaktör), The City in Late Imperial China
Gao Yuan, Born Red: A Chronicle of the Cultural Revolution
Gordon Mathews, Ghetto at the Center of the World
Grootaers, Willem A., and 崧賀 登. "Une Societe Secrete Moderne: 一貫道 I-Koan-Tao Bibliographie Annotée
Harold Tanner, China's Law and Government in the Mao Years (1949-1976)
Harriet T. Zurndorfer, Prostitutes and Courtesans in the Confucian Moral
Henri Doré, Manuel des superstitions chinoises
Howard Chiang, Gay and lesbian communities in urban China
Human Rights Watch, "We Can't Write the Truth Anymore": Academic Freedom in Hong Kong Under the National Security Law
Ian Johnson, Sparks: China's Underground Historians and their Battle for the Future
Icade, Yuexiushan: The cradle of Cantonese football
International Institute of Social History: Chinese Propaganda Posters
Isaac Deutscher, Mao och "De hundra blommorna" Översättning Martin Fahlgren
Jackson Yue Bin Guo (intervjuad), Who was drinking what during China's last imperial dynasty
Jaeyoon Kim, The Heaven and Earth Society and the Red Turban Rebellion in Late Qing China
Jakob A. Klein, Redefining Cantonese Cuisine in Post-Mao Guangzhou
Jeffrey N. Wasserstrom, The Oxford Illustrated History of Modern China
Jia Wenjuan (贾文娟), 劳动热情与弄虚作假
John Henry Gray, Walks in the City of Canton
John M. Carroll, A Concise History of Hong Kong
Jonathan D. Spence, God's Chinese Son: The Taiping Heavenly Kingdom of Hong Xiuquan
Jonathan Dimbleby , The Last Governor: Chris Patten and the Handover of Hong Kong
Jonathan Fenby, Chiang Kai-shek: China's Generalissimo and the Nation He Lost
Jonathan Henshaw, Craig A. Smith och Norman Smith (redaktörer), Translating the Occupation: The Japanese Invasion of China, 1931–45
Joseph K. S. Yick, "Self-Serving Collaboration": The Political Legacy of "Madame Wang" in Guangdong Province, 1940-1945
Judge, Joan. "The Power of Print? Print Capitalism and News Media in Late Qing and Republican China."
Julia Lovell - The Opium War - Drugs, Dreams and the Making of China

Lanjun Xu, The Southern Film Corporation, Opera Films, and the PRC's Cultural Diplomacy in Cold War Asia, 1950s and 1960s

Lingxiao Zhang och Tao Shen, Identity negotiation on the LIHKG platform: a grounded theory study of Mainland Chinese immigrants' adaptation to Hong Kong society

Louisa Lim, Indelible City

Lu Xun, The True Story of Ah Q

Lucien Bodard, Monsieur le Consul, Le fils du Consul, Anne-Marie

Luke S. K. Kwong, The Phony Reformer: Greed, Status, and Patronage in Late Qing China

Luke Tsang: Governance of the Hong Kong Press: Is the Press Council an Answer?

Lulu Zhang och Yuping Ning, Guangzhou Psychiatric Hospital: The Oldest Psychiatric Hospital in China

M.J. Meijer, Homosexual Offences in Ch'ing Law

Maigoo.com, 广州都城隍庙

Michelle H. S. Ho, Eva Cheuk-Yin Li och Lucetta Y. L. Kam, Editorial introduction: androgynous bodies and cultures in Asia

Norman Miners, The Government and Politics of Hong Kong (femte utgåvan)

Oskar Weggel, Alltag in China

Philipp Meindl, Die chinesischen Exportmalereien der Sammlung Martucci als Quelle für das Alltagsleben im Kanton des 19. Jahrhunderts

Phillips, Carolyn, Modern Chinese History as Reflected in a Teahouse Mirror

Ping Zhu, Tales of Chinese Coolies in Late Qing Labor Reportage

Piper Gaubatz, Understanding Chinese Urban Form: Contexts for Interpreting Continuity and Change

Prudence L.K. Lau och Ophios P.Y. Chow, Theatre heritage in pre-WWII Hong Kong

Rana Mitter, Forgotten Ally: China's World War II, 1937-1945

Red Ribbon Centre, AIDS in Hong Kong, where Science Partners with Community

Revolutionary Bodies: Chinese Dance and the Socialist Legacy, Emily Wilcox

Richard J. Smith, 'Knowing Fate': Divination in Late Imperial China

Richard John Lufrano, Honorable Merchants: Commerce and Self-Cultivation in Late Imperial China

Ronald Suleski, Daily Life for the Common People of China, 1850 to 1950: Understanding Chaoben Culture

Rui Li (Raymond), The Guangzhou Abolition of Prostitution Movement and Thought in the Republic of China from the 1920s to 1930s

S. Bernard Thomas, "Proletarian Hegemony" in the Chinese Revolution and the Canton Commune of 1927

S. Bernard Thomas, Labor and the Chinese Revolution: Class Strategies and Contradictions of Chinese Communism, 1928–1948

Samuel Merwin, Drugging. Nation: The Story of China and the Opium Curse

Shaoqing, Cai. On the Origin of the Gelaohui.

Smith, Richard J. "Knowing Fate': Divination in Late Imperial China.

Spakowski N. Women Labour Models and Socialist Transformation in early 1950s China.

Stephen J. Hutcheon, Pressing Concerns: Hong Kong's

Stephen R. Platt, Autumn in the Heavenly Kingdom: China, the West, and the Epic Story of the Taiping Civil War

The Oxford Illustrated History of Modern China

Thenanfang.com, Cultural revolution memoir published in Guangzhou newspaper

Thomas, S. Bernard. "Proletarian Hegemony" in the Chinese Revolution and the Canton Commune of 1927.

Tiantian Zheng, Human trafficking in China

Tina Mai Chen, Soviet Films and Popular Chinese Understandings of the Future in the 1950s

Tong Lam, Policing the Imperial Nation: Sovereignty, International Law, and the Civilizing Mission in Late Qing China
Travis SK Kong, A fading Tongzhi heterotopia: Hong Kong older gay men's use of spaces
Valery Garrett, Chinese Dress: From the Qing Dynasty to the Present Day
Virgil K.Y. Ho, Understanding Canton: Rethinking Popular Culture in the Republican Period
Wah, Poon Shuk. "Refashioning Festivals in Republican Guangzhou."
Wan Lo: Reviewed Work: "Communal strife in mid-nineteenth-century Kwangtung: the establishment of Ch'ih-ch'i".
Wei Luo, Taming Violence: The Shanghai Green Gang and its Self-Legitimation Claims in the Early Twentieth Century
Wilbur, C. Martin, The nationalist revolution in China, 1923-1928
Willim G. Saywel, Education in China Since Mao
Wilson Wong och Raymond Hau-yin Yuen, The Hong Kong Civil Service Civil Service Systems in East and Southeast Asia
Xiaobing Tang, China Modern: The Heroic and the Quotidian
Xuduo Zhao, Democracy, Enlightenment, and Revolution: Cantonese Marxists and Chinese Social Democracy, 1920–1922
Yang, Binbin. "Guardians of Family Health in Qing China: From the Exemplary Wife to the Reformer."
Ying-kit Chan, Divide to Unite: Ou Jujia, New Guangdong, and Provincial Consciousness in 190os China
Yongjia Liang, Removing Transcendence: Regulating Christianity in Southwest China in the 1950s
Yuqing Wang, Cosmopolitan Tradition Versus Ideology: A Concrete Montage by Pearl River
Zhang Daye, The World of a Tiny Insect: A Memoir of the Taiping Rebellion and its Aftermath
Zhihu.com, 广东洪门忠义会始末
Zhuo Xinping, Religious Policy and the Concept of Religion in China
Zito, A. R. "City Gods, Filiality, and Hegemony in Late Imperial China."
中共广州市委党史文献研究室
人民日报电子版, 1954年8月27日 · 第3版
凤凰网, 城隍庙改建国货陈列馆
刘未鸣 (redaktör), 广州我的1949
劉永華 och 溫海波, 清代民眾讀寫能力再論
南音說唱: 項目列入《非物質文化遺產名錄》公開諮詢
卢东平, 广州茶文化及其对外传播
大饥荒档案, 渔米之乡的逃亡：广东人民在60年代初的大逃亡
广东土客大械斗
广州府志
广州抗战纪实
期刊库, 期刊权威库存 (www.zgqkk.com)
林子晴, 當代臺灣客家三大調的美感經驗：以竹東鎮客家山歌比賽與流行音樂為例
殖民管治下的傳統節慶：洲太平清醮的流變
沈醉, 国防部保密局内幕
祝均宙, 清末廣東《時事畫報》研究綜述
賀躍夫, 近代廣州街坊組織的演變
邢福增, 共產中國的宗教問題：以黨國與基督教關係為中心的考察
飒飒清扬, 花城春雷：广州解放与广东剿匪|共和共历程|近代战争
香港影人口述歷史叢書: 七十年代香港電影
香港比賽馬會, 馬會140週年圖冊
黄穗生, 广州起义